

อาศิรพจน์

เนื่องในโอกาสเฉลิมพระชนมพรรษา
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

มโนน้อม มนัสนบ
ผจงจบ ผนึกใจ
ระดมถ้อย รดีถ้วน
ถึงวันห้า ธันวาคม
ประดาชน ประดณขึ้น
ชโยซ้อง ฉลองไชรั
สถิตใน หัวใจราษฎร์
เผชิญมล ผจญมาร
เป็นบุญชน ปนบุญชาติ
จะก็ปี จะเก่าไป
พระคุณล้น ผองคนรู้
สยามสวย ด้วยฤทธา

มบุญไท้ไฟทไทย
ผชุมจดเผด็จจาร
รตะถั่งรังสฤษฏ์การ
ถวายพระวรชัย
ประดุงเชิดประเสริฐสมัย
ชราบชรับประทับนาน
ฤทัยชาติผสมผสถาน
พระผ่านภพสยบไว้
บาทราชะพระคຸ່มให้
จะใหม่ก็ขอบุชา
ต้องยืนอยู่คຸ່มเวหา
พระอຸ່นเอื้อประชาไทย

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า น.ส.พ.เรชาติอะไร
(สไมย์ จำปาแพง ประพันธ์)

7

บ้านปานาดอย

ห้วยบนดิน : รัฐบาลโลกรายได้ ประชาชนคนบ้าห่วยโลกเงินเสี่ยงโชค ท่วมเงินหยาดเหงื่อแรงงาน รัฐบาลกับราษฎรร่วมหัวจมท้ายกอดคอกันลุย นรกอบายมุข

12

สี่ส้นชีวิต

ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ
ในกระแสทุนนิยมเขี้ยวกราก
รสนิยมเปรี้ยวสุด จะมีสาวน้อยสดใสร
ประกาศสัจจะ...จบปริญญาเอกแล้ว
ขอทำงานบุญ...ไม่รับเงินเดือน
โถ...พระท่านยังรับนิยตย์กัณฑ์แม่หนู

61

ทิศทางการพัฒนาบ้านเมือง ที่ควรจะเป็น

“การมองไม่เห็นว่า สังคมที่ผู้คน
ถูกปลุกเร้าให้หวังร้ายรวยจากการ
เสี่ยงโชคนั้น จะมีศักยภาพที่พร้อม
ต่อการรองรับการแข่งขันที่เป็นไป
อย่างเข้มข้นในการเปิดเสรีทาง
การค้ากับต่างประเทศได้อย่างไร”
ก็คืออีกตัวอย่างหนึ่งของการไม่
เข้าใจปัญหาสังคมไทย และมองไม่
เห็นความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ของการ
“สร้างความสมดุลระหว่างนโยบาย
การพัฒนาทางสังคมและจริยธรรม
กับนโยบายการพัฒนาทางเศรษฐกิจ”

วัน เฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคมปีนี้ มีความสำคัญเป็น พิเศษ ยิ่งกว่าวันเฉลิมพระชนมพรรษาปีไหนๆ เพราะ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนม์ครบ ๘๐ พรรษา และ ครองราชย์ครบ ๖๐ ปี

ใครที่เคยตั้งจิตอธิษฐานทำความดีเป็น “ปฏิบัติบูชา” ต้องทำ เป็นพิเศษ ก่อนวันเฉลิมฯ ๑ วัน คือวันที่ ๔ ธันวาคม เราจะได้ ฟังพระราชดำรัสเรื่องสำคัญๆ ปีนี้ได้ฟังแล้วต้องเอาไปทำทันที อย่า ช้ารอย “เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งพระองค์ท่านตรัสไว้มานานถึง ๓๕ ปี กว่าจะมีรัฐบาลนำไปปฏิบัติเป็นนโยบายหลักเพื่อแก้ความยากจน

รัฐบาลจะต้องแม่นยำศึกษาเศรษฐกิจพอเพียง จะต้องก่องอยู่ใน หูตลอดเวลา “การเป็นเสือนั้นมันไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่เราพออยู่ พอกิน และมีเศรษฐกิจการเป็นอยู่แบบพอมีพอกิน แบบพอมี พอกินหมายความว่าอุ่มชูตัวเองได้ ให้มีพอเพียงกับตัวเอง”

ถ้าเราทำตามพระราชดำรัสคราวที่แล้วเศรษฐกิจเราจะไม่ฟุบ และ ไม่ต้องรับกรรมมาจนทุกวันนี้ บัดนี้หลายคนมั่นใจ มั่นใจว่าหลัก เศรษฐกิจพอเพียงนั้นไม่เพียงแต่นำมาแก้ปัญหาประเทศไทยได้เท่านั้น แต่แก้ได้ทั่วโลก

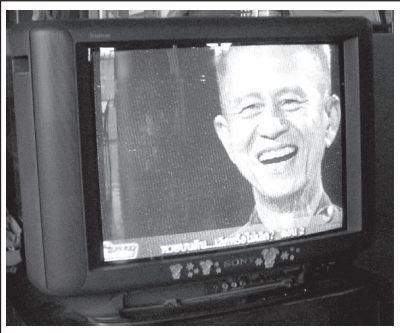
เราได้ยินแต่เรื่องดีๆ ตัวอย่างดีๆ เกี่ยวกับพระองค์ท่านเสมอ อยู่ที่ว่าเรานำมาปฏิบัติหรือไม่ ชาวต่างชาติเสียอีก ฟังแล้วเอาไปทำ ทำยิ่งกว่าคนไทย ได้ประโยชน์มากมาย คนไทย (ที่ไม่เอาไหน) ตก อยู่ในสภาพ “ใกล้เกลือกินด่าง”

อยากจับจ่ายใช้สอยอะไร นึกถึงพระองค์ท่าน รองเท้าซ่อมแล้ว ซ่อมอีก ยาสีฟันใช้หมดแล้วยังไม่หมดเกลี้ยง มีวิธีที่จะรีดออกมาให้ หมด ท่านทรงเป็นเจ้าของฟ้าเจ้าแผ่นดิน จะทรงซื้อรองเท้าใหม่อีกก็สิบ ก็ร้อยคู่ ยาสีฟันเป็นลังๆ ก็ทรงซื้อได้

เพียงรำลึกถึงพระราชจริยวัตรแค่นี้เราก็ประหยัดได้มากมายแล้ว “ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน” โชคดีของเมืองไทยและคนไทย ต้อง ไม่ปล่อยให้โอกาสดีๆ นี้ผ่านไป

๒

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก:อาศิรพจน์	สไมย์ จำปาแพง
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน้อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาดอย	จำลอง
12	สี่สิ้นชีวิต (สัมภาษณ์คุณชิตตะวัน ชนະกุล)	ทีม สมอ.
20	ข้าพเจ้าคือใคร	สมณะโพธิรักษ์
25	การ์ตูน	วิสูตร
26	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
29	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
38	ขาดกัณฑ์ยุค	ฉวมพุทธิ
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์อุจจิตต์
42	เรื่องสั้น	คืนวันเพ็ญ
45	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
46	ประชาธิปไตยมันไม่ได้โคตรโกงๆ	วิมุตตินันทะ
52	เวทีความคิด	เสฏฐชน, หนุนดี
58	บทบาทของพระสงฆ์	ส.ศิริรักษ์
61	บทความพิเศษ	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
66	ข้อคิดขอเขียน	შიგა
68	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	โสภณ สุภาพงษ์
70	คร้ามวังสวิวัติ	ชมรมมังสวิวัติฯ
71	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
76	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจอร์อุจจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แหมดิน เลิศบุญชัย อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอโศกตระกูล ฐเรศ สดสี น้อมนบ ปิฎยวาท
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ สุภาพ เพชรสุข
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๕๕, ๐-๘๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๕๕ ชอยนวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๕๕ พิมพ์ที่ บริษัท ทำอักษร จำกัด โทร. ๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลั่นนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๕๕๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๕๕ ช.นวมินทร์ ๕๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๕๕

น้ำทาส

หนังสือ น้ำทาส บทกวีเพื่อการลดละเลิกเหล้า บางคนอ่านแล้วเลิกเหล้าได้ ผู้ที่สนใจอ่านเชิญติดต่อผ่านเราคิดอะไร ทำนี้ขอฝากบทกวีแต่...ชาวธรรมศาสตร์ (วันธรรมศาสตร์ ๑๐ ธันวาคม)

ธรรมะมีมากดังใบไม้
 ธรรมะในกำมือสิมีค่า
 ธรรมะทั่วดินสิ้นราคา
 ธรรมใดก็ไร้ค่าถ้าไม่ทำ
 ศาสตร์และศิลป์แห่งมนุษย์สุดประเสริฐ
 ศาสตร์ชูเชิดชนะใจที่ใฝ่ต่ำ
 ศาสตร์วาคืออาวุธหยุดยั้ง
 ศาสตร์สืดำนำขั้วโลภ
 ธรรมศาสตร์คือตำนานสืบสาน
 ธรรมศาสตร์ศาสตร์คู่ธรรมนำศักดิ์ศรี
 ธรรมศาสตร์ท่ามกลางทุกข์ทั่วปฐพี
 ธรรมศาสตร์วันนี้คิดอะไร?

●เพชรดินฟ้า ดิศโยธิน อุดร

☞ ธรรมศาสตร์...ศาสตร์แห่งธรรมนำชีวิต
 คือนิรมิตสรรค์สร้างสังคมใหม่
 สังคมใดไร้ธรรมประจำใจ
 สังคมนั้นย่อมไร้ความร่วมมือ
 “ธรรมศาสตร์” เชิดชูอุดมธรรม
 ฟังน้อมนำศาสตร์สรรพดีทุกขันธ์
 เอื้ออาทรปวงชนพื้นลำเค็ญ
 ถวายเป็นสักการะพระภูวไนย

ระบอบ

ผมมีความรู้หน่อยแต่อยากให้ท่านหัวหน้าคณะปฏิรูปฯ เข้าใจเรื่องกิเลสความชั่วของคน...ระบอบทักษิณที่แท้จริงก็

คือสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวท่าน ทำงานร่วมกับท่าน มีทั้งทหาร ตำรวจ ข้าราชการพลเรือนตัวเป้งๆ ทั้งนั้น ตอนนี้อาจจะจับเขาได้ แต่ท่านหยุดกิเลสความชั่วเขาไม่ได้ เพราะเขาเคยได้รับเงินทอง ลาภยศ เขายังต้องการสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านปฏิรูปครั้งนี้ก็เพราะทักษิณเป็นต้นเหตุ ท่านต้องดับเหตุให้สนิท ถ้าดับเหตุไม่สนิทก็เท่ากับไม่ได้ปฏิรูป

●สมาชิกร ๐๐๓๖๐๖ ขอนแก่น

☞ ต้นเหตุคือระบอบที่หยั่งรากฝังลึกนั้น มิใช่ก้อนหิน ก้อนดินที่จะยกย้ายได้ง่ายๆ แต่มันคือภูเขาใหญ่ กว่าจะย้ายภูเขาได้ยากเย็นขนาดไหน ลองสอบถามตาเฒ่าในนิทานคติธรรมเอาเอง การล้างระบอบล้างใจต้องใช้เวลานาน สติสร้างปัญญาให้รู้สึกผิดชอบชั่วดี มีสำนึกรับผิดชอบชาติบ้านเมือง ปลุกฝึกให้งามด้วยปากนะแสนง่าย แต่พอลงมือทำจริงๆ ไม่ง่ายเลยครับ ปัญหาสะสมหมักหมมมาหลายปี ไม่ค่อยมีใครรู้สึกและคิดต่อต้าน ครั้นมีผู้หาญกล้าเสี่ยงดวงล้มต้นตอลงได้ คนรอบข้างนอกจากมุงดูอยู่เฉยๆ แล้วยังไว้วางใจว่าทำไมไม่ฆูตรากถอนโคนเสียที เร่งรัดจะเอาทันใจแบบฟาสต์ฟู้ด-กด่วนให้สมกับข้ออ้างมานานใจ เร็วด่วนได้คิดแต่จะล้างบางท่าเดียว ไม่คิดประคับประคอง สังคมแตกแยกให้บอบช้ำน้อยที่สุด นั้นไม่ใช่วิธีดับเหตุแก้ปัญหาแบบยั่งยืนเลยครับ เพราะไม่ได้เปลี่ยนแปลงจิตใจ คนที่หลงเห็นผิดให้เห็นชอบ...เห็นจริงตามความเป็นจริง

ละอาย

การได้อำนาจรัฐด้วยการปฏิวัติรัฐประหาร ก็เป็นเรื่องผิดกฎหมายผิดกติกาประชาธิปไตยอยู่แล้ว ถ้าจะจัดการพวกก่อปัญหาให้ชาติบ้านเมืองด้วยอำนาจนอกกติกาต่อไปให้ราบคาบ มันจะเลวร้ายนักหรือจึงไร้รอดจๆ จ้องๆ กันอยู่จนบัดนี้ รัฐหรือเปล่าประชาชนที่เคยชื่นชมเริ่มเอือมระอาแล้วนะ

● กองหนุน พันธมิตร ราชดำเนิน

จากผู้อ่าน

👉 เบื้องแรกทำผิดกติกา ก็จริงอยู่ แต่ด้วยภาวะบีบคั้น จำยอม เมื่อหมดเงื่อนไขจำเป็นเร่งด่วนแล้วก็สมควรหยุดยั้งอยู่เพียงแค่นั้น และเข้าสู่ครรลองกติกาทันใด ใช่ว่าฉกฉวยโอกาสแอบอ้างรวบอำนาจเบ็ดเสร็จต่อไป แบบนักการเมืองทุนนิยมชั่วฉ้อที่แอบอ้างฐานคะแนนเสียงประชานิยมแปรชาติเป็นหุ่นจุนทุนสังคมนิยม ล้างคมไทยยุคนี้ประหลาดแท้ กล้ากลืนผืนทนต์โมฆบุรุษก่อโมฆกรรมได้นานหลายปี แต่ไม่อาจยอมทนรอเวลาลับบุรุษเหยียวยาฟื้นฟูชาติ อันที่จริงก็ไม่ได้หวังผลเต็มร้อย แต่ยอมรับเจตนาดี จะเดินหน้าได้แค่นั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะมีองค์ประกอบเกี่ยวข้องหลายส่วน ทั้งภายในคณะผู้ก่อการเองและภายนอกที่หนุนเนื่องไม่ขาดสาย

ขอโทษ

นายกสรยุทธ จุลานนท์ เป็นอดีตทหารใหญ่ วันนี้เพี้ยนไปหรืออย่างไร จึงไม่เหลือรอยทหารเก่าเลย มีอย่างที่ไหน เป็นถึงผู้นำประเทศ แต่ยอมประกาศขอโทษผู้ก่อการร้ายจังหวัดชายแดนใต้ เสียศักดิ์ศรีประเทศมาก เหมือนกับหมดยุคผู้นำที่จะจัดการพวกนี้แล้วอย่างนั้นแหละ นายกทักษิณ ชินวัตร เสียอีกที่ไม่ยอมอ่อนข้อให้ศัตรูบ้านเมือง ประกาศสู้ไม่ยอมถอยตลอดมา

● คลื่นเหนือน้ำ แผ่นดินเหนียว เชียงราย

👉 ฟังไม่ได้ศัพท์จับเอาไปกระเดียดเพี้ยนไปจนได้ไหมล่ะ โอ้เอ๋ย ท่านไม่ได้ขอโทษผู้ก่อความไม่สงบ แต่ท่านขอโทษประชาชนต่างหาก ทำให้อ่อนน้อมถ่อมตนยอมรับความพหุพลังพลัดของผู้นำ กับทำทียโสโอหัง เหยียดหยามเยียบย่ำซ้ำเติมมัน อะเร็ดดีกว่ากันนะทุนหัว

โลกกับธรรม

รัฐบาลนี้จะเป็นห้วงมุกุฏท้ายมังกรไปเสียแล้ว กระจมั่งคะ กฤษฏีกาชี้ขาดว่าหวยบนดินที่ทำมาหลายปีนั้น

ผิดกฎหมาย และใช้เงินไม่ถูกต้องด้วย รัฐบาลประกาศหยุดไป ๒ งวด เพื่อแก้ไขกฎหมายรองรับให้ถูกต้อง นี้ก็กำลังจะเสนอกฎหมายเรื่องนี้เข้าสภา สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติบางส่วนก็ไม่เห็นด้วย ที่ประกาศตัวออกมาเป็นหัวหอกต่อต้านก็เห็นมหาจำลอง เจ้าเก่านี้คนหนึ่งละ ฝ่ายศาสนาไม่เห็นมีบทบาทออกมาเคลื่อนไหวอะไรเลย

● คนข้างวัดสระเกศ กทม.

👉 ว่ารัฐบาลนี้เป็นห้วงมุกุฏท้ายมังกรก็มุกุฏไปเถอะครับ แต่ที่ถูกต้องคือ ห้วงมุกุฏท้ายมังกรครับ เรื่องนี้ถ้ารัฐบาลชั่งชั่งจั่งหะอ้างการตีความของกฤษฎีกาเป็นเหตุยกเลิกหวยบนดินเสียเลยยอมทำได้โดยชอบธรรม การที่ยกแย้งยกยันหยุดชั่วคราวเพียง ๒ งวดเพื่อตรากฎหมายรองรับนั้น เหมือนกับเกลียดตัวกินไข่ ย้อนกลับไปสู่เส้นทางเดิม แม้ในทางโลกจะกล่อมกลั้วว่าถูกต้อง แต่ในทางธรรมผิดพลาดฉกรรจ์นัก ประกาศชุคุณธรรมแต่ไม่อาจหาญนำพาสังคมไปตามครรลองธรรม จะเอาอย่างไรกันแน่ งานนี้ถ้าเด็ดไม่ขาด ไม่เด็ดให้ขาดในเรื่องที่ถูกที่ควร เห็นทีจะเสียรังวัดเป็นแน่แท้ อ้างเหมือนรัฐบาลก่อนว่าป้องกันหวยใต้ดินระบอบ ก็ต้องถามมีตำรวจไว้ทำไม แค่นี้ตำรวจยังป้องกันปราบปรามไม่ได้ ยังจะตากหน้าอยู่ให้เปลืองภาษีชาวบ้านอีกหรือ? สำหรับฝ่ายศาสนานั้น พระสงฆ์ท่านคงถือว่าเรื่องการเมืองไม่ใช่กิจนิมนต์ ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องที่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวทีเดียวละ เพราะอบายมุขต้องห้ามข้องเกี่ยวกับชีวิตชาวบ้าน ถ้าวัดไม่เอาภาระโปรดสัตว์ให้มีดวงตาเห็นธรรมแล้วจะทำหน้าที่อะไรล่ะครับที่ติกว่านี้ หรือวัดเองก็อ่อนระโหยเต็มทีเพราะกรรมนิยมแปรเป็นเทวนิยมไปสุดกู่ มุ่งแต่สวรรค์นิพพานนอกพุทธ ละเลย พุทธัง สาระณัง คัจฉามิ อัมมัง สาระณัง คัจฉามิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ พุทธโอสถขนานเดิมสิ้น!

☞ บรรณธิการ

พลันแนวคิดจำกัดวาระการดำรงตำแหน่งการเมืองของนายกรัฐมนตรีนครินทร์ และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ติดต่อกันได้ไม่เกิน ๒ สมัย เพื่อป้องกันการผูกขาดตำแหน่งและสร้างอิทธิพลทางการเมือง กระแสต้านค้านแย่งจากนักการเมืองหน้าเก่าก็ถาโถมเข้าสู่รัฐมนตรีต้นความคิดแบบเอาเป็นเอาตาย ชี้ชัดไปถึงขนาดว่าเป็นการบ่อนทำลายระบบการเมืองให้อ่อนแอและเปิดโอกาสให้ระบบราชการมีบทบาทเข้มแข็งขึ้น เป็นการตัดโอกาสนักการเมืองที่มีความรู้ความสามารถเพราะมี

ประสบการณ์สูงชำนาญงาน

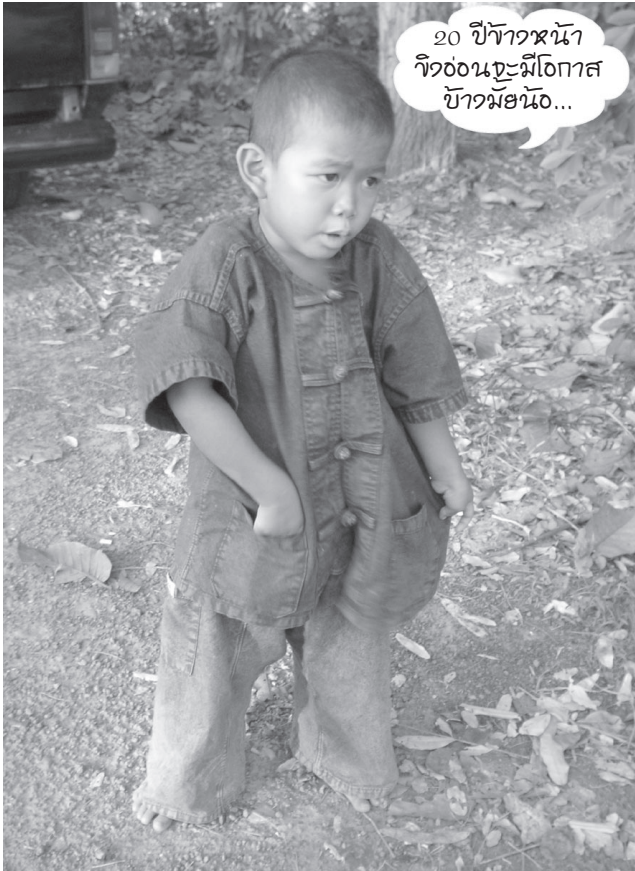
ต่างฝ่ายต่างมองต่างหมาย ต่างกันแต่ว่าจะมองเข้าหาตัว (เห็นแก่ตัว) หรือมองออกนอกตัว (เห็นแก่ชาติ ประชาชน)

อันที่จริง **ความคิดจำกัดวาระการดำรงตำแหน่ง เพื่อป้องกันการสืบทอดผูกขาดอำนาจการเมือง และครอบงำระบบราชการ ก็มีใช้เรื่องเลื่อนลอยไร้สาระประจักษ์ทั้งในระบบการเมืองและราชการที่สนองอำนาจการเมือง จนมีโอกาสปกป้องประโยชน์ชาติ ประชาชนได้อย่างแท้จริง** ยิ่งในยุครัฐบาลพรรคเดียวที่เพิ่งพึ่งพบไปยิ่งชัดเจน ชำราชการส่วนหนึ่งยอมสยบอำนาจการเมืองจนสิ้นคึกคักศรี **“ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”** แม้แต่องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญเกือบทุกหน่วยก็ตกอยู่ในวังวนนี้ บ้านเมืองของเราจึงวังเวงยิ่งนัก ประดานักการเมืองผู้รักชาติปานจะกลืนกินชาติทั้งหลายก็บอดตาใสไม่เห็นปัญหาดำตาเหล่านี้

นี่มิใช่เพราะนักการเมืองที่วนเวียนต่อเนื่องนับสิบๆ ปีแต่หนุ่มจนแก่ดอกหรือ ไม่ยอมเปิดช่องว่างให้คนรุ่นใหม่เบียดแทรกขึ้นมาได้ ถ้าอยู่นานแล้วสร้างสรรค์ก็นำให้อยู่ แต่ที่ผ่านพ้นมา ส่วนใหญ่ก็สร้างเนื้อสร้างตัวสร้างโคตรตระกูลมากกว่าสร้างชาติ น้อยคนเหลือเกินซื่อสัตย์ เสียสละแท้จริง ฝ่ายที่อ้างว่าอยู่นานต่อเนื่องมีประสบการณ์สูงนั้นก็ถูกต้อง แต่ขอถามหน่อยเถอะ คิดผูกขาดไม่ถ่ายทอดความรู้ความสามารถประสบการณ์ให้คนรุ่นหลังสืบทอดบ้างหรือไร

แบบนี้แหละเราจึงเห็นแต่หน้าเก่าๆ วนเวียนอยู่จนชวนสะอิดสะเอียน และคนรุ่นใหม่ก็หันหลังให้สนามการเมืองที่ปิดประตูตาย

คนรุ่นเก่าจึงเปรมจนแปดเปื้อนไงล่ะ! ๓

20 ปีว่าหน้า
จิวอ๋อนอะมีโอกาส
ขาวมัยน้อ...

ช่วงกลางเดือนพฤศจิกายน ผมต้องออกจากบ้านป่า เข้ากรุงบ่อ “กรรมสนองกรรม” จะนึกอย่างนี้ก็ได้ การได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภา ต้องรวบรวมหลักฐานชี้แจงบัญชีทรัพย์สิน ตามกฎหมาย

พลั้งกรรม พรรคที่ผมกับหลายๆ คนช่วยกันตั้งขึ้นมา เห็นว่าวิธีที่จะแสดงความบริสุทธิ์ และป้องกันการกอบโกยโกงกินได้คือ นักการเมืองทุกคนต้องยื่นบัญชีทรัพย์สิน ในวันแรกๆ ของการเข้าดำรงตำแหน่ง และในวันนี้ออกจากตำแหน่งทางการเมือง

พรรคพลั้งกรรมเป็นผู้เสนอเรื่องนี้ เราทำให้เป็นตัวอย่างตั้งแต่ยังไม่มียกกฎหมายบังคับ เป็นพรรคการเมืองพรรคแรกของเมืองไทยที่แจ้งบัญชีทรัพย์สิน ส.ส.ทุกคนผ่านสื่อมวลชน และติดประกาศไว้ ณ ที่ทำการพรรค

ชาวบ้านชม แต่นักการเมืองพรรคอื่นด่า ว่าเรานี่แหละที่จะทำให้ใครต่อใครเดือดร้อน ยังไม่มีกฎหมายออกมาแล้วทำไม เสร็จแล้วกฎหมายก็ออกตามมาจนได้ ตามที่พลั้งกรรมริเริ่ม

ตอนที่พลั้งกรรมตกลงกันว่าจะแจ้งบัญชีทรัพย์สิน ผมก็นึกถึงนักการเมืองพลั้งกรรมที่รวยมากๆ ว่าเขาจะเดือดร้อนมากน้อยแค่ไหน บังเอิญ ดร.ทักษิณ แจ้งกับผมว่า “พร้อม” แต่มีทรัพย์สินเยอะนะ ผมบอกว่ามีเยอะก็แจ้งเยอะ ความรวยไม่ใช่เรื่องอาภัพ มิฉะนั้นจะแข่งกันจน บ้านเมืองแจ้งกันพอดี

ที่ผมเล่ามานี้ คือตำนานการแจ้งบัญชีทรัพย์สินเกิดความยุ่งยากกับผม เพราะช่วยเหลือสังคมอยู่หลายโครงการ แต่ละโครงการก็เปิดบัญชีธนาคารไว้ที่นั่นที่นี้ เงินที่ผู้มีจิตศรัทธาให้ไว้ไม่ได้ระบุเฉพาะเจาะจงว่าช่วยโครงการไหน ก็ต้องเข้าบัญชีชื่อผมบ้าง คุณศิริลักษณ์บ้าง ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ทรัพย์สินของเรา ก็ต้องแจ้งว่าเป็นของเรา เพราะมีชื่ออยู่เป็นหลักฐาน

กว่าจะรวบรวมได้ครบก็ใช้เวลาหลายวัน “กรรมสนองกรรม” แท้ๆ

สรุปห่วยบนดิน ผิดกฎหมายชัด

ในระยะเวลาไล่เลี่ยกับการสาละวนหาหลักฐานทรัพย์สินนั้น อาจารย์ชื่อดังท่านหนึ่งก็โทรศัพท์บอกผมว่า รองนายกฯ ฝ่ายการคลังจะเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาแก้กฎหมาย ให้ห่วยบนดิน (ห่วยสองตัว, สามตัว) ซึ่งเพิ่งถูกชี้ว่าผิดกฎหมายหยกๆ จะรีบแก้กฎหมายจากผิดให้เป็นถูก

วันอังคารที่ ๒๑ พฤศจิกายน ก็เป็นจริงตามข่าว ค.ร.ม. มีมติขอแก้กฎหมาย ให้สถานิติบัญญัติริบพิจารณาเร่งด่วน พร้อมกับขอโทษคนขายห่วย คนเล่นห่วย ว่าขอหยุดห่วย ๒ งวด คือ ๑ กับ ๑๖ ธันวาคม รับรอง ๓๐ ธันวาคมได้เล่นห่วยสองตัว สามตัว ถูกกฎหมายยังยืนต่อไปแน่นอน

ผมก็เหมือนกับอีกหลายๆ คนที่ติดตามข่าว หาสาเหตุไม่ได้ว่ามันเรื่องอะไรกัน รัฐบาลนี้มาจากการแต่งตั้งไม่ต้องเกรงใจหัวคะแนน และผู้อุปถัมภ์ เพราะไม่มี สามารถตัดสินใจทำเรื่องใดๆ อย่างไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง แล้วทำไมตัดสินใจอย่างนี้ไม่เข้าท่าเลย

ตำหนิรัฐบาลที่แล้วว่าแย่ ริเริ่มหวยสองตัวสามตัวผิดกฎหมาย รัฐบาลนี้แย่งยิ่งกว่า นอกจากยืนยันทำตามอย่างแล้ว ยังแก้กฎหมายเสียอีก เป็นบรรทัดฐาน

เป็นตัวอย่างที่ผิดอ้างว่าผิดอยู่แล้วๆอย่างนั้นเรื่องอื่นๆ ก็ใช้วิธีนี้สิ เช่น โกงกันอยู่แล้วโกงกันมากเหลือเกิน ขอแก้กฎหมายว่าการโกงถูกต้องตามกฎหมาย ไม่มี ความผิดอีกต่อไป จะเอาอย่างนั้นหรือ

โหนว่รัฐบาลนี้ยึดมั่นคุณธรรม ยึดมั่นเศรษฐกิจพอเพียง ที่ประชาชนฝากความหวังไว้

ผมรีบร่างจดหมายเสนอท่านนายกฯ วันรุ่งขึ้น

สถาบันฝึกอบรมผู้นำ มูลนิธิ พลตรี จำลอง ศรีเมือง

๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

เรื่อง การขอให้ชะลอการเสนอ ร่างแก้ไข พ.ร.บ. สำนักงานสลากฯ
เรียน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี

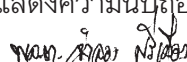
ตามมติ ค.ร.ม. เมื่อวานนี้ (๒๑ พ.ย. ๕๙) ที่จะเสนอร่างแก้ไข พ.ร.บ.สำนักงานสลากฯ เข้าสู่ การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติโดยเร็ว นั้น เนื่องจากเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนที่จะต้องรวบรัดขนาดนั้น แต่เป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องการแก้ไขหลักการ แทนที่จะป้องกันปราบปรามการทำผิดกฎหมาย กลับเป็นการแก้กฎหมายให้คล้อยตามความผิด จำเป็นต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนออกความคิดเห็นด้วย

รัฐบาลของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี แม้จะไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง ก็เป็นรัฐบาลในระบอบ ประชาธิปไตยซึ่งมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ย่อมต้องฟังเสียงประชาชนเจ้าของประเทศว่าเห็นด้วยหรือไม่ สภานิติบัญญัติแห่งชาติก็เช่นกัน

หากรวบรัดเสนอเข้าสภา และหากสภาเห็นด้วยกับรัฐบาล ประชาชนก็จะประณามว่าเป็น รัฐบาลเผด็จการ สภาเป็นแค่ตรายาง ซึ่งจะทำให้รัฐบาลและสภาเสียหายอย่างยิ่ง

สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติจำนวนมากมายรวมทั้งตัวผมด้วย สนับสนุนรัฐบาลตลอดเวลา แต่เมื่อมีอะไรจะผิดพลาดก็ออกมาท้วงติงด้วยความหวังดี

จึงเรียนมาเพื่อขอให้ชะลอการเสนอร่างแก้ไข พ.ร.บ. สำนักงานสลากฯ ให้สมาชิกสภา นิติบัญญัติมีเวลาฟังเสียงประชาชนสัก ๑ เดือน เป็นอย่างน้อย คือ รัฐบาลเสนอเข้าสภาหลัง ๑ มกราคม ๒๕๖๐ ไปแล้ว

ขอแสดงความนับถือ
พลตรี/

(จำลอง ศรีเมือง)

สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
และประธานกองทัพธรรมมูลนิธิ

โทรศัพท์ ๐๘ ๙๘๐๑ ๐๗๑๓ , ๐ ๒๒๔๑ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๓๔๕๓ ๑๔๓๖ , ๐ ๒๒๔๑ ๓๘๐๕

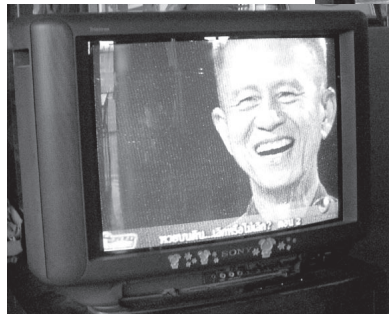
'จำลอง' ยึด 1 เดือน ขอลาชาวบ้านเรื่องหาย

เตือน 'รัฐบาล' เร่งรัดทำ 'สภาเสีย
'หยุด' แนวนงักน. ผอ. กงเงินพันใต้คิม

'จำลอง' ยึดหนังสือถึง 'สุรยุทธ์' ด้วยตัวเอง
คำนำเร่งรัดแก้ไข พ.ร.บ. สลากกินแบ่งฯ
ซึ่งต้องฟังประชาชน และควรรวมเอา
สนช. หลัง 1 ม.ค. เป็นหน้า อันดับ 12

ระดมไว้ก่อน - พล.อ.จำลอง ศรีเมือง สมัชชาคนพิการที่ศูนย์พัฒนาฯ (สงขลา) ที่ยื่นหนังสือถึง พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ มหาคหบดีเพื่อ ขอให้เร่งรัดการแก้ไข พ.ร.บ. สลากกินแบ่งฯ ซึ่งต้องฟังประชาชน และควรรวมเอา สนช. หลัง 1 ม.ค. เป็นหน้า

เป็นการนัดผู้สื่อข่าวอย่างฉุกฉลุกรุกกะทันหัน ก็ยังมีผู้สื่อข่าวไปกันประมาณครึ่งร้อยที่ทำเนียบรัฐบาล ท่านนายกฯ ตัดราชการต่างจังหวัด สั่งให้ปลัดสำนักนายกฯ ไปรอรับจดหมาย

ผมหรือใคร คนใครไม่ทัน คิดเองทำเอง และคาดการณ์เองว่า รัฐบาลจะไม่ฟังคำขอให้ชะลอเรื่อง โดยรัฐบาลจะต้องดึงดันนำเข้าพิจารณาวันพุธต่อไปแน่นอน (พุธ ๒๙ พฤศจิกายน)

ผมจะอย่างไรดี ผมลาลสาแล้วว่าช่วงนั้นผมต้องเดินทางไปประเทศบัลแกเรีย โกลแลนโกล รับปากคุณหมอฟุ่ชายชาวญี่ปุ่นชื่อ โทเรโทซุตะ ไว้นานแล้ว ว่าเมื่อแกสร้างโรงพยาบาล ๑,๐๐๐ เตียง ให้ประเทศบัลแกเรียเสร็จ ผมจะไปร่วมในพิธีเปิดโรงพยาบาล

ผมจึงนัดกับผู้สื่อข่าวว่าเรื่องการแก้กฎหมาย หวยสองตัวสามตัวนั้น ขอพบบันอีกครั้งวันอาทิตย์ที่ ๒๖ พฤศจิกายน เที่ยงตรงที่ร้านอาหารบ้านสวนไผ่ นอกจากจะได้ผลในการอภิปรายเดี่ยวนอกสภาแล้ว ยังช่วยประชาสัมพันธ์ให้ใครๆ รู้จัก บ้านสวนไผ่ และคลินิกที่มีเครื่องล้างไตมากที่สุดในประเทศไทย โอกาสอย่างนี้หาได้ที่ไหน แต่ไม่ได้ฉวยโอกาสเพื่อตัวเอง

ผมได้รับการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ เขารายการโทรทัศน์ เอเอสทีวีของอาจารย์เจิมศักดิ์ ผมให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์บางฉบับ ผมออกรายการ "ถึงลูกถึงคน" ของคุณสุรยุทธ์โดยมีอาจารย์สังคีตร่วมด้วย ผมแทบไม่มีเวลาว่างเลย ต้องสอน ต้องพาผู้เข้ารับการศึกษาไปกินข้าวที่กาญจนบุรี ต้องตอบคำถามผู้สื่อข่าว ต้องอ่านหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ เตรียมร่างจดหมายรักถึงสมาชิกสภานิติบัญญัติทุกคน ชูลมนต์ให้ใช้เวลาคุ้มค่าทุกนาที

ผมสรุปเหตุผล ๘ ข้อ เสนอสมาชิกสภา **อย่ารับหลักการ** อย่าอนุมัติให้ผ่านสภา

สถาบันฝึกอบรมผู้นำ มูลนิธิพลตรี จำลอง ศรีเมือง

๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

เรียน ..... สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกาชี้ความผิดของหวยบนดิน (สองตัว, สามตัว) ค.ร.ม. ริ่มมีมติเสนอสภาฯ แก่ให้ถูกกฎหมายอย่างเร่งด่วน ผมไม่มีเวลาเรียนหารือ สนช. ท่านใด ริ่มเสนอหนังสือถึง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีในวันรุ่งขึ้น (ตามสำเนาที่แนบ) ผมขอภัยที่ใช้จดหมายฉบับนี้เรียนรบกวนเวลาของท่าน เพราะผมต้องลาการประชุมไปประเทศבלกาเรีย^(๑) ไม่สามารถอภิปรายในสภาได้ ขอเรียนเสนอความเห็นไว้ว่า สนช. ต้องช่วยกันยับยั้งกฎหมายฉบับนี้ เพราะ

๑. เป็นเรื่องแก้หลักการ สร้างบรรทัดฐานที่ผิด ซึ่งจะมีผลร้ายทั้งในปัจจุบัน และในภายภาคหน้า เมื่อผิดกฎหมาย แทนที่จะยกเลิก กลับแก้กฎหมายให้คล้ายตามความผิด

๒. รัฐบาลนี้เข้ามาแก้วิกฤติ สนช. ต้องช่วยรัฐบาลเต็มที่ เมื่อเห็นว่าจะพลาดต้องคัดค้านไม่รับหลักการ มิฉะนั้นประชาชนจะเสื่อมศรัทธาที่มีต่อรัฐบาลและ สนช. ซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งในระบอบประชาธิปไตย

๓. ขัดต่อนโยบาย เศรษฐกิจพอเพียงของรัฐบาล (พระราชดำรัส เศรษฐกิจพอเพียง เมื่อ ๕ ธ.ค. ๕๐ “การเป็นเสือนั้นมันไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่เราพออยู่พอกิน และมีเศรษฐกิจการเป็นอยู่แบบพอมีพอกิน แบบพอมีพอกินหมายความว่าอุ้มชูตัวเองได้ ให้มีพอเพียงกับตัวเอง”

๔. ที่อ้างว่าต้องแก้ให้หวยบนดิน (สองตัว สามตัว) ถูกกฎหมาย เพื่อปราบและลดการเล่นหวยได้ ดินนั้น ไม่เป็นความจริง ท่าน พล.ต.อ.ประทีปฯ อดีตอธิบดีกรมตำรวจ ยืนยันทุกที่ว่าอยู่ที่ตำรวจท่านั้น หวยบนดินปราบและลดหวยได้ดินไม่ได้เด็ดขาด

๕. ที่โฆษณาชวนเชื่อว่า รัฐบาลได้กำไรหวยบนดินมาจับจ่ายใช้สอยเป็นจำนวนเงินมากมายนั้นไม่จริง เป็นเพียงเศษเสี้ยวของเงินสกปรกชนิดเดียวที่ไปโปะเงินงบประมาณจำนวนมหาศาล (ปี ๒๕๕๘ กำไรหวยบนดินเพียง ๕,๐๐๐ ล้านบาท^(๒) แต่งบประมาณรายรับทั้งหมดมีถึง ๑,๓๖๐,๐๐๐ ล้านบาท^(๓)) เพียงช่วยกันลดการโกงกินเท่านั้นจะได้เงินมากกว่าหวยบนดินหลายเท่าตัว

๖. ไม่จำเป็นต้องเพิ่มหวยบนดินอีก (สองตัว, สามตัว) เพราะหวยเดิมมีให้เล่นมากพออยู่แล้ว ทั้งหวยรัฐบาล หวยออลิสัน และหวย ธ.ก.ส.

๗. ถ้า สนช. ยอมให้แก้กฎหมาย ความผิดของรัฐบาลที่แล้วเกี่ยวกับเรื่องหวยบนดิน (สองตัว, สามตัว) จะหลุดพ้นหมด เป็นการนิรโทษกรรมทันที

๘. สนช. แต่ละท่านได้สั่งสมชื่อเสียง เกียรติยศมาตลอดชีวิต จะสูญเสียทั้งหมดในการผ่านกฎหมายนี้ สนช. ส่วนใหญ่เป็นนายทหารและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่เคยเป็นที่พึ่งที่หวัง ประชาชนไม่รู้จักหันหน้าไปพึ่งใครถ้ายอมให้กฎหมายผ่าน

จึงเรียนเสนอแนะขอให้ สนช. อย่ารับหลักการ หากถึงคราวเคราะห์หามยามร้ายของบ้านเมือง เสียงส่วนใหญ่เกิดรับหลักการขึ้นมา ก็ขอเรียนเสนอแนะให้แปรญัตติไม่น้อยกว่า ๑ เดือน เพื่อให้เกิดความรอบคอบ

ทั้งนี้สุดแท้แต่ท่านจะกรุณาเห็นสมควร

ขอบพระคุณครับ

พลตรี

(จำลอง ศรีเมือง)

(๑) นายแพทย์ญี่ปุ่นชื่อ โทเรโทซุตะ เจ้าของคลินิกและโรงพยาบาล ๒๖๐ แห่งมากที่สุดในญี่ปุ่น และเป็นที่สองของโลก ได้บริจาคเครื่องล้างไตทันสมัยใหม่เอี่ยมให้ มูลนิธิของผม จนกลายเป็นที่ที่มีเครื่องล้างไตมากที่สุดในประเทศไทย ล้างไตราคาเท่าทุน เพราะไม่ต้องใช้จ่ายเรื่องอาคารและเครื่องมือแพทย์ (ตั้งอยู่ที่ ถนนรามคำแหง ๓๙)

ผมรับปากก่อนเป็น สนช. ว่าจะไปร่วมพิธีเปิดโรงพยาบาล ๑,๐๐๐ เต็ม ที่นายแพทย์ โทเรโทซุตะ สร้างให้บัลกาเรียฟรี ๆ จึงต้องลาการประชุม (เป็นการลาล่วงหน้า ก่อนที่สภาฯ จะบรรจุเรื่องการแก้กฎหมาย หายบนดินเข้าวาระ)

(๒) หนังสือพิมพ์มติชน ๑๘ พ.ย. ๕๙

(๓) ข้อมูลจากท่าน สนช. วุฒิปันธุ์ วิชัยรัตน์ ผอ.สำนักงานประมาณ

ไม่เลิก! หายบนดิน 'จำลอง' โดดขวาง

ทำเนียบรัฐบาล • ตามศาลรัฐธรรมนูญไม่เลิกหาย อ้าง

แปลก ผมคบค้าสมาคมกับผู้สื่อข่าวมาเป็นเวลาสิบๆ ปี ไม่เคยปรากฏที่จะไปตรงเวลา คราวนี้ไปพร้อมกันก่อนเวลาเสียอีก พอเที่ยงตรง ผมให้สัมภาษณ์ทันที ทั้งผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ รวมประมาณเกือบ ๔๐ คน

สัมภาษณ์เสร็จก็ซักถามต่อเนื่องหลายคำถาม คำถามสุดท้ายถามว่าผมคาดการณ์เรื่องนี้อย่างไร ผมตอบทันที อาจถึงคราวเคราะห์หามยามร้ายของบ้านเมือง วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ผมกลับจากบัลกาเรียก็ได้ยินข่าวว่า การแก้กฎหมายหายสองตัว สามตัว ผ่านสภาอันตรงเกียรติไปเรียบร้อยแล้ว

ถามคำถามสุดท้ายทำนองว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นผมจะว่าอย่างไร ผมบอกว่า ผมจะไปทำอะไรได้ ผมทำเต็มที่แล้ว ได้แค่นี้ก็แค่นี้ จบ (ผมนึกในใจว่าการท้วงติงคัดค้านน่าจะหมดไปจากอาชีพผมได้แล้ว อีกไม่กี่วันก็เดือนผมก็จะลาไปที่ชอบที่ชอบแล้ว) ๒

• กล้าปฏิเสธงานเงินเดือนแสน
แกร่งพอที่จะตั้งใจอยู่เป็นโสด
ก้าวต่อไปขอเป็นส่วนหนึ่งช่วยงานศาสนา

ชีวิตะวัน ชนะกุล

• สาวน้อยบุญนิยม ๑

❖ โขคดีในวัยเด็ก

หนูเกิด ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ เป็นลูกคนเดียวของคุณพ่อพิชิต ชนะกุล เรียกภาษาชาวบ้านก็เป็นปลัดอำเภอเขตวัฒนา และคุณแม่วิลาวัลย์ ชนะกุล เป็นคุณครูสอนที่โรงเรียนบดินทร์เดชา

คุณพ่อคุณแม่ชอบไปวัดลั่นตือโคก คุณแม่เล่าให้ฟังว่าตอนหนูอายุ ๓ ขวบก็พามาเรียนพุทธธรรมที่ลั่นตือโคกทุกวันอาทิตย์ มีสมณะสิกขมาตุ และคุณครูมาสอนว่าเป็นเด็กดีต้องถือศีล ๕ เชื้อฟังผู้ใหญ่ ช่วยเหลือคุณพ่อคุณแม่ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่ลักขโมย เป็นผู้ถึงต้องรักษานวลสงวนตัว ต้องรู้จักวางตัวให้เหมาะสม ตอนเด็กก็เหมือนฟังผ่านหูไป ไม่รู้เรื่องเท่าไร

❖ เดินทางไปต่างประเทศ

ตอนเด็กอยากเป็นนักการเมือง อยากเป็น นายกรัฐมนตรีเหตุผลที่เลือกคณะเศรษฐศาสตร์ ก็เพราะว่า อยากเป็นผู้ว่าการแบงก์ชาติ อยู่ ม.๔ อายุ ๑๕ ปี สอบเทียบเข้าคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ ขณะเดียวกัน สอบได้ทุนแลกเปลี่ยนไปเรียนที่ Memorial Manchester High School มลรัฐ New Hampshire, U.S.A. ๑ ปี เลยหยุดเรียน ๑ ปี

ฝันเหมือนเด็กทั่วไปว่าอเมริกาเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เราคงเหมือนเป็นเจ้าของมีคนพาไปเที่ยวที่โนนที่นี้ แต่กลับไม่เป็นดังที่ฝัน ก่อนไปก็คิดว่าภาษาเราเก่งมาก เพราะเราเอ็น (entrance) ติดตั้งแต่ ม.๔ เลือกได้คณะที่ติดอันดับหนึ่งอีกต่างหาก แต่พอไปอยู่ตรงนั้นก็รู้ว่าภาษาของเราไม่ได้เก่งอะไร สำเนียงก็แตกต่างจากเขา พูดอะไรเขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง เขาก็ไปเลย ไม่ได้มามีมารยาทอะไรกับเรา เหมือนกับว่าน้ำลายบูดอยู่ ๓ เดือน

การศึกษา

ประถม	ร.ร.ศรีวิกรม์
มัธยม	ร.ร.บดินทร์เดชา (สิงห์ สิงหเสนี)
ปริญญาตรี คณะเศรษฐศาสตร์ (เกียรตินิยมอันดับ ๒)	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปริญญาโท คณะเศรษฐศาสตร์ (เกียรตินิยมอันดับ ๒)	University of Freiburg, Germany
ปริญญาเอก	เตรียมเข้าศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ University of Vienna ประเทศออสเตรีย

- นักเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์ที่ลั่นตือโคก
- คุณพ่อคุณแม่ผู้ให้กำลังใจเสมอ

❖ กับครอบครัวที่ไปอยู่ด้วย

เรามีลูกสาวคนเดียวเหมือนกัน อายุ น้อยกว่าหนึ่งปี แต่ตัวโตกว่า เขาก็ใช้เราทำงาน โดยอ้างว่าลูกเขาต้องเรียนหนัก แล้วเมืองที่ อยู่หิมะตกบ่อยมาก ตอนเช้าต้องไปตัดหิมะ ออก เขาบอกให้หนูกับลูกสาวเขาไปช่วยกันตัด แต่เวลาที่เขาจะพาเราไปไหน เขาไม่เคย take care เราเลย ทุกอย่างอเมริกาแซ่หมด ตอนไปตัดหิมะออก หนูก็อเมริกันแซ่เต็มที คือตัดแค่ครึ่งเดียว แล้วหนูก็ไปโรงเรียน ตอน เย็นกลับมา แม่เขาก็ต่อว่าเธอไม่มีน้ำใจ เธอ ตื่นก่อนเขาทำไมเธอไม่ช่วยตัดหิมะให้หมด เราก็เถียงในใจ ที่อยู่อเมริกันแซ่ แต่

เมื่อเราไปอยู่ต่างถิ่นก็ต้องยอมเขา สิ่งที่ยากพูดเราก็พูดไม่ได้ก็อดทน ต่อมาอะไรที่พอจะทำได้ก็ทำหมดเลย เรายอมเสียเปรียบ จะได้อยู่ผาสุก

❖ ได้ประสบการณ์

กลับมายังคิดไม่ได้ว่าได้อะไรจากตรงนั้นมี แต่บอกคุณพ่อคุณแม่ว่าหนูนะช่วยมาก เพื่อนหนูมีแต่คนพาไปเที่ยว แต่วันนี้ได้รู้และเข้าใจว่าอะไรคือความยากลำบาก เพราะเป็นลูกคนเดียว แม่พ่อแม่จะไม่ได้ตามใจมากมาย แต่ก็ยังเอาแต่ใจ แต่อยู่ตรงนั้นต้องบังคับ

ความเข้มแข็งของตนเอง แม้จะเจอสถานการณ์ที่ไม่ชอบก็จะอดทน

❖ แล้วไปที่ไหนอีก

กลับมาสอบชิงทุนของสโมสรโลออนส์ ไปเป็นทูตแลกเปลี่ยนที่เมือง Hachioji-shi, กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น เป็นเวลา ๒ เดือน คราวนี้ไม่หวังว่าจะได้ครอบครัวอย่างไร คิดว่าไปหาประสบการณ์ ไปเจอสิ่งอะไรใหม่ๆ แต่กลับได้ครอบครัวที่ดีมาก เพราะคราวนี้ไม่ได้เป็นผู้จะเอาอย่างเดียว คือเราจะบอกเขาเสมอว่า ฉันช่วยนะๆ ครอบครัวเขาก็รักเรา มี

ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน
ฉันจะอยู่ให้ได้
ด้วยความเข้มแข็งของตนเอง

จิตใจตนเอง ทำให้เป็นผู้ใหญ่ขึ้น

เจอปัญหา ไม่มีใครคุยกับเรา ไม่มีเพื่อน เจอครอบครัวอย่างนี้ ก็โทร.มาตลอด ร้องไห้ อยากจะกลับมาก ครั้งหนึ่งคุณพ่อบอกว่า ถ้ามันหนักมากลูกก็ไม่ต้องอยู่แล้ว กลับมาเลย พอฟังเสร็จก็ตัดสินใจว่าต่อไปจะไม่โทร.มา เล่าเรื่องของเราให้ท่านลำบากใจอีกต่อไป เพราะหากเรากลับมาโดยยังไม่สำเร็จอะไร มันเป็นการเสียหน้าของคุณพ่อคุณแม่อยู่แล้ว แต่เขารักเรามากถึงกับพูดว่าถ้าลูกทุกข์มากก็ให้กลับมาเลย

ตรงนี้ทำให้เรามีวุฒิภาวะที่สูงขึ้น บอกกับตัวเองว่าไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ฉันจะอยู่ให้ได้ด้วย

ความล้มพันธ์ที่ดีกับเรามาก กลับมาก็เรียนที่ธรรมศาสตร์จนจบ

❖ หลังเรียนจบไปทำงานที่ไหนบ้าง

ทำงานกับบริษัทแม่ของอีซูซุ ได้เงินเดือน ๒ หมื่นกว่า (๕ ปีที่แล้ว) เป็นงานที่ค่อนข้างสบาย มีรถรับส่ง ไปต่างจังหวัดก็มีตัวเครื่องบินฟรี เป็นสังคมของคนไฮโซ เป็นที่รักของเจ้านาย แต่รู้ลึกกว่าชีวิตเราจะอยู่แค่นี้หรือถึงแม้ว่าการงานจะก้าวหน้า

ไม่ว่าชีวิตต้องการอะไร ถ้ามีโอกาสจะต่อปริญญาโท จึงไปเรียนภาษาที่บอสตัน อเมริกา ๑ ปี ไม่ได้ปริญญาอะไรกลับมา

สำหรับชีวิตที่นี้ถือว่าได้ปริญญาชีวิต เพราะลำบากที่สุดตั้งแต่เกิดมา รู้ว่าต่อแต่นี้ชีวิตของฉันท้อลำบากแค่ไหนฉันอยู่ได้ทุกที่

❖ อยู่เมืองสวรรค์ทรูทราแต่กล้าติดดิน

ที่นี้ค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง เพราะเป็นเมืองมหาเศรษฐี ต้องเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย ไปสมัครงานที่ร้านอาหารไทย โชคดีที่เขารับปกติเขาจะไม่รับพนักงานง่ายๆ ซึ่งตอนหลังเขาบอกว่าเราเป็นคนที่ดีโง่งว่เฮ้งดี ไม่เป็นคนขี้نینทา ไม่มีปัญหาเรื่องผู้ชาย และที่สำคัญดูเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต

ชีวิตที่นี้ถือว่า
ได้ปริญญาชีวิต
เพราะลำบากที่สุด
ตั้งแต่เกิดมา

เกิดมาไม่เคยทำงานหนักอย่างนี้ทั้งเรื่องงาน เรื่องคน ต้องรองรับอารมณ์ของทุกคน ทำงานตั้งแต่ ๕ โมงเย็นถึง ๕ ทุ่ม ในร้านมีพนักงานเสิร์ฟแค่ ๒ คน เวลาลูกค้ามาเยอะๆ ก็รับไม่ทัน แต่ละวันเดินเสิร์ฟไปมาในร้าน ๑๐ กิโลเมตร ขาจะบวมมาก รายได้ก็อาศัยค่าทิปที่ลูกค้าให้ ไม่ใช่เงินรายชั่วโมง เพราะฉะนั้นต้องเอาลูกค้าให้อยู่และต้องทำลูกค้าให้มามาก เพราะเงินเราอยู่ตรงนั้น ไม่ว่าจะหญิงหรือชายทำงานหนักเท่ากัน ต้องแบกถาดขึ้นบนบ่า และต้องอาศัยความเร็วมากๆ ต้องเปิดไวน์เอง คือดูเหมือนง่ายแต่เราต้องใช้กำลังแขนเปิด แล้วต้องทำให้ดูสวยด้วย เพราะมันหมายถึง

ค่าทิป ลูกค้าออกจากร้านก็ต้องเก็บงานให้เร็ว บางทีก็เอากะละมังมาเก็บๆ แล้วแบกขึ้นบ่า บางทีทำแก้วน้ำตก เจ้าของร้านก็ตำ อารมณ์เราไม่ได้อยู่แล้ว อยากจะร้องไห้ แต่พอเจอลูกค้าก็ต้องยิ้ม มีทุกอารมณ์ เหนื่อยมาก อยู่เมืองไทยกินข้าวน้อย แต่อยู่ที่นี้บางทีกินข้าว ๒ จานเลย ถึงได้รู้ว่าทำไมผู้ใช้แรงงานถึงกินข้าวเยอะ เพราะตัวเองเป็นมาแล้ว แขนก็ใหญ่ขึ้น

❖ มองสังคมที่บอสตัน

ไม่ได้เหมือนสังคมที่เรียนอยู่ที่ธรรมศาสตร์

ซึ่งเขาไม่เข้าใจความทุกข์ยาก เวลาคุยก็จะอีกเรื่องหนึ่ง แต่ที่นี้จะจะเป็นอีกเรื่องหนึ่งมีการนิเทศคนไทยรู้จักกันหมด หนูไม่ชอบฟังเรื่องชาวบ้าน เวลาเขามาพูดก็ทำเป็นอ่านหนังสือ เขาก็มาหาพวก แต่ละคนก็คิดว่าเราอยู่ข้างอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ชอบเราไปด้วย ทั้งๆ ที่เราไม่ได้ทำอะไร เจอกันเขาก็ไม่อยากจะมองหน้าเรา ตรงนี้เป็นเรื่องที่ค่อนข้างขมขื่นในชีวิต เพราะเจออย่างนี้ทุกๆ วัน สิ่งที่ต้องทำคือตัวอดทน ทำให้ตัวเองเข้มแข็งมาก

จบแล้วก็สอบได้ทุนรัฐบาลเยอรมัน ไปเรียนเศรษฐศาสตร์เหมือนเดิมที่ University of Freiburg, Germany ซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้

ติดกับสวิตเซอร์แลนด์และฝรั่งเศส

❖ ว่ากันว่าเรียนโทที่เยอรมันยากมาก

เป็นการเรียนที่ยากที่สุดตั้งแต่เกิดมาเข้าไปเรียนแล้วก็รู้ว่าเราไม่ได้ชอบตรงนี้สักเท่าไร ก็อยากจะย้ายสาขานะคะ แต่คงเป็นโชคชะตา กำหนดกรรมมัง แล้วตัวเองสอบเทียบมา ไม่ได้เรียน ม.๕, ม.๖ เวลาไปเรียนต้องใช้คณิตศาสตร์ที่เป็นเรื่อง อินทิเกรท แคลคูลัส เราไม่มีพื้นฐานตรงนั้นมา ต้องเริ่มใหม่หมด พอเราเริ่มแก้ตัว จะไม่เรียนแบบเข้าใจ คนอื่นเขาเข้าใจแล้วมาวิเคราะห์ แต่ของเราต้องจำ

แล้วค่อยมาเข้าใจ จนคิดว่าไม่จบแน่ๆ แล้วการเรียนในยุโรปตะวันตกไม่ใช่เพื่อการค้า แต่มุ่งให้คนจบ หากไม่จบก็ต้องเรียนอยู่อย่างนั้นมีคนจบออกมาแค่ ๔๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น เคยโทร.มาหาคุณพ่อว่าหนูไม่จบแน่นอน คุณพ่อก็บอกว่าถ้าเราทำดีที่สุดแล้วก็ไม่ต้องกังวลอะไร พ่อแม่ยินดีต้อนรับลูกเสมอ การที่ไปอยู่ตรงนั้นได้วางตัว ประพฤติตัวเป็นคนดี ถือว่าลูกทำดีที่สุดแล้ว การเป็นคนดีต่างหากที่พ่อกับแม่ต้องการ ส่วนปริญญาโทนั้นถือเป็นของแถมกลับมาเท่านั้นเอง

จึงใช้เวลาอ่านหนังสือในห้องสมุด เป็นส่วนใหญ่ บางทีกลับเข้าหอพัก ๓ ทุ่ม ก็ใช้

ความพากเพียร แม้ไม่ชอบก็ทำให้ดีที่สุดในแล้วกัน ก็จบได้เกียรตินิยมอันดับ ๒

❖ กำลังจะตอบสัญญาเอก

ตอนนี้สอบได้ทุนของ University of Vienna ประเทศออสเตรีย จะไปต่อสาขาเศรษฐศาสตร์เหมือนเดิม มีกำหนดไปเดือนสิงหาคมปีหน้า จริงๆ แล้วไม่อยากจะไป และไม่อยากจะเรียนเศรษฐศาสตร์ พยายามจะไปต่อเอกด้านการเมือง แต่มหาวิทยาลัยเขาก็ไม่ตอบกลับมาก็คืออยู่ที่เดียวที่เป็นเศรษฐศาสตร์ตอบกลับมา ซึ่งใช้ภาษาเยอรมันทั้งหมด

การเป็นคนดีต่างหาก
ที่พ่อกับแม่ต้องการ
ส่วนปริญญาโทนั้น
ถือเป็นของแถมกลับมาเท่านั้นเอง

ตอนนี้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนจะให้เวลาอ่านภาษาเยอรมันวันละ ๒ ชั่วโมงทุกวัน

❖ หลักในการเรียน

จะตั้งใจขยันเรียนในห้อง แล้วมาทบทวนเอา คุณพ่อคุณแม่ท่านมีส่วนช่วยเหลือมาก เพราะบางที่เราตั้งใจแล้ว แต่เกรดไม่เป็นดังที่หวังเอาไว้ ท่านก็บอกว่าเห็นหนูขยันมาตลอด ทำดีที่สุดแล้ว พ่อกับแม่ยังรักลูกเสมอ คำสอนนี้ทำให้เรารู้ว่าในชีวิตนั้นไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบไปทุกอย่าง เมื่อต้องเจอกับสิ่งที่ไม่สมใจ เราจะไม่ทุกข์กับสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างไร

โครงการของชีวิตมีแล้ว เมื่อเข้าใจว่า

ชีวิตคืออะไร อยากอยู่ตรงไหน ก็ไปมาหลายที เวลาอยู่ตรงนั้นก็พยายามมองหาที่อื่นที่ดีกว่าเสมอ แต่พอไปอยู่ก็รู้สึกที่ไม่อยากอยู่ อยากแสวงหาที่อื่นอีก แต่พอลองมาอยู่ที่บ้านราชฯ (หมู่บ้านราชธานีอโศก ต.บุงไหม อ.วารินฯ จ.อุบลฯ) ก็รู้ว่า...ที่ตรงนี้แหละใช่ ที่เราจะอยู่ จะทำงานตรงนี้ เรามั่นใจว่าได้เก็บบุญทุกวัน ถ้าได้ปฏิบัติอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ชีวิตในวันข้างหน้า ถ้าตายไปก็จะมีหนทางที่ดี

❖ **ไม่เสียชีวิตหรือที่อุตสาหกรรมไปรับเรียนมา แล้วกลับมาทำงานฟรี ไม่มีเงินเดือน**

การทำอะไรที่มีผลตอบแทน
ไม่ว่าจะเป็นเงินหรือสิ่งของ
ชีวิตจะมีคุณค่าเพียงเท่านั้น
ไม่อยากให้ตัวเองมีคุณค่า
แค่แสนบาท
อยากเป็นคนที่มีประเมินค่าไม่ได้
ขึ้นอยู่กับว่าเราจะทำดีมากน้อยแค่ไหน

ไม่เสียชีวิตเลย ก่อนที่จะกลับมาเมืองไทย มีคนชวนทำงานที่เยอรมัน เงินเดือนแสนกว่าบาท ก็ปฏิเสธ จบโทมายังไม่เคยสมัครงานที่ไหน และไม่คิดอยากจะทำ ไม่อยากหาเงิน มีความรู้สึกว่าการทำอะไรที่เราไม่ต้องรับเงิน เราจะมีคุณค่ากว่า

❖ **ทำไมถึงคิดอย่างนั้น?**

เพราะได้เห็นสังฆกรรมตอนอยู่ที่บอสตัน ครอบครัวที่เราไปอยู่ เขาคิดค่าเช่าเดือนละหนึ่งหมื่นกว่าบาท เดือนแรกเขาบอกให้อยู่ฟรี แต่ตัวเองคิดว่ายังไงเราต้องช่วยเขา เพราะเหมือนเป็นบุญคุณต่อกัน ถ้าเราจ่ายเงินก็

ไม่ต้องคิดอะไร แต่การที่เป็นบุญคุณต่อกันมันไม่จบ

เลยเข้าใจว่าการทำอะไรที่มีผลตอบแทนกลับมาไม่ว่าจะเป็นเงินหรือสิ่งของ ชีวิตเราจะมีคุณค่าเพียงเท่านั้น ก็ไม่อยากให้ตัวเองมีคุณค่าแค่แสนบาท อยากให้ตัวเองเป็นคนที่มีประเมินค่าไม่ได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าเราจะทำดีมากน้อยแค่ไหน

❖ **คุณพ่อคุณแม่มีความเห็นอย่างไร**

ท่านสอนให้คิดเองตั้งแต่เด็ก ถ้าอยากจะทำงานก็แต่ง อยากจะทำอะไรก็ทำ เพราะ

เป็นชีวิตของเรา คุณพ่อจบนิติฯ ธรรมศาสตร์ ก็อยากให้เลือกนิติฯ ธรรมศาสตร์อันดับหนึ่ง แต่เมื่อหนูเลือกเศรษฐศาสตร์อันดับหนึ่ง ท่านก็เสียใจนิดนึง ก็ไม่ว่าอะไร

วันนี้หนูเจอแล้วว่าความสุขที่สุดในชีวิตคือการไปทำตัวให้เป็นประโยชน์ ไม่ว่าจะสอนเด็กๆ ช่วยแพ็คข้าว งานอะไรที่เราได้สั่งสมบุญ คุณพ่อบอกว่าถ้าอยู่ตรงนั้นได้ ก็จะได้บุญมากจริงๆ แต่ท่านก็หวังว่าจะอยู่ได้เหวอ เพราะคงไม่ใช่เรื่องง่าย หนูก็บอกว่าที่ที่หนูไปอยู่มากที่ ไม่มีที่ไหนที่หนูชอบ เป็นที่ที่หนูต้องอดทนทั้งนั้น ไม่ได้คิดว่าการที่ได้อยู่ในอโศกจะต้องมีความสุข แต่ตรงนี้จะ**ได้สั่งสมบุญ** แล้วจะ

พยายามอยู่ให้ได้ การที่เราเรียนกลับมาตรงนี้อาจจะเป็นตัวช่วยทำงานศาสนานางหนึ่งก็ได้

❖ เมื่อตั้งใจจะมาช่วยงานที่วัด ก็อยู่ช่วยงานที่วัดเสียเลย ไม่ดีกว่าหรือ?

ถามความต้องการของตัวเองก็อยากจะทำอย่างนั้นแหละค่ะ แต่ก็มีหลายฝ่าย ที่มีความเห็นตรงกันว่าน่าจะไป

ถามว่าอยากจะไปเรียนปริญญาเอกมั้ย ตอบเลยว่าจะไม่ไป เพราะคนไม่จบนั้นเยอะมาก กลัวไปไม่จบกลับมาไม่ธรรมดา คงได้ปฏิบัติธรรมสูงมาก ก็ได้คุยกับหลายๆ ท่านที่เคารพ

นับถือ ท่านก็บอกให้ใช้ความพากเพียรพยายามเอา ทำให้ดีที่สุด อะไรมันจะเกิด มันก็ต้องเกิด

❖ มีความคิดอยากมาช่วยทำงานวัดตั้งแต่เมื่อไหร่?

ตอนอยู่เยอรมัน ช่วงอายุ ๒๓-๒๔ พักกับเพื่อน ๔ คน ในอพาร์ทเมนต์ ๒ คนแรกเป็นเยอรมัน เขาอยู่มาก่อน เป็นคนที่ฉันต้องใหญ่ที่สุดในบ้านนี้ พยายามวางอำนาจ ทุกคนต้องยอมฉัน คิดว่าคนอื่นแยกว่าตัวเองเสมอ ฟุนนิตนิ่งก็ไม่ได้ วันหนึ่งหนูกำลังจะผัดข้าว เขาก็เข้ามาใกล้ๆ แล้วบอกว่าสภปรก เช็ดโน่น

เช็ดนี่อยู่ใกล้กับเรา

ตอนแรกก็คิดว่าทำยังไงถึงจัดการคนคนนี้ได้ ก็ยังไม่ทำอะไร รอดูไปก่อน แต่เขาทำบ่อยขึ้น เราก็จัดการคืน ทำให้เขาเจ็บมากกว่าที่ทำกับเราพอคืนนี้เขาไม่ธรรมดาซะด้วย เขาก็จัดการเราตอบ โดยทำให้เราไม่มีความสุข เพื่อนที่อยู่ก็อยู่ฝ่ายเขาแล้ว คนที่มาใหม่ก็วางตัวเป็นกลาง เหลือเราคนเดียว รู้สึกเหนียวมากกับการที่จะทำยังไงให้เขาเจ็บแค้นยิ่งกว่าเรา เรียนโทที่บอกว่ายาก ก็ไม่ยากเท่ากับการคิดหาวิธีจัดการคนนี่สิน ถึงขนาดไม่มีแรงอ่านหนังสือ คือปกติจะเข้าห้องสมุด แต่ไม่เข้าแล้ว

**พอเราไม่ทุกข์ ใจเราก็อ่าง
รู้สึกสบาย ไม่ต้องไปแบก
มีเวลาไปอ่านหนังสือ
ก็เลยได้รู้ว่า
ความสุขไม่ได้อยู่ที่ต้องไปชนะใคร**

คิดแต่หาวิธีจัดการคนนี่ ต่อมาเขาก็บอกว่าถ้าเราไม่ไปทำในสิ่งหนึ่งที่เขาต้องการนี้ ก็คือตายไปข้างหนึ่งเลย เราก็คิดว่าต้องเหนื่อยถึงขนาดนั้นเลยหรอ เห็นเลยว่าเราเหนื่อยจริงๆ ก็เอ้อ.ทำตามที่เขาบอก แม้เราต้องเสียเปรียบก็ตาม พอไปทำแล้วรู้สึกโล่ง

เขาก็ยังมาหาเรื่อง จะทำอะไรเราก็ไม่ได้ตอบ และเราไม่ได้ทุกข์ด้วยจริงๆ แล้วเขานำสงสาร ไม่ค่อยปกติ พอเราไม่ทุกข์ ใจเราก็อ่าง รู้สึกสบาย ไม่ต้องไปแบก มีเวลาไปอ่านหนังสือ ก็เลยได้รู้ว่าความสุขไม่ได้อยู่ที่ต้องไปชนะใคร แล้วก็ยังมีหลายเรื่องที่ผ่านมาในชีวิตที่ทำให้แน่ใจว่าธรรมะที่โศกสอนมาเป็นสิ่งที่

ทำให้คนเดินทางไปในทิศทางที่ถูกต้อง เกิดความสุข ไม่ต้องมาทนทุกข์

❖ ตรงนี้เป็นจุดเปลี่ยนจริงๆ

คุณพ่อคุณแม่และคนใกล้ตัวเขาก็รับได้ว่าเราไม่เหมือนก่อน ที่อารมณ์ร้อนจะเอาให้ได้ดังใจ แต่วันนี้อารมณ์ดีใครจะตำหนิก็หัวเราะไม่เป็นไร คือเมื่อก่อนเราคิดว่าเราเก่งแต่ไม่มีความสุข แต่ตอนนี้เราไม่เก่งอะไรมากมาย แต่เรามีความสุขดี ตอนนีัพู่ตัววันนี้ แต่อนาคตก็ไม่ทราบ

และคงเป็นโสดแน่นอน อยู่คนเดียวสบาย

จะพยายามพัฒนาความดีของตัวเอง
เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณ
ของพระพุทธศาสนา ของพ่อท่าน ของหมู่กลุ่ม
อยากบอกว่าหนูมีบุญ
ที่ได้อยู่ตรงจุดนี้

ไม่กลัวตรงนั้น เมื่อเรามาอยู่ในหมู่กลุ่มนี้ ถ้าเราต้องตาย ก็ต้องตาย หรือถ้าลิกขมาตุ ไม่สบาย ป่วยไข้ขึ้นมา เราก็จะเข้าไปดูแลท่าน เพราะมั่นใจว่าท่านมีความดีที่เราจะเข้าไปดูแล หนูจะทำความดีของตัวเองเพิ่มขึ้นไป แล้วเมื่อถึงวันที่เราต้องเจ็บไข้ไม่สบายขึ้นมา ถ้าเรามีความดีเพียงพอเขาก็คงดูแล หากเรามีความดีไม่เพียงพอเขาก็คงปล่อยให้ตาย ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เพราะเขาคงเอาเราไปเผา คือตอนนี้คิดอย่างนี้

ไปไหนก็ไป ทำอะไรก็ทำ สร้างงานศาสนาก็ทำได้มาก ดึกว่าไปหาเงินหาทองมาบริจาค น่าจะได้บุญมากกว่า

อยากจะดูแลเด็กๆ เพราะวัยเราอาจจะห่างกันไม่มาก มีโอกาสได้ดูแลเขา ในอดีตหนูเคยได้รับการดูแลจากชาวอโศก คือสมณะและลิกขมาตุ อยากจะเป็นส่วนหนึ่งที่ได้สร้างพวกเขาให้มีธรรมะขึ้นมา คิดว่าตัวเองพอมีความสามารถตรงนั้นบ้าง ก็อยากทำ

❖ ไม่ได้สะสมเงินทอง ไม่แต่งงาน ถ้าพ่อแม่ไม่อยู่แล้ว ตอนแก่ใครจะมาดูแล เหมือนไม่มีหลักประกันชีวิต

❖ อยากบอกอะไรกับผู้อ่านบ้าง

หนูมีธรรมะได้ เพราะได้ไปอยู่ตรงพุทธ-ธรรม ได้ยิน ได้ฟังคำสั่งสอนของพ่อท่าน สมณะ ลิกขมาตุ ได้อยู่ในหมู่กลุ่มที่ดี ในส่วนตัวก็จะพยายามพัฒนาคุณธรรม ความดีของตัวเองให้มากขึ้น เมื่อมีความดีมากขึ้น ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โลกนี้น่าอยู่ขึ้นด้วย และมีส่วนทำให้คนอื่นพัฒนาไปด้วย แล้วตัวเองก็จะพยายามพัฒนาความดีของตัวเองเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณของพระพุทธศาสนา ของพ่อท่าน ของหมู่กลุ่มอยากบอกว่าหนูมีบุญที่ได้อยู่ตรงจุดนี้

๒

กำไร-ขาดทุนแห่งของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๑๙๖)

ระบบ“ทุนนิยม”
กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด
ต้องปรับตัวมาเป็น
ระบบ “บุญนิยม” ให้ได้
สังคมจึงจะไปรอด

- นักเรียนสัมมาสิกขาศาสตร์โลก และผู้ใหญ่ในชุมชน ลงแขกเกี่ยวข้าวที่ด้านหลังโรงครัวกลาง

ร

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังต้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญ ตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้อย่างยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและตายใจ ว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมมาจนถึง“ทฤษฎีสมมติกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทฤษฎีสมมติกัตถประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตาทา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของคุณค่าความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัตินี้ของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มี

ทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่าเป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ในข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

ไฉฉะขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถ ปรหตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้น

ว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยاب ว่า มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ” ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”นั้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และ ผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถัจจะ **สู่โลกุตระตามลำดับ** จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

กลับมาพูดถึงผู้มี“สัมมาทิฐิ”กันอีกที ผู้มี“สัมมาทิฐิ”ที่สามารถทำสมาธิแบบ“เจโตสมถะ”ได้ จะทำสมาธิแบบนี้เพื่อปฏิบัติ“เตวิชโช” หรือเพื่อปฏิบัติ“วิชา ๓” ให้เกิดประโยชน์เป็นอุปการะก็ได้

ขอกำชับนะว่า ผู้ปฏิบัติในบริบทนี้ต้อง**สัมมาทิฐิ**ก่อน จึงจะทำสมาธิหรือทำ“เจโตสมถะ”นี้เพื่อปฏิบัติ“เตวิชโช” ให้เกิด“สัมมาผล”ในแบบของพุทธ**ถูกแท้-ถูกถ้วน**(สัมมาสัมฤทธิ์ประโยชน์

การปฏิบัติ“เตวิชโช”นี้จะเสริมสร้างกำลัง“อธิปัญญา ลึกซึ้ง”ให้เจริญยิ่งขึ้น นั่นก็คือ เมื่อปฏิบัติไป อบรมฝึกฝนไป ก็เกิด“ญาณ ๓” อันได้แก่ **บุพเพนิวาสานุสสติ ญาณ - จุตูปปาตญาณ - อาสวักขยญาณ** ซึ่งชื่อเต็มบาลีว่า “เตวิชโช” แปลว่า **วิชา ๓**

(๑) **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** คือ ญาณหรือปัญญาที่เกิดจากการระลึกย้อนความจำของตนอันเป็น“อดีต”ทั้งหลาย ขึ้นมาทบทวนดู ซึ่งมีทั้ง**เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย** ต่างๆนานาของเรา ที่ได้เป็นได้มี ผ่านมาแล้ว อาจจะมีระลึกเรื่องราวข้ามชาติไปหลายชาติก็ได้ **ระลึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วในชาติปัจจุบันนี้ที่ผ่านมาก็ได้** และ**ก็เรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วในชาติปัจจุบันนี้ที่ผ่านมานี้แหละ** ที่ทุกคนย่อมระลึกได้ทั้งนั้น สามารถตรวจสอบที่จะทำให้เกิด“ญาณ”หรือเกิด“ปัญญาในเรื่องอารยธรรมา” ตรัสรู้“ความจริงที่เป็นประโยชน์สูงสุด”(ปรมาตถัจจะ) หรือเป็นมรรคผลได้แน่แท้ เช่น เรื่องราวของเราที่เกิดเมื่อวานนี้ นี่ก็คือ“อดีต” เรื่องราวของเราที่เกิดเมื่อสองวันที่ผ่านมา เรื่องราวของเราที่เกิดผ่านมาแล้วตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว เดือนที่แล้ว ปีที่แล้ว หลายปีมาแล้ว ซึ่งแต่ละเหตุการณ์ แต่ละประสบการณ์ของเรา ล้วนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป และเป็น“อดีต”จริง ทั้งนั้น

อันประกอบด้วย..**เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย** ที่

ปรุ้งแต่งกันขึ้นทั้งสิ้น ซึ่งเราสามารถจะทบทวนตรวจสอบ “ปฏิจจสมุปรบาท” ของเรา ตรวจสอบ “อารยสังค” ของเรา และ “สังโยชน” ของเรา ได้ทั้งนั้น

เหตุ คือ **ต้นตอ ต้นเค้า ต้นเรื่อง** ไม่ว่าจะป็นวัตถุ จิตวิญญาณ กุศลจิต อกุศลจิตหรือกิเลส ตัณหา อุปาทาน ล้วนป็นเหตุ “ตัวต้น” หรือ “ตัวเริ่ม” ได้ทั้งนั้น

นิทาน คือ **เรื่อง** อันมีองค์ประกอบของ “เหตุ-สมุทัย-ปัจจัย” ปรุ้งแต่งกันขึ้น จนป็นเรื่องราวต่างๆ มากมายยึดยาวออกไป ตราบที่มี “สมุทัย” และมี “ปัจจัย” เกิดมาปรุ้งแต่งอยู่ไม่มีการจบสิ้น “นิทาน” ก็มีต่อไปเรื่อยๆ

สมุทัย คือ “เหตุ” **ประกอบ** ที่ปรุ้งแต่งสิ่งที่เกิด หรือดำรงขึ้นมา แล้วก็เกิดป็น “เรื่อง” ป็น “นิทาน” ขึ้น ไม่ว่าจะป็นวัตถุ จิตวิญญาณ กุศลจิต อกุศลจิต หรือ กิเลสตัณหาอุปาทาน ล้วนป็น “เหตุประกอบ” ได้ทั้งนั้น

ปัจจัย คือ “เหตุ” **ที่หนุนให้เกิดต่อ** ซึ่งต่อจากเหตุ-นิทาน-สมุทัย ออกไปอีกๆๆ ไม่ว่าจะป็นวัตถุ จิตวิญญาณ กุศลจิต อกุศลจิตหรือกิเลส ตัณหา อุปาทาน ล้วนป็น “เหตุ” ที่หนุนให้เกิดต่อออกไปอีกได้ทั้งนั้น เช่น เกิดสิ่งนี้แล้วก็เกิดเหตุที่ป็นปัจจัยมาปรุ้งต่อให้ป็นสิ่งนั้น จากสิ่งนั้นก็เกิดอันป็นปัจจัยปรุ้งต่อกันและกัน ก่อขึ้น ป็นเหตุป็นผลกันต่อไปอีกๆๆ ซึ่งก่อเกิด “ป็นเรื่อง ป็นราว” คือ “นิทาน” ยาวต่อ หรือ “นิทาน” ใหม่ เกิด ต่อไปๆๆ เรียกว่า “ปัจจัยการ” เรียกว่า “อิทัปปัจจัยตา” หรือ “ปฏิจจสมุปรบาท”

ป็นต้นว่า มี “อวิชา”...ป็น “เหตุ” จึงเกิด “สังขาร” ผู้มี “อวิชา” จะไม่รู้ “ของจริง” หรือสังขารมอันลึกล้ำที่ ปรุ้งแต่งกันอยู่ไม่ว่า...ความเป็นสังขาร...ป็นจิตวิญญาณ...ป็นนามรูป...ป็นสหทัยณะ...ป็นผัสสะ...ป็นเวทนา...ป็น ตัณหา...ป็นอุปาทาน...ป็นภพ...ป็นชาติ...ป็นชราภณะ และป็นความโคก-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาสะ

“สังขาร” คือ สิ่งที่เกิดจากเหตุและปัจจัย ปรุ้งแต่งกันขึ้น ซึ่งต้อง พ้น “อวิชา” มี “วิชา” หยั่งรู้

-ป็นกายบ้าง ป็นจิตวิญญาณ บ้าง ก็ต้อง พ้น “อวิชา” มี “วิชา” หยั่งรู้ เช่นกัน

-ป็นชัวบ้าง ป็นดีบ้าง ก็ต้อง พ้น “อวิชา” มี

“วิชา” หยั่งรู้ เช่นกัน

-ป็นกายกรรมบ้าง ป็นวจีกรรมบ้าง ป็นมโนกรรม บ้าง ก็ต้อง พ้น “อวิชา” มี “วิชา” หยั่งรู้ เช่นกัน

-ถ้า “สังขาร” ที่ป็นกาย (กายสังขาร) เช่น ลมหายใจเข้า และลมหายใจออก ก็ต้อง พ้น “อวิชา” มี “วิชา” หยั่งรู้...สังขารที่ป็นวาจา (วจีสังขาร) เช่น วิตกและวิจารณ์ ก็ต้อง พ้น “อวิชา” มี “วิชา” หยั่งรู้ หรือ...สังขาร ที่ป็น จิต (จิตสังขาร) เช่น สัญญาและเวทนา ก็ต้อง พ้น “อวิชา” มี “วิชา” หยั่งรู้

ซึ่ง “รู้” ชนิดมี “ของจริง” นั้นให้เห็นๆอยู่โทนโท นิดที่ **รู้จักสภาวะจริงของ “ความเป็น” สังขาร** ก็ดี **วิญญาณ** ก็ดี **นามรูป** ก็ดี **สหายนตะ** ก็ดี...ตลอด สบายแห่งปฏิจจสมุปรบาท กระทั่ง **โทมนัส-อุปายาสะ** ก็ดี ซึ่งป็นการ “รู้” ถึงขั้น **“รู้แจ้ง-รู้จริง”**

ความรู้ นี้ก็คือ **“วิชา ๘”** ที่สามารถ **รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง** จนถ้วนครบ “อวิชา ๘” นั้นเอง

แต่...ไม่ใช่ “๘ ข้อ” ที่ป็นบริบทเดียวกันนะ!

อวิชา ๘ ได้แก่ “ความไม่รู้” ใน ๑.ทุกขอริยสัง ๒.ทุกขสมุทัยอริยสัง ๓.ทุกขนิโรธอริยสัง ๔.ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัง ๕.ส่วนที่ป็นอดีต ๖.ส่วนที่ป็นอนาคต ๗.ส่วนที่ป็นทั้งอดีต-ทั้งส่วนที่ป็นอนาคต ๘.ส่วนที่ป็นปฏิจจสมุปรบาท

ซึ่งไม่ใช่ “ความไม่รู้” ที่นอกบริบทดังกล่าวมานี้ ส่วน **วิชา ๘** ก็ป็น “ความรู้” แบบพิเศษยิ่ง ที่ป็น

“ความรู้” เฉพาะของพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ หรือป็น ความรู้ ที่ใช้ภาษาเรียกเฉพาะว่า “ความตรัสรู้” ได้แก่ ๑.วิปัสสนาญาณ ๒.มโนเมยิทธิ ๓.อิทธิวิธี ๔.ทิพพิไสต ๕.เจโตปริยญาณ ๖.บุพเพนิวาสานุสติญาณ ๗.จตุปปาตญาณ ๘.อสาวัทขญาณ

ดังนั้น วิชา ๘ จึง **ไม่ใช่ “ความรู้” ที่ “รอบรู้”** เก่งกาจสามารถ “รู้” อื่นใดในโลก **นอกไปจาก “รู้”** ๑.ทุกขอริยสัง ๒.ทุกขสมุทัยอริยสัง ๓.ทุกขนิโรธอริยสัง ๔.ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัง (มรรค ๘) ๕.ส่วนที่ป็นอดีต ๖.ส่วนที่ป็นอนาคต ๗.ส่วนที่ป็นทั้งอดีต-ทั้งส่วนที่ป็นอนาคต ๘.ส่วนที่ป็นปฏิจจสมุปรบาท จึงจะชื่อ

ว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า
ขอย้ายยืนย่ออย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคงซ้ำซากอีกครั้งนะ
ว่า **วิชชา ๘** นี้ เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” **ไม่ใช่“อิทธิ
ปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์”** ดังที่หลงเข้าใจผิดๆ
กันอยู่ในวงการพุทธศาสนาทั่วไป ณ ปัจจุบันนี้แน่ๆ

และ“**วิชชา ๘**”นี้ ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธทุกคนต้อง
ปฏิบัติให้เกิดให้มีให้ได้ จึงจะบรรลุธรรม ถ้าไม่มี..ผู้นั้นก็
ไม่มี“**ปัญญาหรือความรู้**”ที่มีคุณภาพมีประสิทธิภาพสูง
ถึงขั้นพาบรรลุธรรมของพุทธในชั้นโลกุตระได้

ขอย้ำนะว่า “**วิชชา ๘**”นี้ **ผู้จะบรรลุธรรม**ที่เป็น
โลกุตระของ**พุทธ**ที่สัมมาทิฐิ ต้อง**มี**ทุกคน ไม่มีไม่ได้
ไม่ใช่ว่า “**วิชชา ๘** นี้ **ใครจะมีก็ได้ ไม่มีก็ได้**” ตาม
ที่มีผู้รู้หลายท่านสอนผิดๆกันมา และยังเชื่อผิดๆกันอยู่

“**วิชชา ๘**”นี้เป็น“**สามัญผล**”โดยตรง ซึ่งเป็นผลของ
“**อริปัญญาสิกขา**” กล่าวคือ ผู้ที่สัมมาทิฐิแล้ว เมื่อ
ปฏิบัติไตรสิกขา ความเจริญของการศึกษา ๓ ก็จะก้าวหน้า
ไปสู่มรรคผล “**อริศีล**”ก็เจริญไปสู่ความเป็น“**ปกติ**”
“**อริจิต**”ก็เจริญไปสู่ความเป็น“**สัมมาสมาธิหรือสมาธิ
สัมบูรณ์**” “**อริปัญญา**”ก็เจริญไปสู่ความเป็น“**วิชชา ๘**”
ซึ่งเมื่อสูงถึงที่สุด คือข้อสุดท้ายก็เป็น“**อัสวัชฌญาณ**”

ทั้งความเป็น“ปกติ”(ผลของอริศีลสิกขา) **ทั้งความเป็น
“สัมมาสมาธิ”**(ผลของอริจิตสิกขา) **และทั้งความเป็น
“วิชชา ๘”**(ผลของอริปัญญาสิกขา) **นั่นคือ “สามัญผล”**
ซึ่งแปลว่า“**ผลแห่งความเป็นสมณะ**”**แท้ๆนั่นเอง**

[ผู้สนใจเชิญอ่านใน“สามัญผลสูตร” เล่ม ๙ ข้อ ๙๑-๑๔๐]

คำว่า “**สมณะ**” พระพุทธเจ้าตรัสไว้หลายสูตรใน
หลายที่หลายแห่งว่าคือ **อริยบุคคล ๔** ได้แก่ โสดาบัน
สกทาคามี อนาคามี อรหันต์ ดังนั้น ผู้จะเป็น**อริยบุคคล
๔** ต้อง**มี“ผล”ที่เป็น“ความรู้”**ชนิดที่ชื่อว่า “**วิชชา ๘**”

หากผู้ใดไม่มี ก็ไม่ได้เป็น**อริยบุคคล**เด็ดขาด เพราะ
“**วิชชา ๘**”เป็น“**อริปัญญาสิกขา**”ที่ต้องเจริญพัฒนาขึ้นไปสู่
ปัญญาขั้น“**อริยภูมิ**” จึงจะ“**รู้แจ้งเห็นจริง**”เป็น“**ปัจเจกตัง
เวทิตัพโพ วิญญูหิ**” ไม่เช่นนั้นก็ไม่ใช่ศาสนาที่“**รู้แจ้ง
เห็นจริง-รู้แจ้งแห่งทะเล**” ก็เป็นแค่ศาสนาที่มีแต่คาค
คะเน ประมาถเภา หรือไม่กี่เป็นศาสนาที่มีแต่คาล่างๆ

เพราะฉะนั้น “**วิชชา ๘**”ทุกข้อ ตั้งแต่ ๑.วิปัสสนา
ญาณ ๒.มโนเมยิทธิ ๓.อิทธิวิธี ๔.ทิพโสต ๕.เจโต
ปริยญาณ ๖.บุพเพนิวาสานุสติญาณ ๗.จตุปปาตญาณ
๘.อัสวัชฌญาณ จึงไม่ใช่เรื่องของฤทธิ์เดชปาฏิหาริย์ ที่
เป็น“**อิทธิปาฏิหาริย์** และ**อาเทศนาปาฏิหาริย์**”เด็ดขาด แต่
ทุกข้อของ“**วิชชา ๘**”ล้วนเป็น“**อนุสาสนีปาฏิหาริย์**”
ซึ่งเป็น“**ปาฏิหาริย์**”พิเศษสุด ที่เป็นคุณค่าประโยชน์อัน
ประเสริฐยิ่ง ต่อโลกต่อสังคมและมวลมนุษยชาติ

เริ่มตั้งแต่ **วิชชา** ข้อที่ ๑ “**วิปัสสนาญาณหรือญาณ
ทัสสนะ**” ซึ่งหมายถึง “**ความรู้แจ้งเห็นจริงหรือรู้แจ้ง
แห่งทะเลในสภาวะธรรมนั้นๆ**” พุทธชฎาอีกทีก็คือ..**ความรู้
ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะที่เป็นปรมาตธรรม** คือ **จิต-
เจตสิก-รูป-นิพพาน** ซึ่งผู้จะสามารถบรรลุมรรคผล จน
ถึงนิพพานได้นั้น **จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนอกิเลส”
ที่มันอยู่ในจิตใจของตน และสามารถกำจัดมันลงได้จริง**
นี้แหละคือ “**ภูมิอาริยะหรือปัญญาแบบพุทธ**”อันเป็น
“**ความรู้**”ที่เข้าขั้นสามารถรู้“**ทุกขอาริยสัง-ทุกขสมุทัยอาริย
สัง-ทุกขนิโรธอาริยสัง**”เพราะปฏิบัติ“**มรรค อันมีองค์ ๘**”
หรือ“**ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา**”อย่างสัมมาทิฐิ ซึ่งก็คือ
“**อาริยสัง ๘**”ที่เป็น ๔ ข้อใน ๘ ของ“**อวิชชา ๘**”นั่นเอง
ที่พูดกันสอนกันมา ผู้ศึกษาจนมี“**วิปัสสนาญาณ**”ก็
คือ ผู้รู้เห็น**ไตรลักษณ์** คือ รู้เห็น“**อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา**”
คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “**รู้เห็น..
อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา**”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่ง
ไม่ใช่แค่“**เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง**” เป็น“**ตรรกะ**”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด เชิญอ่านดูเถิด

(๒๕๔) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มี
พระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ครั้นแล้วได้ทูลถามพระผู้มี
พระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคล**“รู้อยู่”**(ชานโต)
อย่างไร **“เห็นอยู่”**(ปัสสโต)อย่างไร จึงจะละ**มิจฉาทิฏฐิ**ได้
พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ บุคคล**“รู้เห็น”
จักขุ**แลโดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**จึงจะละ**มิจฉาทิฏฐิ**ได้
“รู้เห็น”รูปแล โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**จึงจะ
ละ**มิจฉาทิฏฐิ**ได้

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

โปรดฟังอีกครั้ง...

บ้านเมืองสงบได้ เพราะผู้ใหญ่ขอโทษ
บ้านเมืองวุ่นวาย เพราะต่างฝ่ายต่างโทษกัน

๑. ขอโทษ... ขอโทษ... ผมขอโทษ

๒. เศรษฐกิจพอเพียง เกิดจากชีวิตที่พอเพียง

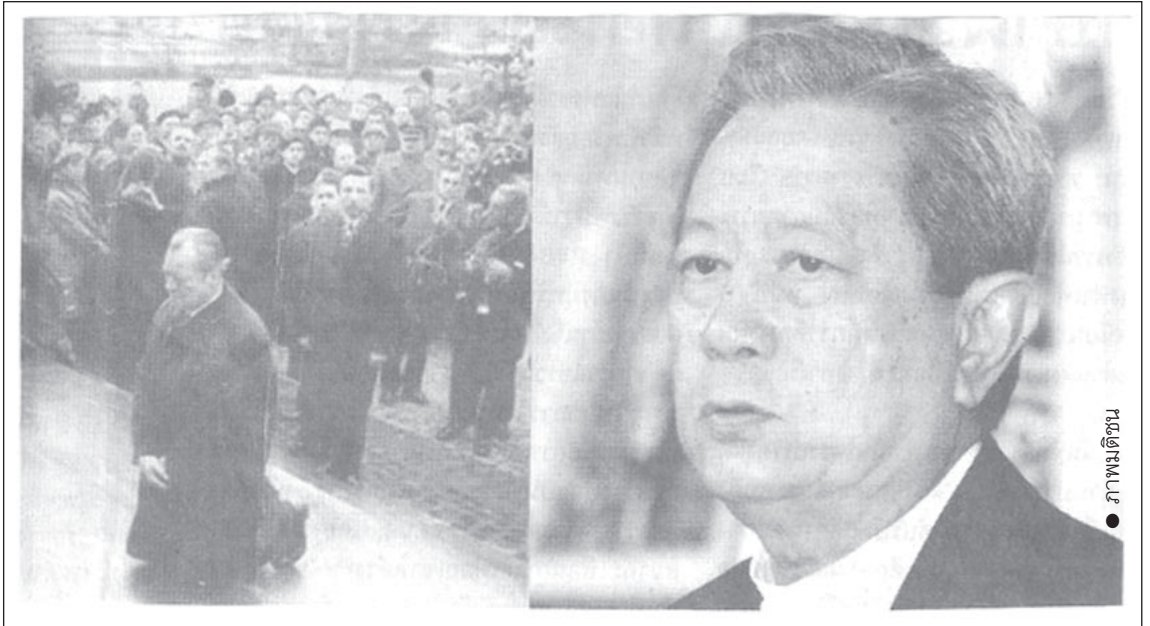

๓. ระบบทักษิณคือ "นสงเงินตรา - บำอำนาจ" มีอยู่ที่ตัวเราทุกคน

๔. โปรดฟัง อีกครั้ง... อีกครั้ง... และอีกครั้ง

ทำไมตีตาหัวใจที่ "ตน"
ก็ต้องทนฟังอีกตังๆ ๗๗ ๗๗
ที่ผ่านๆ มา จ.ช.ช.
มีแต่ทุกสันต=พวย
ชนะด้วยน้ำเน่า
ไม่ได้ดูใบเน่าแล้ว...
ไม่ยอม ไม่ยอม...!!
จะดู... จะดู...!!

คำขอโทษที่ยิ่งใหญ่ ในประวัติศาสตร์

มี ผู้วิเคราะห์ว่า ปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้น เป็นเพราะพระเจ้าเอาตาตำ
 ออกไว้ข้างนอก แต่ถ้าสามารถกลับเอาด้านประสาทรับภาพไว้ข้างใน
 เอาตาขาวออกข้างนอก เพื่อให้มนุษย์สามารถมองตน อ่านตน ได้อย่างทะลุ
 ประปรังแล้ว ความวุ่นวายที่เกิดจากการเกี่ยวโยงความผิดให้แก้กันและกัน
 ก็จะสงบลง ต่างคนต่างจะระมัดระวังเพ่งพิรเฝ้ากิเลส หรือความผิดพลาด
 ในตน (ถมาน) แทนการชี้โทษหรือเพ่งโทษผู้อื่น บ้านเมืองนี้ หรือ โลกนี้จะ
 สงบขึ้นทันที ดังประวัติศาสตร์โลก หรือ ประวัติศาสตร์ไทยได้เกิดขึ้นแล้ว

การขอโทษจากนายกรัฐมนตรีเยอรมัน

การคุกเข่าของ วิลลี บรันดท์ นายกรัฐมนตรี
 เยอรมัน ที่นาซี ณ กรุงวอร์ซอ ประเทศโปแลนด์
 เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ถือว่า
 เป็นการขอโทษที่มีความหมายครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด

และได้รับการจดจำมากที่สุดในประวัติศาสตร์โลก

วิลลี บรันดท์ นายกรัฐมนตรีคนที่ ๓ ของเยอรมนี
 เป็นคนแรกที่เดินทางไปเยือนโปแลนด์ ประเทศที่เคย
 ถูกเยอรมนีและรัสเซียเข้ายึดครอง และในช่วงสงคราม
 โลกครั้งที่ ๒ มีชาวยิวเชื้อสายโปแลนด์และยิวที่อยู่ใน
 ที่อื่น ถูกฆ่าตายด้วยฝีมือนาซีจำนวน ๖ ล้านคน

ขณะที่ไปเยือนอนุสาวรีย์วีรชนโปแลนด์ในการต่อสู้ต่อต้านนาซี โดยไม่มีใครคาดคิด วิลลี บรันดท์ ได้คุกเข่าลงทั้งสองข้าง ภาพนี้เป็นข่าวไปทั่วโลก มีผู้ถามบรันดท์ในภายหลังว่า เขาได้วางแผนหรือทำไปด้วยความรู้สึกอัตโนมัติ

เขาตอบแต่เพียงว่า ขณะนั้น เวลานั้น ต้องมีผู้ทำอะไรสักอย่าง

ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของการขอโทษครั้งนี้ก็คือการขอโทษในฐานะตัวแทนของชาวเยอรมันทั้งหมด วิลลี บรันดท์ มิใช่ผู้นำเยอรมันในการทำสงคราม ชาวเยอรมันรุ่นเขาแทบไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำสงครามเลยก็ว่าได้ เขาเป็นเพียงลูกหลานของบรรพบุรุษผู้เคยกระทำผิด ในฐานะผู้นำของประเทศที่เคยกระทำผิดทางประวัติศาสตร์ต่อประชาชนของอีกประเทศหนึ่ง และในภาวะที่คำพูดไร้ซึ่งความหมาย- เขาได้คุกเข่าลง

เยอรมนีเป็นประเทศที่ก่อสงครามทั้งสองครั้ง และตกอยู่ในฐานะผู้แพ้สงครามทั้งสองครั้ง การกักขังของผู้นำเยอรมันภายหลังสงคราม นอกจากการบูรณะบ้านเมืองที่เสียหายแล้ว ยังต้องฟื้นฟูความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน ตลอดจนเกียรติยศของประเทศเพื่อจะกลับเข้าร่วมวงไพบูลย์กับนานาประเทศดั้งเดิม วิลลี บรันดท์ เดินทางไปโปแลนด์เพื่อร่วมลงนามในสนธิสัญญากรุงวอร์ซอ ผลของสนธิสัญญา เยอรมนีสูญเสียดินแดน ๑ ใน ๔ ของอาณาจักรไรช์เดิมให้แก่โปแลนด์ ชาวเยอรมันที่ตกค้างในโปแลนด์จำต้องอพยพกลับเยอรมัน ชาวเยอรมันบางส่วนไม่เห็นด้วยกับสนธิสัญญานี้ แต่บรันดท์ชี้แจงว่า เยอรมันจำต้องจ่ายสิ่งเหล่านี้คืนให้แก่ความสูญเสียจากสงคราม เพื่อที่จะตัดห่วงโซ่แห่งความอยุติธรรมที่เป็นผู้ก่อขึ้น

ส่วนกรณีที่เขาคุกเข่าต่อหน้าอนุสาวรีย์วีรชนโปแลนด์นั้น จากผลของแบบสอบถาม ชาวเยอรมันกว่าครึ่งนั้นไม่เห็นด้วย แต่ผู้ที่เห็นด้วยกับเขาล้วนเป็นหนุ่มสาวและคนรุ่นใหม่

ตัววิลลี บรันดท์ เองก็ได้รับการยกย่องชื่นชมอย่างสูง เขาได้คลี่คลายปัญหาเขตแดนเยอรมันและโปแลนด์ สลายภาวะตึงเครียดช่วงสงครามเย็น

ระหว่างค่ายประชาธิปไตยและคอมมิวนิสต์ และสมานบาดแผลที่นาซีเยอรมันเคยกระทำไว้กับเพื่อนบ้าน

ปีถัดมาเขาได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ และเป็นชาวเยอรมันคนแรกที่ได้รับรางวัลโนเบล เขาได้นำเยอรมันก้าวออกจากความมืดมิดเข้ามาสู่แสงสว่างแห่งการยอมรับของประชาคมโลกอย่างสง่าผ่าเผย และแม้ในยุคสมัยปัจจุบัน วิลลี บรันดท์ ก็ถือได้ว่าเป็นนายกรัฐมนตรีที่ได้รับความนิยมและเป็นที่รักของชาวเยอรมันมากที่สุด (จากซลภา อนุกุล คอลัมน์จิตวิวัฒน์ ใน น.ส.พ. มติชน ๑๘ พ.ย. ๒๕๔๙)

การขอโทษจากนายกรัฐมนตรีไทย

เหตุร้ายและความตายได้พรากเจ้าหน้าที่และชาวบ้าน ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวมากกว่า ๑,๗๐๐ ชีวิตให้ต้องจากบ้านไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับ ชีวิตที่เหลืออยู่ของเด็กกำพร้ามากกว่า ๒,๐๐๐ คน ที่ต้องขมขื่นคับแค้น เด็กเหล่านี้กำลังเป็นระเบิดเวลาในอนาคตอันใกล้ของสังคมไทย ชีวิตที่เหลืออยู่ของแม่ที่บริสุทธิ์หลายร้อยชีวิต ที่ต้องจมอยู่ในภาวะความทุกข์ยากอย่างโดดเดี่ยว ลึนหวัง

แม่หนู “มัท” รู้ได้ว่าหัวใจที่อ่อนไหวเปราะบางตลอดเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา นั้น ไม่สามารถกลืนน้ำตาจากนัยน์ตาทั้งสองข้างที่เอ่อไหลล้นไว้ได้

“มัท” ไม่ได้คาดคิดไว้ล่วงหน้าว่าจะมีโอกาสได้ยินเสียงนั้น เสียงจากผู้สูงอายุที่ยืนอยู่ข้างหน้า “ผมขอโทษ”

ชาวบ้านที่บริสุทธิ์มากกว่า ๙๙ เปอร์เซ็นต์ ทั้ง พุทธทั้งมุสลิมที่นั่น ไม่ได้ต้องการฆ่าฟันใคร เขา ต้องการความปลอดภัยให้ลูกๆ ต้องการเพียงผู้บ่าว่านาจยอมรับว่าอะไรผิดอะไรถูก หัวงลมๆ แล้งๆ ว่าวันหนึ่งจะมีคำว่า “ขอโทษ”

วันนั้น ๒ พฤศจิกายน อีหม่ามหนุ่ม ยะโก๊บบ หน่วยมณี ๔๔ ปี อีหม่าม มัสยิดกลางจังหวัดปัตตานี รอดด้วยใจที่อยากให้ผู้อาวุโสคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่นั้น แต่ความดีงามที่ปรากฏข้างหน้าทำให้อีหม่ามยะโก๊บบ ลูกขึ้นยืน พร้อมรับคำขอโทษของนายกฯ และได้ ขอโทษตอบแทนพี่น้องทั้งหมดเอง

อีหม่ามบอกว่า “ในฐานะมุสลิมขอโทษเป็นคำง่าย ๆ มีสองคำเท่านั้น แต่สำหรับคนที่มีอำนาจ บารมีจน ล้นฟ้าล้นแผ่นดินไม่กล้าที่จะเอ่ยคำนี้ง่ายๆ เพราะ คักดีศรี ผมคิดว่าท่านเป็นสุภาพบุรุษ ท่านใจกล้า จริงใจ ต้องการแก้ปัญหาภาคใต้จริงๆ ในฐานะมุสลิม จึงพร้อมน้อมรับคำขอโทษจากท่าน ศาสนาอิสลาม มิใช่ศาสนาที่สอนให้อาฆาตพยาบาลทมาดร้ายใคร พร้อมที่จะรับความรู้สึกดีๆ จากผู้ที่มาขอโทษ ในฐานะที่เป็นมุสลิมคนหนึ่ง ได้ชื่อว่าเป็นมนุษย์ปุถุชน ธรรมดาแล้ว ไม่มีใครที่สมบูรณ์แบบ ถ้ามีความผิดพลาดเกิดขึ้น เราารู้สึกผิด และเราก็ขอโทษ อิสลาม ถือว่าเป็นเรื่องสูงส่ง คุณธรรมสูงสุดก็คือการให้อภัย กัน...

ถ้าผมเองรวมถึงพี่น้องของผมได้เคยล่วงละเมิด ต่อท่าน ขอให้ท่านอโหสิกรรม ยกโทษมาอภัยให้แก่ ผมด้วย”

ทุกคนร้องไห้ในอก หลายคนน้ำตาไหล

อีหม่ามบอกว่าหาความถึงความผิดต่างๆ ที่ พี่น้องมุสลิมเป็นผู้ร่วมกระทำก่อเหตุรุนแรง ซึ่งเขาก็ ต้องขอโทษแทน

“เราช่วยมาทำงาน เพื่อประเทศชาติและบ้าน เมืองของเรา” อีหม่ามเล่าถึงคำพูดของนายกฯ สุรยุทธ์เมื่อท่านเดินมากอด

ขออภัยหลังรายชื่อ (ขออภัยต่อกันและกันหลัง วันถือศีลอด)

แม่หนุ่มหนี่ บอกว่า คุณสุรยุทธ์ผู้ใหญ่สายตาที่

แน่วแน่คนนั้นเป็นลูกผู้ชายพูดคำว่า “ผมขอโทษ” ออกมาจากหัวใจกล้าหาญได้อย่างง่าย ๆ

“นายกฯ สุรยุทธ์ เป็นรางวัลที่ส่งมาให้เราคน ภาคใต้ค่ะ” แม่หนุ่มหนี่บอกผมแล้วก็ร้องไห้ (โสภณ สุภาพงษ์ น.ส.พ. ไทยโพสต์ ๙ พ.ย. ๒๕๔๙)

สรุป

มองอย่างผิวเผิน อาจรู้สึกว่าคนขอโทษคือ คน อ่อนแอ เป็นผู้แพ้ แต่ความจริงแล้ว คนที่เอ่ยคำขอ โทษได้คือ คนเข้มแข็ง พระไพศาล วิสาโล ชี้ว่าผู้ขอ โทษเป็นผู้ “เข้มแข็ง เพราะเขากล้ารับผิด เข้มแข็ง เพราะเขากล้าขัดขืนคำบัญชาของอึดตาที่ต้องการ ประกาศคักดาเหนือผู้อื่น การขอโทษเป็นเครื่อง แสดงถึงความมีอารยะของบุคคล เพราะแสดงให้เห็น ถึงความรู้ผิดรู้ชอบในมโนธรรมสำนึกของเขา เป็น มโนธรรมสำนึกที่บอกเขาว่า ความถูกต้องเป็นสิ่ง สำคัญยิ่งกว่าอำนาจ” (จากบทความของพระไพศาล วิสาโล เรื่อง “คำขอที่ยิ่งใหญ่” มติชน ๓ ม.ค. ๒๕๔๙)

คำขอโทษ เปลี่ยนการใช้อำนาจไปสู่การใช้ คุณธรรมเป็นเครื่องนำทาง

การขอโทษ ลดทิวี่แห่งตัวตน แต่ไปเพิ่มเกียรติ และคักดีศรีของผู้อื่น

การขอโทษ แปรอรมาเป็นมิตร เปลี่ยนความ คับข้องใจเป็นพลังที่เอื้อต่อมิตรจิตระหว่างกัน

การขอโทษ เป็นความเสียสละที่รับเอาความผิด มาเป็นของตนแทนการกล่าวโทษอีกฝ่าย

การขอโทษ ไม่เพียงแต่สำนึกในความผิดพลาด แห่งตนเท่านั้น ยังก่อสำนึกที่แบกรับเอาความทุกข์ ทรมาณอันสาหัสของอีกฝ่ายเข้ามาไว้ในตนอีกด้วย

ถ้อยคำขอโทษเพียง ๔-๕ ประโยค จึงมากค่า มหาศาลต่อพี่น้องประชาชนในสามจังหวัดภาคใต้ ที่เงิน มากเท่าไร่หรืออำนาจล้นแค้ไหนก็ไม่อาจซื้อหามาได้ (ประสาร มฤคพิทักษ์ มติชน ๑๓ พ.ย. ๒๕๔๓)

๒

>>ต่อจากฉบับที่ ๑๙๖<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

“

อย่าเข้าใจดิรัจฉานกถาอย่างพาชื้อ
จนกระทั่งพูดอะไรไม่ได้เลย
ที่จริงพูดได้
แต่อย่าพูดชนิดที่ขวางทางนิพพาน
หรืออย่าพูดให้มันพาดกตำ
ไม่พาเจริญ

”

เพื่อจะได้ไม่ยึดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “ลูกพระรัตนตรัย” ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๙ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่เอาตามได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ “ผู้ที่ไม่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ **ไม่ใช่** ผู้เข้าไปแสวงหาลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุขเป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นา เท่าใด ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นา ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มีเลยได้จริง ผู้นั้นก็คือผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี

• ความเข้าใจใน **“ฐานะแห่งบุคคล”** เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน **ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)** นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือสามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธาและปัญญาที่เข้าใจในสิ่งจะว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”** ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน **“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน **“ปรมัตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. **ฐานะนักบวช** ๒. **ฐานะนักบริหาร** ๓. **ฐานะนักบริการ** ๔. **ฐานะนักผลิต**

๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่าเป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชาเป็นที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคมเป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งของ **พระไตรรัตน์** อันเป็นที่พึ่งสำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะนักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุดบรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต์” จริง ก็ยังเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔ **“ฐานะนักบวช”** จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง มี “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า **“ปรมัตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย **“ฐานะนักบวช”** ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ “การไม่สละม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฏฐิ-สัมมาทิฏฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระ พุทธเจ้าตรัสหลักการของ **“ความเป็นมิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฏฐิ ๑๐”** ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฏฐิ” ที่จะ

ปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิกุญฺหิ ๑๐ และสัมมาทิฏฺฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตฺถิ ทินฺนัง) หมายความว่า ผู้ให้ต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฺฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฺฐิ) ว่า **“ทาน”ที่ให้แล้วไม่มีผล** (นตฺถิ ทินฺนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ“มิจฉาทิกุญฺหิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้วมีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่างเป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น“ผล”** สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิฏฺฐิ) ที่ถูกต้องตั้งงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฺฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”นี้แหละคือพฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”** แก่ตนแก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สุนิพพานจริงๆ

ส่วน“ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“ทาน”ในสังคมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ชั้นสูงขึ้นไป คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”** เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่สัมมาทิฏฺฐิ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยังไม่สัมมา เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”** เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง**“ไตรลักษณ์”** อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิกุญฺหิสสูตร”**

• สักกายทิฏฺฐิสสูตร-อตฺตานุทิฏฺฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี**“สัมผัสเป็นปัจจัย”** และ
• ต้องมี**“องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -วิญญาน ๖**
• **-สัมผัส ๖”** ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้น
• สูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตน**
• **ของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”** นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานติ)**
• **“เห็น”(ปัสสตี)อย่างสัมผัสอยู่**หัตถๆ เป็นปัจจุบันนั้นเกี่ยว
• ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด
• **“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล**
• **-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ
• **“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรม
• สูงขึ้นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว
• และอาตมาได้อธิบายให้ผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถรู้**“ปรโลก”**หรือ**“โลกหน้า”**
• แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อตฺถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้

• อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**
• (วุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อัน
• เป็นการสิ้น**“ทุกข์อารยสัจ”** เป็น**“บรมประโยชน์ขั้นสุดตมัตถะ”**
• หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหัตต์”** จึงจะเป็นผู้มี
• **“สุขชนิดบรมสุข”**(ปรมมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“วิชา ๙”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“วิชา ๙”** ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฺฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฺฐิ**“อเทวนิยม”**นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฺฐิ”**(มิจฉาทิกุญฺหิ) แค่อ้างเรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวนี้ก็แน่นอนว่าการปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเย็น”****“อารยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสัจจะ”** จึงจะ**“เป็นมรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่อิทธิคุณเป็นมรรคผล** และมรรคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วยวิปัสณาและจรณะ** ถึงพร้อมอย่างไร **“จรณะ”**ที่เกิด**“วิชา”**นั้นเป็นอย่างไร ก็

มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่าอะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่แล้ว ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น“พุทธธรรมบัญญัติ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนานุพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรนุพุทธให้อยู่ในความเป็นนุพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล” แล้ว ก็เห็นโง่งงซัดๆว่า ศาสนานุพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณก็จะ“งง!” แทะบจะไม่อยากจะเชื่อกันเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่อง ที่พระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นๆ “เว้นขาด” ได้จริงไม่มีในวงการนุพุทธ เป็นศาสนาพุทธ“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่อง ที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ

จาก“มัชฌิมศีล” ก็จะเห็นเพิ่มเติมอีกได้ว่า ศาสนานุพุทธ นั้นพระพุทธองค์ให้ความสำคัญไปถึงความเป็น“ชีวะ” ระดับ “พีช”ที่เดียว ตาม“มัชฌิมศีล” ข้อ ๑

ซึ่งเป็นความรู้สึกที่สุตลึกลับซึ่งละเอียดอ่อนในเรื่องของน้ำจิตน้ำใจที่เมตตา“ความเป็นชีวะ” อันมีอยู่ในโลกถึงปานฉะนี้ หรือในประเด็นที่ว่า ทรงให้“เว้นขาด”การสะสม

นัยสำคัญของประเด็นนี้ ก็เห็นอยู่ซัดๆว่า “การสะสม” เป็นพฤติกรรมที่ไม่ดีแน่ๆ พระพุทธเจ้าจึงทรงให้“เว้นขาด” พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงสร้างลัทธิที่ส่งเสริมให้“นับถือ

หรือกราบเคารพคนที่มุ่งไปในทาง“สะสม” จึงเห็นได้ชัดว่า พระองค์ไม่ได้ส่งเสริมคนให้กักตุนสะสม ไม่ให้มีมาก

หรือแท่งก็คือ ไม่ให้“ร่ำรวย”นั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับ คำสอนต่างๆของพระองค์ เช่น ธรรมใดวินัยใดเป็นไปเพื่อ

ความ“มักมาก”(มทัปปิจฉละ) ธรรมนั้นวินัยนั้น ไม่ใช่ของเรา ตถาคต แม้พระองค์เองก็ทิ้ง“ความร่ำรวย”มาเป็น“คนจน”แท้

เรื่อง“มักมาก-มักน้อย”หรือเรื่อง“รวย”เรื่อง“จน”นี้ เป็น“ลัทธิธรรม”ที่สำคัญลึกลับซับซ้อนซ่อนนัยยิ่งนัก เพราะ

เป็นเรื่อง“อจินไตย” ซึ่งเกี่ยวกับ“กรรมวิบาก”ของแต่ละคน **ผู้ประเสริฐ หรือคนดีขั้นสูง หรืออารยชน ต้อง“จน”**

• หรือต้องไม่มีมาก ไม่เป็นคนร่ำรวย แม้จะสามารถรวย ก็
• จะไม่ยอมรวย จะสะละออกเสมอ จะเป็น“คนจน”เป็นที่สุด
• จนได้ ด้วยความเต็มใจสมัครใจ เพราะเข้าใจในสัจธรรม
• ดียิ่ง เพราะมีภูมิปัญญาระดับอารยะ ว่า คนที่หลงสะสม
• ความร่ำรวยให้แก่ตนเองหรือสะสมมีมากานั้น“ไม่ประเสริฐ”
• เลย เป็นภัยต่อตน โดยเฉพาะเป็นภัยต่อสังคมอย่างยิ่ง
• พระวัจนะของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนย้ำเน้นให้คนมี
• “อับปิจฉตา”นั้นมีมากมาย แม้กระทั่ง“หลักตัดสินธรรม
• วินัย” ๘ ข้อ หนึ่งในแปดข้อ ก็มี“อับปิจฉตา”เป็นข้อหนึ่งใน
• แปดนั้น ยืนยันความจริงนี้มานานกว่า ๒๕๐๐ ปีแล้ว

[“หลักตัดสินธรรมวินัย” ก็คือ หลักที่ใช้ตรวจสอบคำสอน
• และธรรมะของผู้รู้ทั้งหลาย ถ้าคำสอนของผู้ใดไม่เป็นไปตามหลักทั้ง
• ๘ ข้อนี้ นั่นก็คือ ผิดคำสอนของพระพุทธเจ้า เช่น คำสอนของใคร
• เป็นไปเพื่อความมักมาก หรือเน้นให้อาณาภพ โนม่น้อมให้หลงร่ำรวย
• นั้นไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า แต่ถ้าคำสอนของผู้ใดเป็นไปเพื่อ
• ความมักน้อย แต่ขยันสร้างมากๆแล้วสะละ ซัดๆก็คือ โนม่น้อมให้มาเป็น
• คนจน คำสอนนั้นถูกต้องแล้วตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า เป็นต้น]

“ความจน”เป็นทุกข์ใหม่? เป็นทุกข์แน่ สำหรับคนไม่มี
• ภูมิธรรม แม้“ความรวย”ก็เป็นทุกข์สำหรับคนที่ไม่มีภูมิธรรม
• แต่“ความจน”สำหรับคนมีภูมิธรรมจะไม่เป็นทุกข์เลย จะสุข
• อย่างวิเศษยิ่ง(อุปสมสุขหรือปรมงส์สูง)และยังยืนถาวรด้วยซ้ำ
• เพราะ“ความสุข”ที่ผู้ได้รับนั้นเป็นสัจจะของจิตที่สุขจริง อัน
• ไม่ใช่“สุขโลกีย์”ที่ต้องสุขเพราะมีอามิสมาบำเรอ แต่เป็น“สุข
• ที่สงบเย็นสบายแบบโลกุตระ นิรามิสสุขที่จบในตัวเอง ไม่
• ต้องอาศัยสิ่งตอบแทน” พร้อมด้วยภูมิปัญญาที่แจ้งในคุณค่า
• ของ“ความจนมหัศจรรย์” ที่เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ
• จึงไม่ใช่“คนจน”แบบสามัญที่จำใจหรือจนแบบ“อวิชชา”แน่ๆ

“อับปิจฉตา”หมายความว่าความเป็นผู้ปรารถนาน้อย
• หรือไม่เอาเลย ความเป็นผู้มักน้อย ความเป็นคนที่ไม่ต้องการ
• อาณาภพ ไม่ต้องการมีมาก แต่ขยันสร้างสรร-เสียสละเป็นสุข
• ซึ่งตรงกันข้ามกับ“ความมักมาก”(มทัปปิจฉตา)นั่นเอง แต่
• ถ้าหากผู้ใดละกิเลส“โลภ”ไม่ได้จริง หรือได้ก็เพียงกดข่มไว้ ก็
• แน่ๆว่าเป็นแค่สุขหลอก(สุขลึกลับ) จึงไม่ถาวรยั่งยืนด้วย ถึงจะ
• อวดเก่งไปก็ได้ไม่นานหรอก แท้จริงนั้น...สามัญสำนึกทั่วไป
• ก็รู้กันดีทั้งนั้นแหละว่า “คนผู้มักน้อยสันโดษ” แม้จะไม่ขยัน
• ขวนขวายสร้างสรรช่วยสังคมสักเท่าไร’ ตามลัทธิฤๅษี ตาม

แบบพระป่า ก็ยังยอมรับนับถือบูชากันแล้ว ยิ่งเป็น“คนผู้
มักน้อยสันโดษ”ที่ขยันชวนชวาย สร้างสรร แต่ไม่สะสม
ไม่กอบโกยกักตุนเอาไว้เป็นของตน ยอมเสียสละให้แก่ผู้อื่น
บริจาคแจกจ่ายแก่อุทิศคนอื่น มากกว่าที่ตนมี ตามทฤษฎีที่

“ล้มมา”ของพุทธนั้น ก็ยังเป็นความดีงามที่สมบูรณ์ของโลก
แต่เพราะในตัวคนทั่วไปส่วนใหญ่มี“กิเลส”อยู่ ทั้ง
กิเลสโลก-ทั้งกิเลสมานะรักหน้ารักตัว จึงต่างคนต่างรวมหัว
กันโดยไม่ต้องนัดแนะ ยึดเอาความเป็น“คนชั้นหนึ่ง”ไว้
ด้วยกิเลสที่ถือถือติดตัวกันจริงๆ คนที่สามารถประพฤติตน
เป็น“คนจนหมกัศวรรย์-คนจนผู้ประเสริฐ”มีน้อย จึงตกเป็น
“คนชั้นสอง”ในสังคมทั่วไป แทนที่จะเป็นคนที่ได้รับการเชิด
ชูยกย่องให้เป็นคนชั้นหนึ่งของสังคมประเทศชาติ ตามสัจจะ

จนกว่าคนสังคมส่วนใหญ่ในประเทศชาติจะยอมจำนน
ต่อคุณงามความดีที่จริง จะจำนนด้วยเหตุใดก็ตาม หรือไม่
เช่นนั้นก็คนส่วนมากในสังคมมีความฉลาดรู้แจ้งในสัจธรรม
ดีกันเพียงพอ เหมือนกับคนอินเดียที่ยอมรับคุณธรรม
นัยนี้กัน เช่น ต่างก็ยอมรับคุณธรรมของท่านมหาตมาคานธี

คำว่า “อัปปีจจะ” นี้ อาตมาตั้งใจแปลเพื่อให้ชัดๆ ว่า
“กล้าจน” จะเข้าใจได้ชัดเจนดีกว่าคำว่า“มักน้อย” ใครที่
“กล้าจน” ได้จริง อย่างสบายใจ อย่างเต็มใจ อย่างมีปัญญา
รู้แจ้งจริงว่า คนเรานั้น“จน”ดีกว่า“รวย” ผู้ที่รู้อย่างลึกซึ้ง
จริงๆว่า อันตัวเรานั้นจะสร้างความร่ำรวยให้แก่ตนก็สามารถ
ทำได้ แต่ก็ไม่กอบโกย ไม่กักตุน ไม่สะสมสินทรัพย์ให้แก่

ตน..จนร่ำรวย นั่นแหละคือ คนที่มี“อัปปีจจะตา”แท้จริง
ดังนั้น ผู้ใดมีความปรารถนาที่จะเป็นคน“มีมากๆ” จึง
เป็นคนเดินทางผิดไปจากแนวทางของศาสนาพุทธ

เชื่อไหมว่าผู้มีบุญบารมีจริงนั้น ท่านจะไม่เอามาก จะ
ไม่มีมาก จะพยายามสละออกให้มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ แต่ทรัพย์
ศฤงคารก็จะยิ่งเวียนหมุนกลับมาทับทวีให้ท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ได้
มาก แล้วท่านก็จะยิ่งสละออกมากยิ่งขึ้น ท่านยิ่งจะมี
น้อยยิ่งขึ้น เกือบไว้เป็นของตนน้อยยิ่งขึ้น ที่สุดไม่ต้องสะสม
เลย ท่านก็จะเป็นผู้ได้มาก แต่เป็นผู้ไม่ต้องมีมากที่ดาว

จะเป็นคนยิ่งให้ไป..ยิ่งได้มา ยิ่งไม่เอา..ยิ่งจะได้มาก
เพราะฉะนั้น ผู้ที่ยิ่งสละ ยิ่งไม่เอาไว้เป็นของตน
ยิ่งให้หมด เป็น“นาคบุญ”จริงๆ เมื่อเป็นคนไม่สะสม จึง
แน่นอนว่า ต้องเป็น“คนจน” เป็นคนมีทรัพย์สินของตัว

• ของคนน้อย อย่างเห็นได้ชัดๆ แต่มีชีวิตขยันหมั่นเพียร
• สร้างสรรเสียสละอยู่กับหมู่กลุ่มได้อย่างสุขสบายกายใจยิ่ง

• แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนจะต้องรีบๆสละออก
• สละหมดๆ เพื่อจะได้มาหลายๆ ใครๆก็ต้องทำตังว่านี่ทุกคน
• อย่าเขี้ยวนะ ! แต่ละคนมีบารมีไม่เท่ากัน ผู้ไม่มีบารมีทำ
• อย่างที่อาตมาว่านั้นไม่ได้ แต่ละคนต้องค่อยๆฝึกฝนสั่งสม
• บารมีไปตามฐานะแห่งบุญของตนๆ ที่พูดมานั้นหมายถึงผู้ที่
• ได้ฝึกฝนสะสมการสร้างสรรค์-เสียสละ มักน้อย-สันโดษ ฝึก
• ลดละกิเลสตามทฤษฎีพระพุทธเจ้ามาเป็นลำดับๆ ก็จะมีบารมี
• เป็นผู้ยิ่งใหญ่ได้มาก มีทางได้มาก มีผู้อุปถัมภ์มากไปตามบารมี
• แล้วท่านก็ยังสละออกมากขึ้นๆ ไม่สะสมยิ่งขึ้นๆ จะทำได้
• ยิ่งขึ้นสูงขึ้นตามบุญบารมี สุดท้ายเป็น“คนจนหมกัศวรรย์”

• เรื่อง“รวย”เรื่อง“จน”นี้เป็น“สัจธรรม”ที่สำคัญลึกล้ำ
• ซับซ้อนยิ่งนัก เพราะคนที่สมบูรณ์-มีบารมี จึงจะเป็นคนรวย
• ตามวิบากกรรม ที่ตนได้สะสมบุญสะสมกุศลวิบากไว้ ผู้มีบุญ
• บางคนเกิดมาในตระกูลที่ร่ำรวยก็รวยทันที ผู้มีบุญบางคน
• เกิดมาจน แต่ก็สามารถทำมาหากินเองอย่างสุจริตร่ำรวยม
• มากมายในชาตินี้ได้ บางคนแม้จะเกิดมาจนแต่ก็มีผู้อุปถัมภ์
• มีผู้นำมาให้ด้วยความศรัทธาเลื่อมใสจริง อย่างไม่สามารถรู้
• ต้นสายปลายเหตุก็เป็นได้ เหมือนได้ลาภลอย นัยอื่นก็มีอีก

• ส่วนคนที่ร่ำรวยด้วยความทุจริต รวยด้วยความชู้โกง
• นั้น ไม่ใช่คนมีบุญแน่ แต่เป็นผู้สร้างบาปใหม่ในปัจจุบัน
• ชาตินี้โดยแท้ บาบเขาก็สะสมไป กิเลสเขาก็หนาขึ้นๆ ย่อม
• ตกนรกหมกใหม่ต่อไป แม้เขาจะดูสุขสบายมีคนพินอบพิเทา
• นั่นก็เป็นเหล่าคนโง่ที่ไม่สัมฤทธิ์ธรรม เขาก็เคารพนับถือกันไป

• โดยสัจจะแล้ว ชัดๆ คนที่ควรเคารพกราบไหว้แท้จริง
• นั่นคือ “คนไม่สะสม-คนจน-คนไม่รวย แต่ขยันสร้างสรรค์
• -เสียสละ-มีประโยชน์ต่อผู้อื่น-อุปถัมภ์ค้ำชูสังคม”นั้นต่าง
• หาก ซึ่งเป็นสัจธรรมที่คนทั้งหลายควรทำปัญญาให้แจ้งให้ได้

• คนที่ “สะสมสมบัติวัตถุเงินทองเป็นของตน หรือยิ่ง
• สะสมให้มีมากๆให้ร่ำให้รวย” จึงไม่ใช่คุณสมบัติของผู้ดี
• ของคนผู้ประเสริฐ(อาริยชน) หรือของผู้มีคุณธรรมเลย

• นี่เป็น “ความรู้-สุดยอดความรู้” ของคนชั้นปราชญ์
• และระดับพระบรมศาสดาแห่งพุทธศาสนา

• ความเห็นเช่นนี้ คุณเข้าใจได้...และเห็นด้วยไหม?
• มัชฌิมคัมภีร์ ข้ออื่นต่อมา เป็นผู้“เว้นขาด”การเล่น

และมหรสพที่เป็นข้าศึกแก่กุศล ซึ่งต้องมีปัญญาว่า “การเล่นและมหรสพ” ที่เข้าข่าย “เป็นข้าศึกแก่กุศล” นั้น คือ แค้ไต่ ชั้นไหน ซึ่งก็ฟ้าก็ตี มหรสพก็ตี มีนัยสำคัญ ชับซ้อนที่ต้องศึกษา เพราะความเหมาะสมของการเล่น ตามวัย ความเหมาะสมของมหรสพตามฐานะที่อยู่ในข่าย “ศิลปะ” อันไม่ใช่ “ข้าศึกแก่กุศล” แต่ “เป็นมงคลอันอุดม” นั้น ก็มีอยู่ ที่เป็นประโยชน์อุปการะตามฐานะหรือวัย

ซึ่งต้องใช้ความรู้ในสังขารมลิกซึ่งอย่างยั้งจึงจะสามารถ ประมาทได้ว่า ขนาดไหน แค้ไต่ จึงจะเข้าชั้น “ข้าศึกแก่กุศล” อันแปลว่า “สิ่งที่ตามฆ่าคุณงามความดี” ขนาดไหน แค้ไต่ เข้าชั้น “มงคลอันอุดม” อันแปลว่า “สิ่งที่นำพาไปสู่ความดีงาม อย่างสูงสุด” ดังนั้น คนที่จะรู้จริงว่า ขนาดไหน แค้ไต่ จึงจะ เป็น “อนาจาร” ไม่ควรประพฤติ เพราะเป็น “ข้าศึกแก่กุศล” ขนาดไหน แค้ไต่ จึงจะเป็น “ศิลปะ” ควรประพฤติ เพราะเป็น “มงคลอันอุดม” มีใช้เรื่องตื้นๆง่ายๆเลย ที่จะรู้จริงรู้ชัด

แต่คนก็พากันตัดสิน “ความเป็นศิลปะ” กันอยู่เต็มบ้าน เต็มเมืองเต็มโลก ซึ่งขอยืนยันว่า เป็นการตัดสินที่ยังอวิชชา ดังนั้นคำว่า “ศิลปะ” จึงถูกนำไปอ้างอิงกันอย่างละเอะละเอะ

ในวงการ “ศิลปะ” มีผู้ที่ถูกอุปโลกน์ว่าเป็น “ศิลปิน” กัน เยอะแยะเต็มบ้านเต็มเมือง เพราะผู้ที่หลงไปยกย่องเขาก็ยัง อวิชชา ยังไม่รู้ในความเป็น “ศิลปะ” อย่างเป็นสังขารม ไม่รู้ว่า ภาวะที่เป็น “ข้าศึกแก่กุศล” คืออย่างไร แค้ไหน หรือภาวะที่เป็น “มงคลอันอุดม” คืออย่างไร แค้ไหน ที่เรียกว่า “ศิลปะ” ใน สังคมจึงเป็น “ข้าศึกแก่กุศล” เสียเยอะ เป็นแค่สิ่งมอมเมา กัน ะส่วนใหญ่ “ศิลปิน” ก็เลยกลายเป็น “ศิลปินอุปโลกน์” หลง วนหลอกคนอื่นต่อไปอีกอย่างสนิทใจ ซึ่งเกิดจากอวิชชา ทั้งสิ้น จึงพากันและทะกันไปใหญ่ ว่า อย่างนี้คือ “ศิลปะ” ทั้งๆ ที่เป็นผลงานที่ไร้สาระ ไร้ผลสร้างสรรค์ มีแต่งานที่มอมเมา ให้ก่อกิเลสติดยึดหนักขึ้นๆ สุดท้ายถึงขั้นหลงไหลคลั่งไคล้

ที่หลงกันและทะละเอะละเอะว่าเป็น “งานศิลปะ” ชั้นสูง ก็ คือ งานที่ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็น “ศิลปิน” เองก็ไม่รู้ตัวเอง หรอกว่า งานที่ตนทำนั้นที่แท้เป็นแค่ “จินตภาพ” ของตนเท่านั้น ไม่ได้สื่อ “สารคุณหรือสารสัจจะ” อะไรเลย นอกจากการปั้นรูป ปรับแสง แปรลงสี ประูเสียง ดัดลีลาทำต่างๆ หรือทำอื่นๆ ก็ตาม ที่ตนสร้างขึ้นบำเรอ “อัตตา” ของตนเอง แล้วตนเองก็ หลงไหลของตนเอง หรือไม่ก็ทำเพื่อแลกแลกยศสรรเสริญ

• โลกียสุขแท้ๆ จากนั้นก็ใช้จิตวิทยาทำให้คนอื่นหลงหลงไหล
• ไปว่านี่เป็น “ศิลปะ” ที่ไม่รู้กันหนักก็คือหลงกันชั้น “อรูปธรรม
• -นามธรรม” ชั้น “abstract” ถือว่า “คลาสสิก” แล้วก็หลงผิด
• หลงติด ยึดถือ นับถือ ยกย่องเทิดทูนกันไปอยู่ในสังคม
• เรื่องนี้อาตมาพูดมากไป “ศิลปิน” หลายท่านจะเคือง
• เพราะ “ศิลปิน” นี้ส่วนมากมีอัตตาใหญ่ ยึดถือตนเองหนักหนา
• สาหัส แต่ไม่ค่อยได้ แต่อาตมาก็ต้องขอพูดบ้างเพราะมันมี
• ผลกระทบต่อสังคมมากเหลือเกิน ยิ่งทุกวันนี้ยิ่งหนักหนา
• สาหัส ยิ่งมงาย ผิดพลาด ทำให้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต้องทุกข์
• เพราะคำว่า “ศิลปะก้ำมะลอ” นี้มากมายเหลือล้นจริงๆ

ใน “มัชฌิมคิล” ข้อต่อไป

... “เว้นขาด” การพ่นอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

ข้อนี้ไม่ต้องขยายความอะไรเลย มันอธิบายมุขแท้ๆ

... “เว้นขาด” การบำเรอตนด้วยที่หนึ่งที่นอนอันสูงใหญ่

ที่ลึกซึ่งไปกว่าความสูงใหญ่ของแค้ “ที่หนึ่งที่นอน” ก็คือ

เครื่องอุปโภคที่บำเรอตน อันสูงอันใหญ่ อันมากหรูหราเกิน

ก็อยู่ในสิ่งควร “เว้นขาด” ตามนัยสำคัญในข้อนี้ทั้งนั้น และ

ตลอดไปจนถึง “ความใหญ่” ชั้นนามธรรม หลงความใหญ่

ศักดิ์ศรีใหญ่ อัตตาโต ก็ต้องเรียนรู้ และ “เว้นขาด” เช่นกัน

... “เว้นขาด” การประกอบการประดับตกแต่งร่างกาย

อันเป็นฐานะแห่งการแต่งตัว

ผู้ที่มีคุณธรรมสูงหรือผู้ประเสริฐ ที่ควรกราบเคารพนั้น

ไม่ได้อยู่ที่เครื่องประดับ การตกแต่งร่างกาย แต่อยู่ที่

กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม อยู่ที่ “จรรยา” (ความประพฤติ)

อันไม่ประกอบด้วย โลภ ราคะ โทสะ โมหะ นั้นต่างหาก

เรื่องการแต่งตัวนี้ก็หนักหนาสาหัสยิ่งเหลือล้นเหลือ

หลายกันจริงๆ มันถึงขั้นวิตถารเกินคำว่าหรูหราสวยงามไป

จนถึงไหนๆก็ไม่เคยซาเซาเบาบางลงเลย โดยเฉพาะเหล่าบรรดา

ผู้หญิงที่หลงไหลสาหัสสาครรฉนั้นแหละ ที่ถูกหลอกถูกมอม

เมาหัวปักหัวปำ แล้วก็ดิ้นรนแข่งขันเดือดร้อนเป็นภาระหนัก

ของสังคม สร้างทุกข์ร้อนซ้อนทับเป็นอาชญากรรมทางกาม

ที่ที่นกระหายสู่ใจหญิงให้ยิ่งมามายร้ายแรงวิตถาร ทั้งกระทบ

ไปสู่ใจชายให้เลวต่ำปาล้ำข่มขืนฆ่า และอาชญากรรมที่บาป

ทุจริตในเรื่องทรัพย์สินที่ต้องแก่งแย่งกอบโกยมาปรุงแต่งแข่ง

กันสวย จึงเกิดการหลอกหลวงโกงกินปล้นฉ้อ โหดบ้าฆ่าทารุณ

อันมีเหตุมาจาก การประดับตกแต่งร่างกายนี้แหละ ที่มอมเมา

ครอบงำ ทำความหลงโหมะกันจนกระทั่งหลงติด หลงผิด หลงไหลคลั่งไคล้กันไปทั่วโลก

มัชฌิมศีลต่อมา **“เว้นขาด”**จาก**“ดิรัจฉานกถา”**

ศีลข้อนี้ มีคนสำคัญผิด ว่า พระพุทธเจ้าทรงให้ **“เว้นขาด”**จากการพูดเรื่องต่างๆ ตามที่ท่านยกตัวอย่างมา คือ ไม่ให้พูดเรื่องเกี่ยวกับ พระราชา โจร มหาอำมาตย์ กองทัพ ภัย รบ เป็นต้น ซึ่งก็คือ เรื่องการเมือง หรือเกี่ยวกับเหตุการณ์บ้านเมือง เกี่ยวกับผู้บริหารนั่นเอง ผู้ที่เข้าใจผิดจึงพาชื่อ ห้ามพูดเรื่องการเมืองกันอย่างสิ้นเชิงเลย หรือการพูดเรื่องเกี่ยวกับ ข้าว น้ำ ผ้า ที่นอน ดอกไม้ ของหอม ญาติ ยาน บ้าน นิคม นคร ชนบท สตรี บุรุษ คนกล้าหาญ ทรอก ทำน้ำ คนที่ล่วงลับไปแล้ว เรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องโลก เรื่องทะเล เรื่องความเจริญ และความเสื่อมด้วยประการนั้นๆ

อ่านให้ชัดๆ ซึ่งก็คือ เรื่องทั่วไปทุกอย่างนั้นแหละ ถ้าไม่ให้พูดเรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า ...กระทั่ง เรื่องความเจริญและความเสื่อมด้วยประการนั้นๆ กับ ญาติโยม กับใครๆกันเลย แล้วจะให้ภิกษุพูดอะไรกับ ญาติโยม จะได้ออกได้สอนอะไรกันล่ะ ไม่ให้พูดเรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า ...แม้แต่ “ความเจริญและความเสื่อมด้วยประการนั้นๆ” ก็พูดไม่ได้ ก็เป็นอันพูดเรื่องอะไรไม่ได้เลย

นี่คือ ความเข้าใจไม่ชัดเจนใน “นัยสำคัญ” ที่ท่านห้าม ต้องทำความเข้าใจให้สำคัญทีเดียว **ที่จริงนั้น พุดเรื่อง การบ้านการเมือง นั้นแหละจำเป็น สำหรับผู้ที่อยู่ในฐานะ ที่มีภูมิลำเนาเหมาะสม เพราะมันหมายถึงการมีน้ำใจ มีความรับผิดชอบต่อสังคมมนุษย์ ภิกษุหรือผู้มีภูมิธรรมสูง ต้องเป็นที่พึ่งที่ปรึกษาของผู้บริหารบ้านเมืองด้วยซ้ำ**

หรือก็ต้องพูด..เรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า เรื่องที่นอน เรื่องดอกไม้ เรื่องของหอม เรื่องญาติ... พุดเรื่องอะไรต่างๆ ตามที่ท่านยกตัวอย่างมานั้นแหละ แต่ที่ให้ **“เว้นขาด”** นั้นคือ ต้อง **“เว้นขาด”**จาก**“ดิรัจฉานกถา”**นั้นต่างหาก

นั่นก็หมายความว่า การพูดที่เป็น**“ดิรัจฉาน”** เท่านั้นที่ท่านห้าม ท่านให้ **“เว้นขาด”**

แล้ว..การพูดที่เป็น**“ดิรัจฉาน”** คืออย่างไรเล่า?

“กถา” แปลว่า การพูด การกล่าว เรื่องราว

“ดิรัจฉาน” แปลว่า ไปทางขวาง, ชีวะที่ยังไม่เจริญ

ดิรัจฉานกถา จึงหมายความว่า การพูดที่ขัดขวางทางนิพพาน ขวางทางเจริญ

นั่นคือ**นัยสำคัญ**ที่ท่านหมายถึง ไม่ใช่ท่านห้ามพูดอะไรเหล่านั้นไม่ได้ พุดได้ แต่อย่าพุดชนิดที่ทำให้เกิดผลขวางทางนิพพาน หรืออย่าพุดให้มันพาดกต่า ไม่พาเจริญ

เพราะฉะนั้น พุดการเมืองก็ได้ พุดเรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า เรื่องที่นอน... ก็พุดเรื่องต่างๆทั้ง นั้นๆได้หมด นั้นแหละ **แต่อย่าพุดให้คนมันก่อเกิดกิเลส หรืออย่าพุดให้เกิดอกุศล อย่าพุดขวางทางกุศล อย่าพุดเป็นมิถิฉวาจา เป็นวาจาทุจริต อย่าพุดให้พาดกต่า โดยเฉพาะที่สำคัญ อย่าพุดให้ขวางทางนิพพาน ที่สำคัญ..อย่าพุดยั่วให้เกิดกิเลส**

มัชฌิมศีลต่อมา**“เว้นขาด”**การกล่าวถ้อยคำแก่งแย่งกันเข้าใจให้ตีตะนะว่า **“ถ้อยคำแก่งแย่งกัน”** ไม่ใช่**“กล่าวขัดแย้งกัน”** หรือพุด**ขัดแย้งกัน**นั้น ไม่ให้ทำ...ทำไม่ได้

ในสังคมผู้เจริญนั้น พุด**ขัดแย้งกัน**ได้ การกล่าว**ขัดแย้งกัน** การโต้หรือแย้งกันอย่างผู้ศึกษาเป็นเป็นเรื่องดี ชัดๆก็คือ อย่าพุดอย่างคน**ทุ่มเถียงกัน ต่อล้อต่อเถียงกัน แย่งเถียงกัน เอาชนะ เถียงกันด้วยกิเลสอัตตา-มานะ** อย่างชาวบ้าน

ร้านตลาดเขาทำกัน มันเป็นกิจวิญญูไม่ตีสำหรับผู้ประเสริฐ นัยสำคัญของศีลข้อนี้ก็คือ ต้องอบรม**“สัมมาวาจา”**นั่นเอง โดยเฉพาะยังสามารถอบรม**“สัมมาสังกัปปะ”**ไปพร้อมกันได้ด้วย ก็ยังทำให้**“สัมมาวาจา”**เป็น**“วาจา”**ที่ติงาม แม้จะพุดขัดพุดแย้งกัน ดังนั้นแม้จะมีความเห็นขัดแย้งกัน ก็พุดอย่างสังวร ต้องสำรวม**“สติ-ธัมมวิชัย”**ของตนให้เป็น**“สัมโพชฌงค์”**ให้ได้ ต้องปฏิบัติ**“สติปัฏฐาน ๔ มีสัมมัปปรชาน ๔ มีอิทธิบาท ๔**อยู่กับ ขณะที่**“สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”**ให้ได้เสมอ

ที่นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
  ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
  ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
  ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ
  ๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา
- หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ

ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้นธ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้นธ ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิม ออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสาน สัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี

• **“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม) มากจนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็
• เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้
• จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์
• ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ**
• [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

• **“อำนาจพิเศษ”**ตามนัยดังกล่าวนี้**“เืองที่มนุษย์นับถือ ว่า**
• **เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้
• แต่**“อำนาจของซาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมี
• แห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

• ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ**
• **พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จับบันดลบันดาล
• อะไรให้ได้ แม้จะอ่อนหวานจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ
• ปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหน้าข้าสำหรับผู้มี
• **“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ซาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์**
• **ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัว
• จะไม่ยอมได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของ
• **ผู้หนึ่งๆ**นั่นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับ
• ความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์ของ
• พระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นอะ หรือไม่กี่
• “พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจซาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่เดียว

ด้วยเหตุว่า **“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวด ถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

• **“กัมมัตสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”**[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียง
• เป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้ง
• มากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายใน
• ส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

• **กัมมัตสโกมหิ** หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมาย
• เดียวกันหมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด**
• **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”ไม่ว่าจะน้อย**
• **จะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น“ชาติวิริเมตารี”ขึ้นใน**
• **ใจ(อาร์พภธาตุ)หากความดำรินนั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที**
• **ว่า คือ “กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโน**
• **กรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้หนึ่งๆ [คำบาลีว่า
• **“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ“กัมมัฏสะกะ”หรือ“กัมมัฏสะโกมทิ” และ“กัมมทยาโท” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่๖๙-๗๙ไปแล้ว และเรื่องของ“กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง“กัมมพันธุ”จบไปอีก ตอนนี่เรากำลังอธิบายถึง“กัมมปฏิสรโณ” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “กรรม ทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“กัมมปฏิสรโณ” ในฉบับที่ ๑๔๖ฉบับนี้ ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ “**จรณะ ๑๕**” ดังนั้น ความประพตติ ๑๕ (จรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง“**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะกะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“**อนุสาสนี**” (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า “**อนุสาสนีปฏิหาริย์**” นั่นคือ **อย่างไร?**

[ได้นำ“**จุลศีล**”มาให้อ่านจนครบแล้ว ซึ่งข้อที่ ๒๖ ก็คือ...]

๒๖. เธอเว้นขาดจากการตัด การฆ่า การจองจำ การตีชิง การปล้น และกรรโชก

แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสาสนีปฏิหาริย์

[จบจุลศีล]

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติ“ศีล” จึงมิใช่ปฏิบัติกันแค่**กาย** กับ**วาจา**เท่านั้น ดังที่ได้สอนสืบทอดตามๆกันมายาวนาน ในวงการพุทธศาสนา **นี่เป็นนัยสำคัญยิ่งที่สอนที่ปฏิบัติฝึกกันมานานแล้ว ซึ่งที่ถูกต้อง..ปฏิบัติ“ศีล”ต้องปฏิบัติกันถึง“ใจ”** จึงจะเป็น“**อนุสาสนีปฏิหาริย์**”

เห็นชัดเจนแล้วใช่ไหมว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ทั้ง“**ศีล**” ทั้ง“**สมาธิหรืออริจิต**” และทั้ง“**ปัญญา**” หรือ“**อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา**” ไม่ได้เป็นคนละเรื่อง ปฏิบัติกันคนละเวลา แต่**ไตรสิกขา**ปฏิบัติด้วยกันเป็นองค์รวม

ดังนั้น การปฏิบัติธรรมของพุทธจึงไม่แยกส่วน ว่า **ศีล**ก็ปฏิบัติต่างหาก โดยจัดแบ่งเป็นเรื่องของ**กายกรรม**และ**วจีกรรม** เท่านั้น ส่วน**สมาธิ**ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่ต้องแยกไปปฏิบัติต่างหากจาก**ศีล** โดยแยกไปว่าเป็นเรื่องของ**มโนกรรม** โดดๆ ไม่ปฏิสัมพันธ์กันไปกับ**ศีล** และ**ปัญญา** แล้วก่อให้เกิด

“**อริจิตสิกขา**”เป็น“**สมาธิ**” ขึ้น“**อริโย สัมมาสมาธิ**” ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ที่เดี่ยว ใหม่ๆที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๔๓ ชัดเจนว่า “**ปัญญาอันศีลชำระให้บริสุทธิ์ และศีลอันปัญญาชำระให้บริสุทธิ์ ศีลมีในบุคคลใด ปัญญาก็มีในบุคคลนั้น ปัญญามีในบุคคลใด ศีลก็มีในบุคคลนั้น ปัญญาเป็นของบุคคลผู้มีศีล ศีลเป็นของบุคคลผู้มีปัญญา และนักปราชญ์ย่อมกล่าว ศีลกับปัญญาว่าเป็นยอดในโลก เหมือนบุคคลล้างมือด้วยมือ หรือล้างเท้าด้วยเท้าฉะนั้น**”

และในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘ พระพุทธเจ้าก็ตรัสชัดเจนว่า “**ศีลที่เป็นกุศलय่อมยังความเป็นพระอรหันต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ**”

คำตรัส ๒ หลักสำคัญแค่นี้ก็ชัดแล้วว่า การปฏิบัติ“อริศีลสิกขา”ก็ดี ปฏิบัติ“อริจิตสิกขา”ก็ดี ปฏิบัติ“อริปัญญาสิกขา”ก็ดี ย่อมแยกกันไม่ได้อย่างเด็ดขาด ในภาคปฏิบัติ

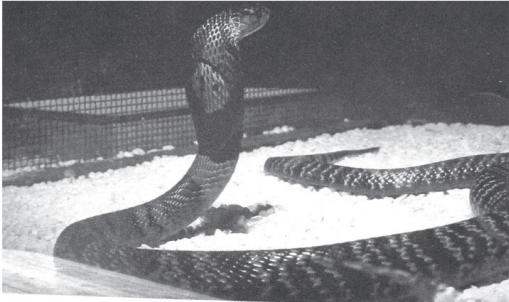
การปฏิบัติหรือการประพตติธรรมนั้น เมื่อสมทาน“ศีล”ที่เหมาะสมสำหรับตนแต่ละคน ซึ่งเป็นไปตามฐานะของแต่ละบุคคลแล้ว ก็ปฏิบัติ“**สำรวมอินทริย์**”หรือ“**อินทริยสังวร**” และการสำรวมอินทริย์ก็ต้องมีการใช้“**สติสัมปชัญญะ**”ประกอบ การปฏิบัติ นั่นแหละคือ การปฏิบัติ“**สติปัญญาฐาน ๔**”นั่นเอง

และแน่นอนการปฏิบัติสติปัญญาฐาน ๔ ก็ต้องมีองค์รวมครบครันทั้ง“**โพธิปักขิยธรรม ๓๗**” ไม่มีการแบ่งแยก ไปเป็นคนละส่วนคนละเรื่อง ผลที่ได้ก็คือ เป็นผู้สำนึดยุติ นั่นก็หมายความว่า ได้ปฏิบัติกระทั่งสามารถลดละ“**นิวรณ์ ๕**” หรือกำจัดกิเลสได้จริง จึงจะเป็นคนมี“**ใจพอ**”ซึ่งมีความหมายของคำว่า“**สันโดษ**” และคำว่า“**สันโดษ**”นี้ นอกจากไม่ได้หมายถึง **ผู้ใดได้ย้อย่างที่มักเข้าใจผิดกันแล้ว** ยังมีเพื่อนพ้องน้องพี่ที่สนิทสัมพันธ์ ปฏิสัมพันธ์กันมาตลอดเวลาอีกด้วย ก็คือ “**ความมักน้อย**” (อัปปิจฉะ) “**ความมีใจพอหรือสันโดษ**”(สันตุฎฐิ) “**ความสงบกายสงบใจ**”(บริเวก) “**ความไม่เกียวกะหรือผู้สำเร็จแล้วในการเกียวกะ**”(อสังสัคคะ) “**การปรารถนาความเพียร**” (วิริยารัมภะ)

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “**แก้วฐฐสูตร**” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ“**จรณะ ๑๕**”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ** ลองอ่านเนื้อความเต็มๆในสูตรนี้ดูเถิด

- ◎ ตั้งจิตตั้งใจแน่วแน่
ถึงแยกก็แค่ต้องตาย
ตายแล้วไม่อาจคืนได้
พิษร้ายทิ้งแล้วทิ้งเลย

ทิ้งแล้ว ไม่รับคืน

(วิสวัตชาดก)

มีอยู่คราวหนึ่ง ณ นครสาวัตถีในแคว้นโกศล ประชาชนผู้มีใจศรัทธาจำนวนมากพากันนำของขบเคี้ยวที่ทำด้วยแป้ง มาสู่พระเซตวันมหาวิหาร เพื่อถวายแด่สงฆ์ในเวลาก่อนภัต แม้ถวายภิกษุสงฆ์ที่อยู่ในวิหารทุกรูปแล้ว อาหารนั้นก็ยังมีเหลืออยู่อีกมาก ผู้คนเหล่านั้นจึงพากันกล่าวว่า

“พระคุณเจ้าทั้งหลายโปรดรับไว้ด้วยเถิด เพื่อมอบแก่ภิกษุรูปอื่นที่ติดกิจ แล้วมาในภายหลัง”

ในวันนั้นเอง มีภิกษุหนุ่มรูปหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระสารีบุตรเถระ พอดีไปทำธุระอยู่ภายนอก เพื่อนภิกษุจึงช่วยรับส่วนภิกษุหนุ่มนั้นไว้

ครั้นเวลาล่วงเลยไปมาก ภิกษุหนุ่มนั้นก็ยังไม่มา เมื่อเห็นว่าเป็นเวลาสายจัดแล้ว เพื่อนภิกษุก็เลยนำอาหารนั้นถวายแด่พระสารีบุตรเถระ

ต่อเมื่อพระเถระฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วนั้นแหละ ภิกษุหนุ่มจึงค่อยกลับมาถึงวิหาร พอเห็นหน้าลูกศิษย์ พระสารีบุตรก็กล่าวขึ้นว่า

“อ้าว! กลับมาแล้วหรือ เราเพิ่งฉันของขบเคี้ยวที่เก็บไว้ให้เธอหมดไปเดี๋ยวนี้เอง”

ภิกษุได้ยินดังนั้น ก็ตอบกลับไปว่า

“ท่านอาจารย์ ธรรมดาของอร่อยๆ นั้นใครเล่าจะไม่ชอบ”

จากถ้อยคำนั้นเอง ทำความสลดใจเกิดขึ้นแก่พระธรรมเสนาบดียิ่งนัก จึงเอ่ยอธิษฐาน (ตั้งจิตแน่วแน่) ขึ้นมาว่า “นับตั้งแต่บัดนี้ไปเราจะไม่ฉันของขบเคี้ยวที่ทำด้วยแป้งอย่างเด็ดขาด”

ตั้งแต่นั้นมา พระสารีบุตรเถระก็ไม่เคยฉันอาหารที่เป็นของขบเคี้ยวทำด้วยแป้งอีกเลย

จากเหตุการณ์นี้เอง ชาวจึงแพร่สะพัดไป
ท่ามกลางหมู่ภิกษุ ในธรรมสภาภิกษุทั้งหลายพากัน
พูดถึงเรื่องนี้ **ครั้งพระศาสดาเสด็จมายังธรรมสภา**
ได้ตรัสถามว่า

“พวกเธอกำลังสนทนากันถึงเรื่องอะไรอยู่”

เมื่อพวกภิกษุกราบทูลให้ทรงทราบแล้ว พระ
ผู้มีพระภาคตรัสว่า

**“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สารีบุตรแม้ถึงขั้นต้องเสีย
ชีวิตก็จะไม่ยอมรับคืนสิ่งที่ตนคายทิ้งแล้ว”**

จากนั้นทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล มีชายคนหนึ่งเกิดในตระกูล
หมอรักษาพิษ เขาจึงเลี้ยงชีพอยู่ ได้ด้วยวิชาเวชกรรม
(การรักษาโรค) ของตระกูล

มีอยู่วันหนึ่ง เกิดเหตุพิษกัดชาวบ้านคนหนึ่ง พวก
ญาติของเขารีบนำมาหาหมอโดยเร็วที่สุด เพราะอยู่ใน
บริเวณใกล้ๆ นั้นเอง หมอตรวจดูแล้วถามว่า

“จะให้เราลองเอายาพอกถอนพิษก่อน หรือจะให้
เราจับงูตัวที่กัดนั้นมา แล้วให้มันนั้นแหละดูดพิษของ
มันออกจากแผล”

พวกญาติปรึกษากัน แล้วตัดสินใจว่า

“ท่านหมอ โปรดจับงูมาให้มันดูดพิษออกเถิด”

หมอจึงลงมือทันที ทำการร้ายมนต์เรียกงูตัวนั้น
มาจับไว้ แล้วสอบถามว่า

“เจ้ากัดชายคนนี้หรือ”

งูผงกหัวแล้วตอบรับ

“ใช่แล้ว เรากัดเอง”

“ถ้าอย่างนั้น เจ้านั้นแหละ จงเอาปากดูดพิษจาก
ปากแผลออกมาให้หมด”

งูส่ายหัวไปมา ตอบว่า

“ในชีวิตของเราจนถึงบัดนี้ เราไม่เคยดูดพิษที่
เราทิ้งไปแล้วกลับคืนเลย เราไม่ยอมดูดพิษที่คาย
แล้วอย่างเด็ดขาด”

เมื่อเป็นดังนี้ หมอจึงต้องให้คนช่วยกันหาพินมา
ก่อกองไฟ จุดไฟแล้วขู้งับขับงูว่า

“ถ้าเจ้าไม่ยอมดูดพิษคืนไป ข้าก็จะโยนเจ้าเข้า

กองไฟนี้”

แต่งูก็ยังคงกล่าวยืนยันอยู่อย่างแน่วแน่

“เราขอตายในกองไฟ แต่จะไม่ยอมดูดพิษที่
ปล่อยออกไปแล้วเป็นอันขาด เพราะพิษที่คายแล้ว
น่ารังเกียจยิ่งนัก การที่จะให้เราดูดพิษที่คายทิ้งแล้ว
เพื่อเหตุให้ชีวิตอยู่รอดนั้นน่าตีเดียอย่างยิ่ง ให้
เราตายเสียยังจะดีกว่า”

งูกล่าวจบแล้วก็ดิ้นรนเต็มที่ หมายเลี้ยงเข้าไปสู่
กองไฟ เมื่อเป็นอย่างนี้ หมอจัดแจงรีบรักษาชาย
คนนั้นจึงกำชับตักเตือนงูว่า

“นับแต่บัดนี้ไป ห้ามเจ้าเบียดเบียนทำร้ายมนุษย์
คนใดอีก”

แล้วก็ปล่อยงูไป

.....

พระศาสดาแสดงชาดกนี้จบแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สารีบุตรแม้จะต้องสละ
ชีวิตตน ก็ไม่ยอมรับคืนสิ่งที่ตนทิ้งไปแล้ว”

เพราะงูในครั้งนั้น ก็คือสารีบุตรในบัดนี้ ส่วนหมอ
ก็คือเราตถาคตนี่เอง” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๖๖๒)

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
ทางหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
โทร. ๐๗๕-๒๓๖๙, ๐๗๕-๘๙๙๐
๐๗๕-๐๕๕๓-๕, ๐๗๕-๙๑๘๘

ผลสำรวจไทยแย่ง'โกง'เท่า'เลบานอน'
'พม่า'ที่ 160-สิงคโปร์แชมป์สะอาด
มติชน ๖ พ.ย. ๒๕๕๙

ยธ.วางเกณฑ์ 3 พฤติกรรมทุจริต
ห้าม'กินตามน้ำ-ดึกแบ็ค-มิกซ์อัฟ'
มติชน ๒๑ ต.ค. ๒๕๕๙

สำรวจคอร์รัปชันไทย ต่างชาติมอง'แย่ง'ลง

มติชน ๖ พ.ย. ๒๕๕๙

ตารางที่ 2
ดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชันประเทศไทย
ตั้งแต่ปี พ.ศ.2538-2549

ปี พ.ศ.	คะแนน	จำนวนแหล่งข้อมูล	อันดับ	จำนวนประเทศ
2538	2.79	7	34	41
2539	3.33	10	37	54
2540	3.06	6	39	52
2541	3.00	11	61	85
2542	3.20	12	68	98
2543	3.20	11	60	90
2544	3.20	12	61	91
2545	3.20	11	64	102
2546	3.30	13	70	133
2547	3.60	14	64	146
2548	3.80	13	59	159
2549	3.60	9	63	163

ที่มา : วิเคราะห์ข้อมูลจาก www.transparency.org

แก้ปัญหาคอร์รัปชัน... กรรมฐานเมืองไทย

จ-เครียด-กินเหล้า แบบนี้ก็ไม่รอด
 รวย-เครียด-การพนัน แบบนี้ก็ตายทั้งเป็น
 โกง-เครียด-โกง-เครียด อย่างนี้ประเทศชาติก็ตายลูกเดียว
 สูตรแห่งความสำเร็จ พระพุทธองค์ตรัสไว้ ต้องเจริญอิทธิบาท ขนาดจะยึดอายุปรินิพพานก็
 ยังสามารถทำได้
 ปัญหารีบด่วนมีไม่กี่ปัญหา เริ่มที่การทุจริตคอร์รัปชัน ก็คงจะยกระดับประเทศได้อีกมากโข

มันเป็นหนอนบอนไล่ ตัวมึมหึมา ก่อเกิดผลกระทบ
มหาศาล

งานไม่มีคุณภาพ ใช้เงินมากเกินไป
สิ่งดีๆ ที่น่าเดิน จึงกลายเป็นอัมพาตหมดสิ้น
ปฏิบัติธรรมต้องรู้กรรมฐาน
คือรู้อะไรที่ควรลดละก่อนหลัง
หากประเทศไทย เป็นคนคนหนึ่ง ถ้าจะลดละ
กิเลสก่อน-หลัง

สิ่งเร่งด่วนก็น่าจะเป็นเรื่องโง่งนี่แหละ
วันนี้เราถึงไม่ไปไหน
จะมีไปข้างหน้าก็ตรงลำดับประเทศที่มีการ
โง่งสูงขึ้น

เรียกว่า ไปไกลในทางเลย!
กระทรวงยุติธรรม สามารถบูรณาการแก้ปัญหา
ประเทศชาติ จุดระเบิดด้วยเรื่องห่วย นับว่ามีนัยอัน
ลึกซึ้ง

หลายๆ คนคิดไม่ถึง การเล่นห่วยคือคุณภาพคน
เสื่อมต่ำ

อยากได้อะไรไวๆ-มากๆ-ลงทุน น้อยๆ
เกลียดการลงแรง อาบเหงื่อต่างน้ำ
ทำงานโดยไม่มีผลผลิตมีแต่จะเอา “เม็ดเงิน”
นี่คือสังคมหมกมุ่นการพนัน
อยากทำลายคนในชาติไม่ใช่เรื่องยาก ลงทุนไม่
มากแต่คนในชาติย่อยยับ มีเคล็ดลับ

แสวงหาสิ่งเสพติด
สร้างสิ่งเพลิดเพลิน
กระตุ้น ต่อมความหวัง “พรั่งนี้รวย”
และยึดถือเพื่อเป็นเครื่องมือหรือพาหะ
บันได ๓ ชั้น แห่งการความสำเร็จ ในการทำลาย
“คน” ก็สมบูรณแบบ

วันนี้สังคมบริโภค เอกชนเขาทำเต็มที่ ยึดทุกสื่อ
โฆษณากระตุ้นต่อมอยากเป็นระยะ ตลอด ๒๔ ชั่วโมง
ภายใต้การคุ้มครองภาครัฐ ด้วยนโยบาย
“ใครใคร่ค้า-ค้า”

ภายใต้เหตุผล “เป็นวิถีทางแห่งประชาธิปไตย”
บ้านเมืองจึงถูกย่ำยีโดย “นายทุนพ่อค้าวานิช”
พม่ามีตาบ แต่นายทุนมีสินค้าย้วย

ทุกศาสนา ล้วนต่อต้านลัทธิการบริโภค รูป-รส-
กลิ่น-เสียง-สัมผัส

บทบาทศาสนามีแต่การต่อต้าน เพื่อดึงให้
มนุษย์ชาติซ้าลง

และผู้นำต้องช่วยปกป้องลูกแกะที่อ่อนแอ
ประชาชนจะไปรู้ทันอะไรกับเล่ห์เหลี่ยมคนมีเงิน!
เหตุนี้เอง สถานิติบัญญัติจึงต้องฉลาด รู้มลทิน
ของสังคมที่ต้องขจัดปิดเป่า

กฎหมาย จึงต้องวังทันทุนนิยม
กระทรวงยุติธรรมโดย **ท่านจรัญ ภักดีธนากุล**
บอกว่าจะวางกฎเกณฑ์ ๓ พฤติกรรมทุจริตให้เป็น
รูปธรรมมากขึ้น

“กินตามน้ำ-คิกแบ็ค-มิกซ์อัพ” เป็นสิ่งต้องห้าม
ของการทำงาน

จะดีกว่านี้ ถ้าเราจะสอนให้เกิดค่านิยมตั้งแต่เล็ก
“รายได้ต้องมาจากการทำงาน”

งานเบาๆ เงินหนักๆ ถือเป็นเรื่องน่าละอาย
การได้ลาภ อันเกิดจากการทำงาน ซึ่งมีใช้เงินเดือน
โดยตรง ถือเป็นเรื่องต้องห้าม
น้ำเหลืองคือน้ำมนต์

งานหนักคือดอกไม้งามของชีวิต
ตำราเศรษฐกิจพอเพียง กำลังบรรจุเป็นหลักสูตร
ในทุกระดับชั้น

เรื่อง “ลาภมิควรได้” ก็ถือเป็นอีกเรื่อง ที่น่าใส่ลง
ไปในหลักสูตร

เราเริ่มจากทฤษฎีที่ว่า “ทำแบบไม่รู้” (โมหะ)
เพราะเหตุนี้จึงควรช่วยกันแจกแจงอธิบายให้เข้าใจ
เป็น ล้มมาทิล्ली

การแก้ปัญหาโดยความคิดว่า “เขารู้แล้ว” หรือ
“เขาน่าจะรู้” จึงขาดรายละเอียดรูปธรรม

คนโมหะมีเต็มโลก บางคนไม่รู้ เหมือนองคฺสิมมาล
ที่ฆ่าคนเป็นพัน ก็เป็นเรื่องจริง พระเวททตฺก็มีเหตุ
จากโมหะเช่นเดียวกัน

การกู้ชาติเขาเริ่มวันนี้
จะกู้เรื่องอะไร กำหนดเนื้อหาให้ชัด แล้วระดม
สรรพกำลัง

ความฝันก็มีโอกาสเป็นจริง! **๒**

อา...(จารย์) นางแบบ

“แซนนี่” หยาดรุ้ง ไบรท์นางแบบและอาจารย์สาวลูกครึ่งวัย ๒๓ นั่งไขว่ห้างกางหนังสือพิมพ์ สายตาจดจ้องหน้าบันเทิงที่ลงภาพหล่อหน้าเกือบครึ่งหน้า พาดหัวเด่นว่า

สุดหวิว แซนนี่

ปฏิเสธเสริมเต้า

ไม่กระทบภาพอาจารย์ ย้ำรู้กาลเทศะ

ภาพที่อยู่ตรงหน้า เป็นหญิงวัยสาวสะพรั่ง ผมฟูยุ่งๆ ดูเปรี้ยวขี้ข้วน เซ็ดหน้านิดๆ ปากเผยอทำท่าย

ตาปรือ เลื้อยบางพลีสีแดงสด กระดุมแกะออก ๓ เม็ด เปิดคอเสื้อกว้างและลึกจืดสะอาด เผยเนินปทุมขาเวต่งตึงเกือบครึ่งเต้าทั้งคู่นั้น ต่ำลงมาเป็นบิกินีสีแดง สลับขาวตัวเล็กจิวรัตเปรี้ยวเน้นล้นส่วนชวนฝัน

ใครจะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไรหล่อนไม่สนใจดอกกว่าจะมีวันนี้ได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย นับตั้งแต่ที่ทีมงานคลับเอ็กซ์ชวยติดต่อหล่อนให้ถ่ายแบบ ก็นานเป็นปีที่เดียวกว่าจะได้ถ่าย เพราะมีสาวเซ็กซี่เข้าคิวรออยู่ไม่รู้กี่คน แต่คลับเอ็กซ์ชวยเลือกหล่อนเป็นนางแบบ

หล่อนก็ยิ้มไม่หุบเป็นปลื้มยิ่งแล้ว เมื่อมีผลงานปรากฏ หล่อนจะไม่เอิบอ้อมใจอะไรได้

เป็นที่ยอมรั้งกันในแวดวงนางแบบว่า ทีมงานคลับเอ็กซ์วายเน้นคุณภาพอย่างที่สุด เป็นธุรกิจถ่ายแบบที่มีชื่อเสียง วิชิตีเน้นขายตลาดบน ไม่ใช่ตลาดล่าง กว่าจะปล่อยผลงานออกมาได้แต่ละคน จึงใช้เวลาแสนแสนนาน ต้องดองคัพประกอบทุกๆ อย่าง เพื่อให้งานออกมาดีเยี่ยม ใครที่ได้เป็นนางแบบยอมโดดเด่นเช็กซีเร้าใจทุกคน

หล่อนเองใช้เวลาเตรียมตัวไม่น้อยเลย เพื่อไม่ให้ด้อยกว่านางแบบชื่อดังที่มีผลงานก่อนหน้านี้ หล่อนจำได้เมื่อภาพของเมย์ นางแบบชื่อดังระดับแนวหน้าปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ เรียกเสียงฮือฮาเป็นที่กล่าวขวัญในวงการว่า รุ่นเมย์เพอร์เฟ็คต์จริงๆ และวิชิตีชุดนั้นก็ดังระเบิดขายดีเป็นเทน้ำเทท่า หล่อนจะยอมแพ้ได้อย่างไร แชนนี่กวาดสายตาไปด้านข้างภาพอ่านข้อความที่หล่อนให้สัมภาษณ์

“แชนนี่พอใจกับผลงานที่สุดเลยคะ เป็นศิลปะบริสุทธิ์ ถือว่าตั้งแต่ถ่ายแบบมา ชันนี่เช็กซีที่สุดคะ เพราะแชนนี่ก็ตั้งใจให้เช็กซีมากขึ้น เตรียมตัวเป็นปี ณะคะ ทั้งออกกำลังกาย ไปสปา นวดหน้า ดูแลเรื่องอาหารการกิน การพักผ่อน เพื่อให้เพอร์เฟ็คต์ที่สุด พอภาพออกมาก็โอเคคะแฮปปี้มาก มีรีทัชอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ไม่มาก เพราะเตรียมตัวมาเยอะ”

“คุณเซนพูดอย่างไรบ้างไหม ที่คุณแชนนี่ถ่ายแบบครั้งนี้”

“อ้อ...พีเซนไม่ได้ว่าอะไร ก็บอกว่าสวยดี” แชนนี่เอ่ยถึงเซนแพนหนุ่มรูปหล่ออย่างชื่นชม “พีเซนเข้าใจแชนนี่ดีคะ พีเซนมีส่วนร่วมทำดนตรีประกอบด้วย เพราะแชนนี่อยากได้เพลงใหม่ทั้งหมด ไม่อยากได้เพลงซ้ำกับคนอื่น พีเซนก็เลยทำให้คะ”

“จะกระทบภาพลักษณ์การเป็นอาจารย์สอนพิเศษหรือเปล่า”

“คิดว่าไม่คะคะ เพราะตอนไปสอนก็แต่งตัวเรียบร้อย ไม่ได้แต่งตัวแบบนี้ แชนนี่ใช้สมองในการสอนคะ ไม่ได้ใช้เรือนร่าง ฉะนั้นแชนนี่ว่าคงไม่เกี่ยวข้องกัน การเป็นอาจารย์สอนพิเศษนี้ ทาง

มหาวิทยาลัยจ้างแชนนี่เอง เราไม่ได้ไปขอร้องให้เขาจ้าง เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ขออนุญาตทางมหาวิทยาลัย และแชนนี่ก็บรรลุนิติภาวะแล้ว แชนนี่รู้ตัวเองดีคะ ว่ากำลังทำอะไรอยู่”

อ่านคำให้สัมภาษณ์จบ หล่อนก็ปิดหนังสือพิมพ์พับครึ่งและพับทบอีกครั้ง สอดใต้เอกสารประกอบการสอน วันนี้หล่อนมาก่อนเวลาเล็กน้อย จึงมีโอกาสนั่งอ่านข่าวที่ให้สัมภาษณ์ไปเมื่อสองวันก่อน ตอนนี้อยู่ใกล้เวลาที่จะต้องไปสอนแล้ว มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งนี้ติดต่อหล่อนให้มาเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาสื่อสารมวลชน ซึ่งหล่อนก็ยินดีเพราะเรียนจบมาทางด้านนี้ แต่ในขณะที่เดียวกัน การถ่ายแบบก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่งด้วย เมื่อมีโอกาสได้ทั้งเงินและชื่อเสียง หล่อนหรือจะปล่อยให้โอกาสนั้นผ่านไป แถมเป็นไปเบิกทางอย่างดีเพื่อเข้าสู่วงการบันเทิงด้วย

แชนนี่เดินมาตามทางเดินที่เชื่อมต่อระหว่างตึกนักศึกษานัก ๔-๕ คน วิ่งไม่ห่างจากหล่อนมากนัก จับกลุ่มหัวเราะนัยนัตาร์จะยิบเหมือนถูกใจอะไรสักอย่าง นักศึกษา ๒-๓ คนในกลุ่มหันมามองหล่อนยิ้มๆ หล่อนกำลังจะเดินผ่านเลย แต่เปลี่ยนใจเมื่อพบว่า เป็นนักศึกษาที่หล่อนจะต้องสอนนั่นเอง หล่อนเดินเข้ามาใกล้ แล้วเอ่ยว่า

“ยังไม่เข้าห้องเรียนหรือคะ ใกล้เวลาเรียนแล้วนะคะ”

“โธ่ 'จารย์ครับ ที่ซ้าอยู่นี่เพราะเจ้าช้ยคนเดียวแหละครับ มันเอาภาพสวยๆ มาให้ดูเลยเดินไปไหนไม่ได้ มัวแต่แย่งกันดูภาพอยู่”

“ภาพอะไร ชันดูหน่อยได้ไหมละ”

“ 'จารย์จะดูจริงๆ เหรอครับ ผมว่าอย่าดูเลยดีกว่ามั้งครับ”

“ทำไมละ เอามาดูหน่อยซิ มีอะไรเป็นความลับรีใจ”

“ก็ได้ครับ 'จารย์”

นักศึกษาคนหนึ่งทำที่ลังเลแต่ก็ยื่นภาพมาให้ แชนนี่อึ้งไปชั่วครู่ เป็นภาพของหล่อนที่ลงในหนังสือพิมพ์ฉบับที่เพิ่งดูเมื่อสักครู่นี้เอง แต่ที่แตกต่างก็คือภาพนี้มีการตกแต่งและปรับรีตออกมาใหม่ด้วย

เครื่องปริ้นเตอร์อิงก์เจ็ต คงใช้กล้องถ่ายก็อปปีจากหนังสือพิมพ์แล้วใช้โปรแกรมตกแต่งภาพในคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ช่วงเวลาที่หลอนสวมนิกินีจึงมีแสงเงาเน้นสีวรรณะนั้นนูนโดดเด่นยิ่งขึ้น มีตัวหนังสือบรรยายประกอบว่า “สวย เช็กซี ทำไฉนจะได้กอดสักทีนี้แหละสาวในฝัน”

“ทำแบบนี้ เธอไม่ให้เกียรติฉัน ดูถูกฉันมากไปแล้วนะ นายชัย”

แซนนี่เสียงเข้ม หน้าตึง

ชัยนึกเห็นใจอาจารย์สาว แม้เขาจะชอบภาพวับๆ แวมๆ ตามประกาศนุกรุ่น แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่เห็นด้วยที่ผู้อยู่ในบทบาทอาจารย์จะไปถ่ายแบบเปิดเนื้อหนังมังสาขนาดนั้น อาจจะเป็นเพราะพ่อของเขาเป็นครู...เป็นครูบ้านนอกที่ซาบซึ้งความเป็นครูยิ่งนัก พ่อพูดเสมอว่า

‘การเป็นครูนี้เป็นงานหนัก ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูกศิษย์ทั้งทางกาย วาจา ใจ ทั้งในห้องและนอกห้องเรียน ครูเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ เป็นผู้นำทางความดี ต้องไม่เห็นแก่เงินเป็นใหญ่ ครูทั้งหลายควร

เดินตามรอยพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นพระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่’

“ดูถูกอะไรกันครับ ผมไม่เข้าใจ ก็ภาพลงในหนังสือพิมพ์ ผมไม่ได้ไปแอบถ่ายลักหน้อย ‘จารย์ไปถ่ายแบบหวิว ใครเขารู้กันทั้งบ้านทั้งเมือง นี่ผมว่าจะไปหาวิธีตีมาดูด้วยซ้ำ”

“แต่เธอตกแต่งภาพชั้น ทำให้ชั้นเสียหาย และมีคำที่ไม่สมควร เธอคิดดูซิทำอย่างนี้มันเหมาะสมมั๊ย”

“โอ้ ‘จารย์ ภาพน่าตื่นเต้นขนาดนี้ ผู้ชายคนไหนก็อยากกอดทั้งนั้นแหละครับ ‘จารย์ฟื่องศาลสิครับ ก็ภาพนี้ผมทำเอาไว้ดูพวกผมกันเอง ‘จารย์อยากมาขอตัวเองนี้ครับ พ่อยังถามเลยว่าอาจารย์ของผมเธอนี้ทำไมใจกล้าไปถ่ายแบบเร้าใจขนาดนี้ ‘จารย์ก็ให้สัมภาษณ์ไม่ใช่เธอครับว่าผลงานชิ้นนี้เช็กซีที่สุด”

แซนนี่นิ่งซิง ก่อนสะบัดหน้าเดินจากไป

“พวกผมใช้สมองในการเรียน การสอบ แต่ความชอบนางแบบคนไหนเป็นพิเศษเป็นเรื่องส่วนตัวนะครับ”

เสียงนักศึกษาคนหนึ่งดังแว่วๆ ไล่หลังอาจารย์สาว ใจหนึ่งชัยคิดว่าเพื่อนไม่น่าจะพูดอย่างนี้ แต่อีกใจหนึ่งลึกๆ ก็คิดว่า ‘สมควรแล้วละ’ ☹

คำสองคำ

ริมป้ายรถเมล์

รูปปั้นล้นดาลเงียบปานหิน

ทั้งที่ชีวินยังเวียนว้าย

กลับถูกทอดทิ้งนิ่งเดียวดาย

เหมือนตายทั้งที่มีชีวิต

● โชคชัย บัณทิต'

เรื่องหอบปาก

คนเราจะมีเรื่องก็เพราะปากมากมาย

พฤติกรรมของปากมีอะไรเอ่ย

ปากหมู พวกนี้่วนวายแต่เรื่องกิน

ปากปู พวกนี้ปากส่ายเรดาร์หาเรื่องพูดนินทาหนีบคนอื่นไปวันๆ

ปากไก่ พวกชอบจิกคีย์เขี่ยความผิด

ปากหมา พวกชอบโวยวายความผิดของคนอื่น

ปากเหม็น พวกที่ชอบเล่าแต่เรื่องเศร้าหมอง

ปากป่าช้า พวกที่ยังกินเนื้อสัตว์

นภาพันที ทำงานบริษัทเดียวกัน เวลาทำงานมากๆ ก็เริ่มเหนื่อย เริ่มไม่พอใจกันง่าย สุดท้ายก็ทะเลาะกัน ด้วยอารมณ์ ชั่ววูบ

“ไปชวนเขาพูดคุย เดียวก็คืนดีกันแล้ว” “นคร” แนะนำแบบคนรู้ดี

'นภา' ยิ้มแบบเห็นชัยชนะ ตรงเข้าไปทักทายนทืออย่างหนืดหนม

คุยกันอย่างมีความสุข

“วันนั้นเราขอโทษนะ ปากมันไว ไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่เป็นไร ฉันก็เหมือนกัน”

ก่อนจากกัน นภาพันทีทักอย่างห่วงใย

“เอ๊ะ นทือเป็นยังไง รักษาสุขภาพนะ ดูผอมขอบกลเธอเป็นเอดส์ หรือเปล่า”

การทะเลาะกันครั้งที่ ๒ จึงเกิดขึ้น

คำถาม ผู้อ่านคิดว่าปากชนิดนี้ น่าจะเป็นปากอะไร ส่งคำตอบมาร่วมสนุกกับเราได้เลย

๗

ประชาธิปไตยม้วนนี้มได้โคตรโกง เผด็จการจำเป็นไม่เห็นกล้าดีถึงที่เด็ด

• วิมุตตินันตะ

ประชาธิปไตยจำอยู่ไหน...

6 เมืองไทยกำลังเรียนรู้ประชาธิปไตยอย่างเข้มข้น หลังจากได้บทเรียนราคาโหด เมื่อปล่อยให้ทักษิณโคตรโกงต้มยำประเทศตั้งห้าปี โดยพากันคิดว่าเราอยู่ในยุคประชาธิปไตยเต็มใบแล้ว เพียงแค่มีรัฐบาลผ่านการเลือกตั้ง ส.ส. ทั้งๆ ที่มีการซื้อเสียงพวกกรากหญ้า เท่านั้นไม่พอ ยังซื้อ ส.ส.เหมาพรรคอีกต่างหาก ทำเหมือนกับอุปบริษัท กระทั่งเป็นรัฐบาล

พรรคเดียวผูกขาดสภานล่าง จนเกิดสภาเบ็ดเตล็ดยอปล่อยหนอนบ่อนโล้งค้กรอิสระ ซ้ำคุมสื่อทีวีปิดหุดตาประชาชนไม่ให้รู้ทันทักษิณโกงชาติ..!

ด้วยรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ ฉบับเลอเลิศระดับโลก มันกลับเกิดทางตันจากประชาธิปไตยพวกมากลากไป เมื่อได้หัวหน้ารัฐบาลไทยรักไทยโคตรโกง แต่ไม่มีใครทำอะไรเขาได้เลย ประชาชนมีสิทธิ์แค่หย่อนบัตรลง

คะแนนหนึ่งนาที่ สืบต่อจากนั้นทักษิณจะทำอะไรก็ได้ ใครไม่ชอบใจไว้ปีที่ห้าค่อยมากาบัตรเปลี่ยนพรรครัฐบาล ประชาธิปไตยมีบ้านบับทักษิณแบบนี้ก็มีด้วย

มันน่าอนาถประเทศไทย ได้ประชาธิปไตยโดยน้ำเน่า ขนาดเหลือทน จนกระทั่งต้องแก้วิกฤติด้วยวิถีปฏิบัติ เพราะมันหมดทำไม่มีประตูดุไหนดีกว่านี้แล้วจริงๆ แม้ กระนั้นพวกคั้งประชาธิปไตยจำตามกันฝรั่ง ยังคง บูชาประชาธิปไตยเพื่อฝันอันใช้งานไม่เดินแล้วนั้นอย่าง น่าสมเพช

ปฏิวัติ ๑๙ กันยายน สามารถโค่นทักษิณ แผ่นดิน สูงขึ้นทันที มหาชนชานรับตามโพลล์เกือบเก้าสิบ เปอร์เซนต์ สังคมต้อนรับด้วยดอกไม้ นำชาน้ำเลี้ยง ทหารหาญ ความจริงมันปรากฏชัดเจนเห็นปานนี้ เกจิ อาจารย์นักรู้ฉลาดคิดหลายๆ ท่าน โฉนยังด้านปฏิวัติ รัฐประหารโดยไม่ลืมหูลืมตา นำประหลาดใจพิลึกดี...

ไหนว่าเชิดชูบูชาประชาธิปไตยเป็นสรณะหนึ่งเดียว เหนือสิ่งอื่นใด... ก็เสี่ยงสะท้อนต้อนรับของมหาชนอัน ไม่เคยเห็นมาก่อนในประวัติศาสตร์การปฏิวัติ นี่เป็น หลักฐานรับรองว่าทำถูกต้อง คณะปฏิรูปฯ มาถูกทาง อย่างประชาชนส่วนใหญ่ต้องการแท้ๆ เจ้งเป้งแล้ว มันถือเป็นประชาตคติที่ใช้ได้จริงๆ แล้วเหตุใด นัก ประชาธิปไตยจำทั้งหลายจึงไม่ยอมรับผลพวงอันนี้เล่า เป็นงง ใครมันลัษนกันแน่นหา..!

การกระทำใดๆ ซึ่งประชาชนเต็มใจพอใจ ถ้าไม่ ถือเป็นประชาธิปไตยในวันนี้แล้วมัน จะมีที่ไหน เมื่อไหร่..อีกครับผม?

การเมืองเรื่องคนกัดกัน

“อเมริกามีลือบปี่ยีสต์อย่างเปิดเผย มีนักการเมือง เป็นตัวแทนกลุ่มผลประโยชน์ ฯลฯ..

แต่เขาเป็นประชาธิปไตยเพราะประชาธิปไตยไม่ได้ หมายความว่าจำกัดแค่เลือก “คนดี” แต่ประชาธิปไตยเป็น เวทีต่อรองของคนกลุ่มต่างๆ ที่ผลประโยชน์ขัดกัน แล้วหาทางออกที่คนส่วนใหญ่ได้ประโยชน์มากที่สุด

ทางออกของประชาธิปไตย จึงไม่ใช่การแสวงหา ผู้ทรงศีลมาปกครองประเทศ แบบนั้นเป็นรัฐอิสลาม

รัฐสังคมนิยม หรือราชาธิปไตยที่เหมาะสมกับภูฏาน ประชาธิปไตยต้องเป็นไปที่การส่งเสริมให้ตัวแทน ทุกกลุ่มมีสิทธิมีเสียง ชั่วๆ ดีๆ ก็ให้มาคานอำนาจกัน ต่อรองกัน ตรวจสอบกัน” (ไทยโพสต์ วัยทอนน้ำ ๕ พ.ย. ๔๙)

ทักษะข้างต้นสะท้อนให้เห็นตัวอย่างประชาธิปไตย แบบทุนนิยมเสรี มีอเมริกาเป็นมาตรฐานประมาณนั้น พร้อมกับมองข้ามระบบของรัฐอื่นๆ ดังที่ยกอ้าง เพราะถ้าของเขามีอะไรดีๆ มันน่าจะปรับใช้บ้าง ไม่สมควรหรือ ทำไมต้องตามกันอเมริกาอะไรนักหนา

ผู้เขียนจึงอยากวิจารณ์บ้างว่า ประชาธิปไตย ทุนนิยมอย่างอเมริกาหรืออังกฤษ ยังห่างไกลจาก มาตรฐานนัก เอาแค่บุกอิรักโค่นซัดตัม ก็ปั่นน้ำเป็น ตัวว่าทำอาวุธสงครามต้องห้ามทำลายล้างสูงจำพวก เคมีและชีวภาพเชื้อโรคมหาภัยทำนองนั้น อันธพาล บุก และแบลร์ทำสงครามยึดอิรักโดยไม่แยแส ประชาคมโลก ไม่ฟังเสียงยูเอ็น ประธานาธิบดีบุช ถึงกับประกาศโอหังว่าถ้าใครไม่เข้าข้างอเมริกา ถือเป็นศัตรูของอเมริกา นี่หรือคือปฏิปทาของ ประชาธิปไตยสากล

กรณียึดอิรักมันแสนอัปยศอดสู อเมริกาและ อังกฤษต่างล้มเหลวสิ้นดี แต่ประชาชนก็ยังเลือกบุช และแบลร์ เป็นผู้นำต่อในสมัยสองอีก อย่างบุชเพ็งจะ หมดทำพาพรรครีพับลิกันตกต่ำ ยอมจำนนให้พรรค เดโมแครตขึ้นแทนแทนต่อไป

สงครามยึดอิรักจึงประจานความป่าเถื่อนของ ยักษ์ใหญ่อเมริกาและผู้ดีอังกฤษ เขาทำทุเรศชาย ชี้น้ำขนาดนี้ ใครยังจะเชิดชูการเมืองเขา เอามา เป็นแม่แบบประชาธิปไตยอะไรได้หนอ...

การเมืองควรเป็นเรื่องคนเมืองจะต้องเลือกเพิ่น คนดีๆ โดยมีปัญญาเป็นผู้นำสังคมขึ้นมาใช้อำนาจ ปกครองเพื่อประโยชน์สุขของมหาชนเป็นใหญ่ ชิน เปิดกว้างและทะเลให้ชั่วๆ ดีๆ เข้ายื้อแย่งแก่งชิงผล ประโยชน์แบบทุนนิยมเสรี (สิทธิสามานย์เต็มๆ) ทักษิณ สร้างพรรคไทยรักไทยให้ดูแล้วใจ จะเอาอีกสักสิบพรรค สิบทักษิณใหม่ล่ะ...? ท่านที่เคารพ

ประชาธิปไตยไทยๆ ๗๔ ปีแล้ว ยังไปไม่ถึงไหน เพราะเล่นการเมืองน้ำเน่ากัน จะโทษใครถ้าไม่ใช่

นักการเมืองอาชีพโก่งชาติ ผสมผสานเผด็จการทหารแล้ว นำพาคักตินาอมายาธิปไตย ใช้อำนาจทุนพ่อค้าหาผลประโยชน์แลมอิทธิพลเจ้าถิ่น เลยกินบ้านโก่งเมืองกันมาตลอด การเมืองที่เล่นมั่ว ผูกขาดกันในหมู่มั่วๆ โดยคนดีๆ ไม่นำพาเป็นภาระ ถือธุระไม่ใช่ ลู้เอาตัวรอดดีกว่า มันจบลงตรงศาสนาพาเป็นญาติโลก ไม่รู้จักวิถีพุทธโลกุตระคือเหนือโลก โดยทำทั้งประโยชน์ตนประโยชน์ท่านพร้อมๆ กันไป ด้วยน้ำใจโพธิสัตว์ดำเนินพุทธกิจโปรดสัตว์ทั้งการบ้านและการเมือง เพราะศาสนาพุทธมุ่งมันสร้างสรรจรโลงประโยชน์สุขแก่มหาชนเป็นสำคัญ(พุทธชนิตายะ พุทธนุสชาเย)

เพราะฉะนั้น ทำอย่างไรถึงจะสามารถแก้ปัญหาหมุนหัวให้ทันสมัยเสียใหม่ แทนที่จะจ้านจนมุมดักดานปักมั่นว่า การเมืองต้องเป็นเรื่องยื้อแย่งแก่งชิงยิ่งกว่าสัตว์หากินคือสัตว์เศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรีสามานย์ แท้จริงมันควรจะเป็นปฏิรูปประชาธิปไตยไทยไทด้วยภูมิปัญญาวิถีพุทธ เป็นต้น

กล่าวคือ การเมืองต้องเป็นเรื่องของคนเมืองใช้สิทธิประชาธิปไตยเลือกเฟ้นผู้นำมีน้ำใจเสียสละเพื่อมอบโอกาสให้ชนมารับใช้สังคมฐานะผู้ถืออำนาจรัฐ

ศาสนาพุทธกระแสหลักเสื่อมทราม เพราะคนดี ๆ ซั่ว ๆ ก็มั่วเข้ามาบวชพระได้ง่ายๆ นัยนี้ก็เช่นเดียวกับกระแสหลักประชาธิปไตยที่ต้องจมปลักในวงจรอุบาทว์ เพราะนักการเมืองเขี้ยวเวลากดินทั้งหลายนั่นเอง

ทางออกของประชาธิปไตยจึงอยู่ที่ตัวคนเป็นสำคัญ คนดียอมไม่ใช้กติกาโดยเห็นแก่ตัวแม้มีโอกาส คนเลวยอมใช้กติกาอย่างขี้โกงดังเช่นศรีธนญชัยทักษิณ

ดังนั้น เราต้องส่งเสริมคนดีให้มีอำนาจ อย่าให้พวกชั่วชาติเข้าไปมีบทบาทเล่นการเมือง เรื่องตรงประเด็นตามพระราชาชาตชัดเจนแท้ๆ...แนใจเถอะ!!

กติการัฐธรรมนูญช่วยติกรอบสำคัญอันนี้ด้วยเถิด! อนึ่ง ศาสนาวิถีพุทธ พระสงฆ์ทรงศีลเคร่ง ต้องถือวินัยไม่มีเงินทอง มาบวชเพื่อตัดกิเลส เสียสละความเห็นแก่ตัว อาสาทำงานศาสนาโดยไม่รับอามิสสินจ้าง

การเมืองจะเจริญก็ต้องเดินตามศาสนา คือคนทำต้องเข้ามาเสียสละ ใครจะขันอาสารับใช้ อย่า

พูดพล่อยๆ แต่ปาก หากเข้ามาแล้วรวบเอาๆ มันคนละเรื่อง

พุทธบริษัททำงานศาสนาด้วยศรัทธา โดยไม่ต้องจ้าง มีพระเครื่องศีลเป็นตัวอย่างให้เห็น

งานการเมืองก็มีทางให้คนศรัทธามากน้ำใจมารับใช้บ้านเมือง โดยไม่ต้องเอาเงิน เพียงแต่เราเปิดเวทีให้คนกล้าดี เข้ามาร่วมวงโดยง่ายได้แค่นั้น

ปฏิวัติทันควัน เติงงานหวานเย็น

๒ เดือนของการปฏิรูปโดย คปค.ผ่านไป คะแนนนิยมของประชาชนตามโพลล์ตกฮวบลงเหลือเพียงครึ่งเดียว น่าจะสะท้อนให้เห็นว่าประชาชนตั้งความหวังไว้สูง แต่รัฐบาลและคมช. เหมือนใจไม่ถึง ด้านคมช. อาจจะต้องช่วยกู้วิกฤติการเมืองเฉพาะหน้าโดยล้มรัฐบาลโคตรโกงสำเร็จแล้ว งานปฏิรูปกวาดบ้านล้างเมืองเป็นเรื่องของรัฐบาล และสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จะเอาการะต่อไป

คณะปฏิรูป (คปค.) ที่ต้องเปลี่ยนแปลงฐานะเป็นคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ (คมช.) เพื่อคอยดูปัญหาความมั่นคงเป็นหลัก ทั้งต้องการแสดงความบริสุทธิ์ใจว่าไม่ต้องการบริหารประเทศเสียเองตามที่ประกาศไว้ คมช.จึงจำกัดหน้าที่ตัวเองเท่าที่จำเป็น เช่น ไว้ปลดนายกรัฐมนตรี

อย่างไรก็ดีเมื่อสังคมเห็นด้วยกับการปฏิวัติเต็มๆ ใครๆ จึงอยากเห็นให้ใช้มาตรการเด็ดขาดเพื่อแก้ปัญหาวิกฤติสำคัญ ๔ ประการ คือสาเหตุต้องปฏิวัติ

คมช. จำต้องรับผิดชอบผลพวงที่ตามมา ต้องติดตาม กำกับ ชี้แนะ หรือช่วยผลักดันการแก้ปัญหาต่างๆ แม้จะวางอำนาจหน้าที่ให้ใครต่อใครไปแล้ว ก็หนีไม่พ้นการดูแล ไม่โดยตรงก็โดยอ้อม

คมช. จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นชัดว่า ปฏิวัติในนามปฏิรูปนั้น มันมีอะไรดีขึ้นมาจริงๆ บ้าง...

ปรากฏยังมีอยู่สองสามสิ่งซึ่งน่าจัดการให้มันเห็นหน้าเห็นหลังมากกว่านี้ เช่น

๑. คดีโคตรโกง น่าจะอายัดทรัพย์สินกรณีที่มีมูลเอาไว้ก่อนดีกว่าไหม แล้วให้เจ้าพิสุจน์ว่าได้มาสุจริตชอบ

จำเป็นขาดเสียไม่ได้เลย มันไม่ใช่มรรควิธีที่น่ารังเกียจ เช่น พวกนักวิชาเกินพากันรังเกียจเหยียดหยามจนเลยเถิด ดังที่ถล่มถลายกันไม่เสร็จ

คิดดูตื้นๆ ในบ้าน ในโรงเรียน ในบริษัท ใช้ประชาธิปไตยเปล่านั้น ลอยๆ ได้เลยล้วนๆ โหมไม่มีทางที่ไหนๆ มันจำใจจำต้องใช้ความชอบธรรมโดยผู้นำเสียงส่วนน้อย คอยกำกับดูแลทั้งนั้น โฉนจะมองข้ามความถูกต้องของชนส่วนน้อยนี้ไปได้ MAJORITY RULE-MINORITY RIGHTS จึงเป็นหลักนิติรัฐศาสตร์อันต้องผสานผสมกลมกลืนอย่างยืดหยุ่นเพื่อยืนหยัดความชอบธรรมเป็นเป้าหมาย

เฉพาะอย่างยิ่ง สภาใดได้รับฉันท สภาอื่นไม่ใช่สภา สภาฝักถ้วมัวพวกมากลากไป โดยมีสัดบุรุษทรงศีลถือธรรมน้อยฤทธิทธิคุณเท่าไร ก็เป็นสภาต่ำต้อยถ้อยทรมไร้น้ำยาเท่านั้น

คำตอบอยู่ที่ความชอบธรรมโดยชนส่วนน้อย

บ้านเมืองวิกฤติ ด้วยเหตุการณ์เมืองวิปริตผิดครรลองศีลธรรม กระทั่งท.ทหารอดทนของประชาชนทนไม่ไหว ต้องออกมาขัดตาทัพตะเพิดรัฐบาลไทยรักไทย สถานการณ์ชั่วร้ายก่อน ๑๙ กันยายน เป็นฝีมือทักษิณ หัวหน้าสำนักไทยรักไทยซึ่งเป็นชนส่วนน้อยนิด ผ่านไปห้าปีสามารถมีฤทธิ์ครอบงำพวกไม่รู้ทันทักษิณถึง ๑๙ ล้านเสียงได้ แผ่นดินลุกเป็นไฟเพราะระบอบทักษิณหยิบมือเดี๋ยวนี้แหละตัวร้ายเมื่ออาจสามารถใช้วิชาฆาตกรรมหลอกขายประชาธิปไตยเปลือกๆ บังหน้าเพื่อโกงชาติให้ชนวิตร

ใครอย่าไปโทษพวกรากหญ้าว่าช่างไม่รู้ทันทักษิณเสียเลย แม้แต่เหล่านักวิชาเกินยังโดนตม้หลงกอดประชาธิปไตยโลโครกไม่ลิมหลิมตา พอ คปค. ปฏิรูปทุบทิ้ง พวกกันสะตั้งโวยวาย ตอนทักษิณอยู่ไม่ยอมรู้ร้อนรู้หนาว หลงเชิดชูว่าชอบธรรมประชาธิปไตย (ศก)

ประชาชนนอกสภาเบียดงยถึงจะเดินขบวนเป็นล้านก็ไม่มีสิทธิ์ไล่ทักษิณออกไปได้เลย แสดงว่าไม่ยอมรับพลังใดๆ นอกสภา อันสามารถเป็นตัวแทนของมวลชนคอยกระทุ้งต่อมสำนึกดีของใครๆ ให้ทำงานบ้าง

ตัวแทนประชาชนไม่ว่าจะต้องคลอตจากหีบบัตรเลือกตั้งและใบสั่งซื้อเสียงเท่านั้น สภาท้องถิ่นก็เป็นปากเสียงแทนได้ รู้ไว้บ้าง ขออย่าเป็นเหมือนพวกก๊วยเถื่อนๆ

นี่แหละหนอ ประชาธิปไตยในกะลาครอบของระบอบทักษิณเข่าแก่งจริงๆ ซ่างหลอกตม้พวกฉลาดโง่ๆ ได้ทุกระดบอย่างสนิทฝังใจไม่ยอมเสื่อมศรัทธาเสียที

อย่างไรก็ตามถึงวันนี้เข้าปีที่ ๕ ของประชาธิปไตยแบบไทยไท นับว่าก้าวหน้าไกลขออย่างน่าพอใจไม่น้อยคือพลังประชาธิปไตยนอกสภา เสริมต่อด้วยเผด็จการจำเป็นโดยหมู่ทหารท้าวเกล้า

สุดท้ายประชาธิปไตยยอมแมวยี่ห้อแมว ไม่แค้วต้องพังสิ้นดีดังดูว่าแล้วเชียว

ถือว่าเป็นบทเรียนราคาแพงสุดๆ ในประวัติศาสตร์การเมืองไทย ในเมื่อมีฉันทิฐิชนคนส่วนน้อยในระบอบทักษิณ บังอาจลากเสียงส่วนใหญ่ไปเป็นเหยื่อเพื่อโกงชาติได้ตั้งห้าปี

คนละเรื่องเดียวกันกับชนส่วนน้อยคณะพันธมิตรผนวกทหารล้มมาติฐิ ก็สามารถพิสูจน์ให้เห็นว่าเสียงพวกมากลากไป ๑๙ ล้านที่เคยศรัทธามหาโจรโคตรโกงนั้น มันพลิกผันหันมารู้ทันทักษิณทันทีหลัง ๑๙ กันยายนราวกับพลิกฝ่ามือ่ง่ายดายและรวดเร็วเหมือนปาฏิหาริย์

นั่นคือจุดเปลี่ยนประเทศไทยอยู่ในกำมือสัมมาชนส่วนน้อย ผู้นำหมู่หัวเรือใหญ่ ตัวการสำคัญจึงอยู่ที่คนดีมีปัญญากล้าจริง สังคมแล้ว เพราะคนดีที่อ้อแท้ เมื่อกล้าดี แน่วแน่ จะไม่แพ้แม้พวกน้อย เพราะธรรมะย่อมชนะอธรรม ในวันใดวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว

กล่าวคือ เมื่อเสียงส่วนใหญ่เข้าใจทั่วถึงเพียงพอ ต่อความชอบธรรมของชนส่วนน้อย เสียงส่วนน้อย ตอนแรกย่อมจะกลายเป็นเสียงส่วนใหญ่ในที่สุด นี่คือ กระบวนการประชาธิปไตยอันนำด้วยธรรมาธิปไตยแท้ๆ

คุณธรรมจึงต้องนำประชาธิปไตยเสมอ ถึงจะใช้ได้ ชินประชาธิปไตยมันมีชื่อเสียงลોકตัมชาวบ้าน มัน ก็วิปริตจนเกิดวิกฤตโคตรโง่ง

ซ้ำร้ายพอประชาธิปไตยปิดทางตันตัวเอง เผด็จการจำเป็นอันชอบธรรมเพื่อมหาชนส่วนใหญ่ ถึงต้องเกิดขึ้นโดยไม่มีทางสันติวิธีอื่นที่ดีกว่านี้อีกเลย ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เมื่อคนตีมีปัญหาทุกวงการทั่ว แผ่นดินคิดกันหัวแทบพังแล้ว

สุดท้ายหลังปฏิวัติสุภาพราบรีน ๑๙ กันยายน กระแสเสียงมหาชนร้อยละ ๘๖ ขานรับ เท่ากับ ตอกย้ำวิถีเผด็จการมันจำเป็นถูกกาลเทศะทำนอง คลองธรรมแน่แท้ โพลล์สู่มตัวอย่างออกมาแบบนี้ ยัง ไม่พอ ชีววัตอีกหรือว่ามัน เป็นมติประชาธิปไตย แล้วจริงๆ นักวิชาเกินยังวิจิจกฉาอะไรอีกหนอ...?

ประชาธิปไตยแบบไทยไท จึงต้องเรียนรู้กันอีกมาก ให้ลึกซึ้งถึงภูมิปัญญาวิถีพุทธเป็นอาทิ ทุกวันนี้อะไรๆ ก็ค่อยๆ ดีขึ้น แม้จะไม่ทันใจคนที่อยากให้อำนาจให้ มันสมน้ำสมเนื้อกว่านี้ก็ตาม มันประหลาด อุดสาห์ ปฏิวัติรัฐประหาร แต่ใช้เผด็จการไม่ถึงครึ่ง จึงเรียก ตัวเองว่า คณะปฏิรูป คปค. นำรักไม่น้อยดีเหมือนกัน

สรุป **อธิปไตยในโลกที่พระบรมศาสดาทรงสอน มีธรรมาธิปไตย โลกาธิปไตย และอัตตาธิปไตย โดยอำนาจเหล่านี้ต้องใช้ให้เป็นกุศลสอดคล้องกัน ประมาณพอเหมาะพอเจาะ สัตบุรุษผู้รู้จริงท่าน ชี้แนะว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้ทั้ง ประชาธิปไตยและอัตตาธิปไตยโดยธรรม ตาม สถานการณ์เหตุปัจจัยด้วยพระปรีชาญาณ เสียง ของพระพุทธเจ้าแม้เสียงเดียว ย่อมมีน้ำหนักเหนือ กว่าปฤชนคนโลกีย์เป็นแสนเป็นล้านคน**

เสียงส่วนน้อยซึ่งถูกต้องชอบธรรมตามจริง จึงไม่น่าเกลียด เหมือนอย่างทีกล่าวหาซึ่งซังเผด็จการ

ในโลกแห่งความเป็นจริง วิสัยผู้นำจำต้องใช้ สัมมาทิลิขของตนพร้อมปัญญาชนส่วนน้อย เพื่อจูงนำ

เสียงส่วนใหญ่ให้เห็นคล้อยก่อนหรือหลังตัดสินใจ ใคร ที่ทำอะไรตามใจประชาชนตะพิด ยึดเอาประชาธิปไตย เป็นตัวตั้ง ไม่ต้องฟังความเป็นธรรมใดๆ ทำแบบนั้น มันคนตามกันไม่มีหัวคิดเลย ไม่ใช่หัวหมูผู้นำประชาชนที่ ฟังต้องการ

ชนผู้นำเป็นเสียงส่วนน้อย จำต้องหาญกล้าจริง หรือกล้าดี แม้ต้องฟันกระแสสังคมที่จมปลักดักดาน อบายมุขเหล่าหวยรวยเบอร์บ่าบคอแตก จนไม่รู้จัก ทำมาหากินด้วย **เศรษฐกิจพอเพียง**เลี้ยงตนพึ่งตนเอง

ธรรมาธิปไตยเป็นกรอบหลักอเนกประสงค์อัน ขาดไม่ได้ ไม่ว่าจะประชาธิปไตยหรือเผด็จการ

ประชาธิปไตยไร้คุณธรรม ทำให้ทักษิณโกงชาติ ยังเป็นกติกาน่าเชิดชูบูชาของข้าาใครอย่าแตะ แม้ วันนีกระนั้นหรือ ผู้นำบ่ถือทั้งหลาย

สรุปว่าสังคมจมขี้จนบ่ปีปน เพราะเราเมามัน สำคัญแต่ความชอบธรรมตามกฎหมายลายลักษณ์ อักษรเท่านั้นโดยไม่ดูเจตนาธรรมหรือไม่ยอมเพียงสา กับปัญหาจริยธรรม อย่างกฤษฎีกาตีความห้าม โฆษณาเหล่า เป็นอำนาจของ สคบ. (สงง.คุ้มครองผู้ บริโภค) เท่านั้น ส่วน อย.(องค์การอาหารและยา) ไม่มี สิทธิ นักกฎหมายต่างคณะคนละความเห็น จะเป็นไร ในเมื่อธรรมดาเชื่อชั่วไม่มีวันตาย ไม่ใครก็ใคร ผิดข้าง หนึ่งถูกข้างหนึ่ง เรื่องจึงมันมีตามระบอบทักษิณหรือ ไม่ เช่น อัยการสูงสุดคนเก่าเอาเรื่องลุยฟ้องโลด อสส.ขึ้นเป็นใหม่แทนคนตายกลับถอนฟ้องง่ายๆ มันน่าคิด...?

ประเด็นเอกจึงอยู่ตรงที่ความถูกต้องตาม กฎหมายอย่างไรก็ดีนั้น มันถูกเจตนาธรรมสมควรตาม ความชอบธรรมแท้ๆ ประการใด

เรากำลังเผชิญหน้าปัญหาท้าทายความกล้าหาญ ทางจริยธรรมอย่างรีบด่วน จุดเปลี่ยนประเทศไทยจึง อยู่ที่คนมีคุณธรรมนำพาตรงกติกาคอนคร เพียงแต่ว่า คนกล้าดี-กล้าจริงมีไหมในผู้นำใหญ่ๆทั้งหลายแห่ง แผ่นดิน

๕

ธรรมชาติตอบรับการปฏิรูปฯ เชิงไฟเย็น
คู่กับน้ำร้อน ส่งพระพิรุณทะลักตามทิศทางต่างๆ
ทั่ว เหนือ อีสาน กลาง ได้
จนกระทั่งบางแห่งท่วมอยู่เกินครึ่งเดือน จนน้ำเน่า

ชุมชน-ไฟเย็น

เดือนตุลาคม เป็นเดือนประวัติศาสตร์เรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะปี ๒๕๑๖ และ ๒๕๑๙ เราคงไม่ลืมตุลาวิปโยค ที่เกิดก่อนพฤษภาทมิฬ เช่นเดียวกับ ๑๙ กันยา ๔๙ เลข ๙ ที่คนจำนวนมากยึดถือว่าเป็นเลข

นำโชค คือวันที่ ๑๙ เดือน ๙ พ.ศ. ๒๕๔๙ คงจะเป็นวันนำโชคของคณะปฏิรูปการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข น้ำหนักมากพอกับที่จะเป็นวัน “อับโชค” ของอีกฝ่าย จนกระทั่งมาถึงวันนี้ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๙ อดีตนายกรัฐมนตรีเมืองไทยคนที่ ๒๓ ก็ยังอยู่นอกประเทศ และคงต้องรอลงกำหนดไม่ได้ว่าจะมีวันมีโชคดังที่เคยมีอีกเมื่อไร?

หลังจากการปฏิรูปสถานการณ์ดูจะยังไม่ค่อยนิ่งนัก ลังเกตุจากท่าทีของฝ่ายปฏิรูป คณะผู้ทำงานรัฐบาลชุดใหม่ให้สัมภาษณ์ว่ายังไม่อยากยกเลิกอะไรบางอย่างเพื่อรักษาอำนาจการปกครองไว้เป็นหลักประกันความมั่นใจ โดยไม่หวั่นไหวต่อเสียงท้วงติงของประเทศมหาอำนาจ เพราะคิดว่าการสะสางงานการเมืองครั้งนี้ ควรรอบคอบ สุขุม แม่นยำให้คุ้มค่า เสมอราคาตามประสาผู้สูงอายุที่ยอมเปลืองตัวเข้าฝึกเป็นทีมทำงานใหญ่

ธรรมชาติตอบรับการปฏิรูปฯ เชิงไฟเย็น ควรคู่กับน้ำร้อน ส่งพระพิรุณทะเล็กออกมาตามทิศทางต่างๆ เหนือ อีสาน กลาง ใต้ บางแห่งท่วมนานเกินครึ่งเดือน จนน้ำเน่า ทำความยากลำบากให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นนั้น

เชื่อว่าอุทกภัยจากลมกระหน่ำพายุน้ำทะเลหนุนฝนกระจายจะเกิดขึ้นปีนี้เป็นครั้งแรกปี ๒๕๒๔ปี ๒๕๓๔ ก็ไม่แตกต่างกันเท่าไร แม่น้ำเป็นหัวใจของอาชีพเกษตรกรรม แต่น้ำที่แสนเย็นก็จะแปรเป็นน้ำร้อนทันทีหลายๆ แห่งต้องสูญเสียชีวิตไร่นา บ้านเรือน ผู้คนไปพร้อมๆ กับความ “เสียชีวิต”

ข่าวระเซ่สัตว์น้ำตัวร้าย ที่ฟาร์มบางแห่งเลี้ยงไว้เพื่อขายเนื้อขายหนัง ทะเล็กออกจากสถานที่กักขังเพนพ่านไปตามกระแส น้ำ ปะเหมาเคราะห์ร้ายเกิดไปแพร่พันธุ์ออกลูกเต้ากระจายไปตามที่ต่างๆ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบกำลังเร่งรัดจัดการกันอยู่

เกาหลีเหนือสร้าง สะสม ทดลองพลังอาวุธสงครามที่คนยุคใหม่กลัวกันนักกำลังฮือฮาเป็นน้ำร้อนลวกปากกันอยู่ไม่น้อย ทั้งๆ ที่ประเทศอื่นๆ ที่แสดงตัวไม่ชอบใจก็ไซ้จะรักสันติจนกล้าปฏิเสธว่าตัวเองไม่มี ไม่ได้ทำสิ่ง

ที่เกาหลีเหนือทำก็ตาม

กกรรมการกบฏเวียนกำลังหมุนย้อนรอยเก่าที่เคยหมุนมา ตามกฎของวัฏจักรของกรรม คงมีคนจำนวนไม่น้อยจำได้ถึงอดีต “สงครามเกาหลี” จนกระทั่งถูกแยกเป็น “เกาหลีเหนือ-เกาหลีใต้” สิ่งที่เกิดในวันนี้ อาจเป็นผลจากอดีตส่วนหนึ่งผสมอยู่ด้วย **เขตที่จะเป็นฝ่ายถูกรุกราน เขตที่จะอยู่ใต้อำนาจผู้มีกำลังเหนือกว่า** กำลังอาวุธเป็นเครื่องทำความอุ่นใจประการหนึ่ง ตามสัญชาตญาณของคน ทุกประเทศถึงได้มีกองทัพและยกย่องผู้มีตำแหน่งในกองทัพ และแทบทุกตัวตนผู้นำ แทบทุกประเทศ แทบทุกครั้งที่ยปฏิวัติ ปฏิรูป ล้วนมาจากคนในกองทัพ แล้วจะไม่ให้คนเชื่อมั่นอย่างไรว่า ผู้มีกองทัพในกำมือ จะไม่หลงอำนาจ หรือจะไม่ใช้อำนาจ ไม่ว่าจะใช้อำนาจแบบทรราช หรือแบบมหาราชก็ตาม

สงครามในสังคมคน ล้วนแสดงถึงบทบาทของอำนาจที่คนอาศัยสิ่งที่คนมี ไม่ต่างไปจากธรรมชาติที่แสดงอำนาจโดยรูปของ “ภัยพิบัติ” ต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นอัคคีภัย อุทกภัย วาตภัย ฯลฯ เพื่อการปรับเปลี่ยน ปรับสมดุล ปรับวิถีชีวิตใหม่ ทั้งด้านรูปธรรมและนามธรรม

มีไม่น้อยประเทศที่สร้างชาติบ้านเมืองจากความวิบัติ ดูตัวอย่างจากฮ่องกง ญี่ปุ่น ซึ่งเป็นเกาะ พื้นดินมีน้อย ช้ำร้ายยังอยู่ท่ามกลางภูเขาไฟ แต่หลังจากเกิดความวิบัติแต่ละครั้ง สิ่งที่เกิดตามมาคือสมบัติทางธรรมชาติ ที่ทำให้ภูมิประเทศแถบนั้นอุดมสมบูรณ์ดีขึ้นกว่าเดิม

ผู้มีสติปัญญาจะไม่คิดในแง่เดียว เฉกเช่นคนมองสิ่งใดด้วยตาข้างเดียว จนทำให้เสียกำลังใจ ประเทศที่ประชาชนเฉลียวฉลาดในเชิงคิดสร้างสรรค์ ก็จะเป็นโอกาสใหม่ในทิศทางสร้างความเจริญ บทเรียนที่ซ้ำซาก จะทำให้คนเฉลียวฉลาดสำหรับผู้มีสติปัญญา แต่จะทำให้คนฉลาดกลัวสำหรับผู้สติพินเพื่อน

ดังเช่นลีนามิที่ถาโถมเข้าปะทะใต้เมื่อปีสองปีก่อน คนในถิ่นนั้นบางแห่งไม่ปฏิเสธว่าสภาพขาด ชายทะเล ร่องน้ำ ทรัพยากรธรรมชาติบางชนิดสวยงาม ถูกจัดระเบียบดีขึ้น ซึ่งถ้าจะให้คนไปทำเอง ก็คงต้องใช้

จำนวนคนไม่น้อย

ขณะนี้ ระหว่างวันที่ ๒๐ จนถึงสิ้นเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ ที่ทางกรมอุตุฯ ประกาศเตือนเรื่องอุทกภัย ก็ปรากฏอาชีพรื้อจ้างถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง สมฉายาเวนิสตะวันออกที่ประเทศไทยเคยได้รับ ทั้งยังทำรายได้ให้ชาวบ้านอย่างน่าพอใจ การล้นจรรย์ทางรถยนต์ที่ชะงัก ย่นระยะเวลาความล่าช้า ด้วยยานพาหนะทางเรือข้ามฝั่งไปมาหากัน ติดต่อล้นจรรย์ข้ามบ้าน ตำบล อำเภอได้อีกด้วย เมื่อสภาพออกมาเช่นนี้ ก็น่าจะคลายใจ คลายทุกข์ลงบ้าง โดยไม่ต้องทำได้แต่เพียงการนั่งรอความช่วยเหลือ สมจริงดังคำปราชญ์กล่าวไว้ว่า **“ปัญหาไม่ไว้แก้ ปัญญาเกิดจากปัญหา”** ผู้อยู่เหนือทุกข์ได้ จึงจะเกิดปัญญา ไม่จำนนต่อปัญหาด้วย

เรื่องดีๆ ที่อาจจะใช้ภาษาให้กวนใจเล่นๆ ว่า ไฟเย็น ในเดือนตุลาคมอีกเรื่องหนึ่งคือ แม้จะมีน้ำท่วม แต่เราไม่ร้อน น้ำก็ไม่ร้อน แม้จะมีปฏิรูปที่ดูเหมือนไฟ แต่เมื่อเป็นการปฏิรูปของคนดี เพื่อกุศลจริยธรรมคืนมา ก็ไม่น่าจะขัดกับคำว่าไฟเย็น น้ำท่วม ปฏิรูป อยู่ในช่วงเวลาเดียวกับ **“เทศกาลถือศีลกินเจ”** แม้ศาลเจ้าโรงเจบางแห่งจะโดนน้ำท่วมอยู่ก็ตาม การแจกอาหารเจฟรีก็ยังมีอยู่ให้เห็น ความตั้งใจจะถือศีลกินเจก็ยังมีอยู่ แม้ฝนจะตก ฟ้าจะร้องน้ำจะท่วม การเมืองจะเปลี่ยนแปลง ศีลธรรมก็ยังคงอยู่ นี่แหละคือน้ำที่ดับไฟแท้จริง

วิถีความคิดของมนุษย์ในครั้งโบราณ ปราชญ์ชาวบ้านไทยท่านหนึ่งเขียนไว้ว่า **มนุษย์นั้นมีวิถีคิดเชิงศีลธรรมมาแต่ดั้งเดิม เพราะมนุษย์ทุกคนแห่งค้นพบว่า การอยู่ร่วมกันทำให้มีโอกาสรอดชีวิตมากกว่าอยู่เดี่ยวๆ มนุษย์ตั้งแต่ยุคล่าสัตว์ยุคเกษตรกรรม จึงอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นชุมชน และต้องอาศัยศีลธรรมเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวระหว่างกันและกัน** แม้วัฒนธรรมชนเผ่าชาติต่างๆ ก็ต้องสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ศาสนธรรมทุกชาติทุกภาษาจึงสอนให้มีแนวคิดในการประพடுத்தเพื่อความอยู่ร่วมกัน สอนให้ช่วยเหลือกัน แม้การศึกษาการศึกษาเรื่องการอยู่ร่วมกัน เรื่องการอาศัยกันและกัน ฉะนั้นตราบไต่ที่มนุษย์ยังรักษาศีลธรรมอยู่ ก็จะแก้ปัญหามากมาย ได้ง่ายขึ้น

เทศกาลถือศีล กินเจ เป็นเทศกาลบุญแท้ๆ ธงเจ ธงเหลือง สะพัดไปทั่ว ตั้งแต่ระดับรถเข็น แผงลอย ร้านค้า จนกระทั่งถึงภัตตาคาร โรงแรมห้าดาว ล้วนโฆษณาชวนกินเจ คนไม่เคยรู้จัก ไม่เคยกิน ไม่เคยทดลอง ก็น่าจะรู้จัก น่าจะกิน น่าจะทดลองเพิ่มขึ้น ลังเกตจากร้านค้าปักธงเหลือง ธงเจเหล่านี้ไม่ได้ลดน้อยลงไป แม้รายได้จากการขายที่รับทราบมาจากคนขายบอกว่าน้อยกว่าปีก่อน ก็เพราะถูกเฉลี่ยไปให้ผู้ทำขายที่เพิ่มขึ้นเท่านั้น

จากรายงานข่าวประชาสัมพันธ์งานถือศีลกินเจที่จังหวัดตรัง จังหวัดภูเก็ต ก็ยังประมาณคนประมาณรายได้ ไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ล้านบาท เพราะเป็นงานประเพณีศีลธรรมที่เจ้าของถิ่นภาคภูมิใจ แม้ในแง่ความศรัทธาเลื่อมใส ด้านความศักดิ์สิทธิ์ไม่เหมือนสมัยก่อน ด้อยลงไปเพราะมุมมองคิดด้านเศรษฐกิจรายได้เข้าจังหวัดมากกว่า ในระนาบผิวเผินก็พอรับรองความดีได้อยู่ เพราะถึงอย่างไร **“การกินผัก”** ก็ย่อมดีกว่า **“การกินเนื้อ”** อยู่แล้ว

เห็นได้จากข่าวที่เกิดการจับกุมโรงงานทำปลาปักเป้า แปลงเป็นปลาริวกิว ปลาแซลมอน ปลาเนื้ออ่อน หรือจะเรียกว่าปลาอะไรก็ได้ ให้เป็นภาษาดีๆ สื่อให้รู้สึกว่าเป็นของน่ากิน ราคาแพง ทั้งเนื้อ ทั้งกระเพาะลำไส้ ก็ทำกันจนหมดตัว ทำมานับสิบๆ ปี จนร่ำรวย ส่งไปทั่วร้านขาย ทั้งระดับหมู่มุ่ม จุ่มร้อน ภัตตาคาร ห้างร้านใหญ่ๆ โรงแรมมีชื่อ จากฝีมือคน งานพม่าทั้งหมด กว่าเรื่องจริงจะถูกเปิดเผย ใครบ้างไม่รู้ว่าปลาปักเป้านั้นกินได้หรือ? แต่ก็กินไปแล้ว เพราะความหลงในรูปเนื้อขาว รสนิม อร่อยน้ำจิ้ม ถ้าหากไม่โดนจับ ปักเปาก็คือแซลมอน อยู่นั่นเอง

ถ้าคนไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่ว่าจะปลาหรือหมาแปลงรูป เป็นฮ็อตด็อก แปลงรูปเป็นแฮม เป็นกุนเชียง แปลงรูปเป็นแฮม ฯลฯ คนก็ปลอดภัยจากวัตถุแปลงรูปเหล่านี้ทุกวิถีทาง

แต่เพราะคนยังหลงเนื้อสัตว์ ทั่วๆ ที่เป็นของเน่า เป็นของสกปรก เป็นศพ ก็ยังหลงลิ้มตักแต่งที่มาจากพืชคือน้ำจิ้ม น้ำซอส น้ำตาล ฯลฯ หลงว่าเนื้อสัตว์อร่อย เพราะไม่ยอมลองเนื้อสัตว์จริงๆ แท้ๆ โดยไม่

ต้องพึ่งเครื่องปรุงที่มาจากพืช ไม่ต้องหลงพึ่งเกลือ ไม่ต้องพึ่งผัก ไม่ต้องผสมแม้กระทั่งพริก ผงเสริมรล เนื้อสัตว์อร่อยตรงไหน? คงตอบได้ทันทีโดยไม่ต้องไปลองแน่นอน

เทศกาลศีลธรรมนี้ ไม่น่าจะเป็นกิจกรรมที่ใครถือโอกาสสร้างบาป ด้วยการเอาเปรียบ ฉวยโอกาส แม้จะมีเหตุผลว่าทุกภิกขัยจากอุทกภัยก็ตาม การเมืองก็ตาม เศรษฐกิจ (น้ำมันรถ) ก็ตาม จึงต้องขายแพง

เพราะมีจำนวนไม่น้อยที่ถือโอกาสนี้หาเงินก้อนใหญ่ เพื่อเอาไว้กินต่อไปทั้งปี กว่าที่วันกินจะเจมาอีกปี จนกระทั่งทำให้ผู้ซื้อบ่นโอดโอยว่า ทำไมแพงกว่าเนื้อสัตว์ บริกรที่เดินโต๊ะในร้านอาหารใหญ่ หูหราแห่งนั้นๆ ให้เหตุผลง่ายๆ ว่า “เจทำยากกว่า !!!”

ทั้งๆ ที่เจที่วั้นนั้นก็แค่ผักผัดกับเห็ด และเครื่องเค็ม ผลิตภัณฑ์เนื้อสัตว์เทียมชนิดหนอย บางทีก็แค่ผักบั้งผัดเต้าเจี้ยว พริกทุบอีกชนิดหนอย **ถ้าคนกินเจได้บุญ คนขายเจราคาแพงจะได้อะไร**

คนใจบุญตั้งใจตั้งเต็นท์ เปิดร้าน เปิดบ้าน ตั้งโต๊ะ แจกอาหารเจฟรี คนกินก็ยังบ่นว่าไม่อร่อย แจกทำไม หากทำไม่อร่อย หรือคนกินเจตามวาระ ตามวันเจ จะไม่เปลี่ยนภาชนะเดิมที่เคยใช้ทำอาหารเนื้อสัตว์ตามปกติ ก็อาจถูกกล่าวหาว่าเจไม่บริสุทธิ์ เพียงแค่ไม่แต่งชุดขาว ไม่เปลี่ยนภาชนะซื้อใหม่ เพื่อไม่ให้รับกลิ่นคาวเดิมๆ จนทำให้ผู้อยากถือศีลกินเจใหม่ๆ หวันไหวบอกละก็จะมีเป็นการทำร้ายตนเอง ทำลายบุญผู้อื่นไปหรือ?

เทศกาลถือศีลกินเจ จึงมีสิ่งใหม่ๆ แฝงซ่อนอยู่ในสิ่งเก่าเสมอ ถ้าใช้ปัญญาตรวจสอบ และเพิ่มภูมิไม่หยุดอยู่ในกุศล แทนที่จะเกิดคนถือกินเจทุกปี หรือกินเจมาหลายปี แต่ถึงเทศกาลเจปีนี้ ไปนั่งกินหมูจุ่ม ปลาแซลมอน ไก่เคนต์ก็ เสียแล้ว

ข่าวดีอีกเรื่องหนึ่ง สดๆ ร้อนๆ ก่อนวันกินเจจะมาถึง คือประกาศของคณะปฏิรูปฯ ไม่ให้โฆษณาขายเหล้า เครื่องดื่มเสพติด คุณผู้ชายที่มักแสดงมุขตลกบริโภค แก้วเขินร่วมสมัยเทศกาลกินเจกับเขาด้วยว่า “กินน้ำมังสวิรัต” คงลดจำนวนลงไปอีก

น้ำเหล้า น้ำเมา เป็นน้ำร้อน กันบุหรี กัญชา เป็นไฟเย็นที่คนควรระลึกไว้เตือนสติตัวเองคนอื่นๆ ไว้ด้วย

ว่าเป็นทางลงนรก ไม่น่ามีคนแสดงปัญญาอ่อนให้เด็กที่อ่อนปัญญากว่าจริงๆ เข้าใจผิดว่าเป็นวัดอุสุสร้าง ความกล้าหาญ เป็นวัดอุปลุกกำลังใจ ทั้งๆ ที่ถ้าหัดสังเกตตัวเองบ้างว่าทุกครั้งที่มีเครื่องมินเมา ทุกครั้งที่ดูของมินเมา ร่างกายแสดงปฏิกิริยาอย่างไร?

อชาฎากรรมตั้งแต่ในบ้าน ตามตรอกซอกซอยมาจากอิทธิเดชของน้ำเมาทั้งสิ้น ฆ่า ทะเลาะ ทำลิ่งร้ายๆ แรงๆ ผิดกฎหมาย ไม่กำหนดเพศ วัย ก็มาจากลิ่งมินเมาเหล่านี้ทั้งสิ้น

ข่าว “ผ้าเหลือง” ถูกจับขณะดื่มเหล้า เล่นไพ่ ดูซีดีเอ็กซ์ ตามมาติดๆ เจ้าหน้าที่กรมการศาสนาต้องสะสางอยู่ ก็ไม่เพราะความมินเมาหรือ?

อุบัติเหตุบนท้องถนน จากรถทัวร์ รถบรรทุก รถโดยสารระยะยาว แม้แต่รถส่วนตัว หน้าแล้ง ถนนเรียบก็เกิดคว่ำได้ ยิ่งถนนลื่นแฉะ เพราะหน้าฝน น้ำท่วม ก็ยอมชน คว่ำง่ายขึ้นเป็นทวีคูณ

ออกพรรษาแล้วประเพณีทอดกฐิน ที่มักจัดทัวร์หมู่ไปทอดกฐินตามต่างจังหวัด ต่างประเทศ ดูประหนึ่งงานหนัก งานใหญ่ บุญมาก แต่ทำให้คนร่วมงานเหล่านี้ฉงนประท้วงพระเจ้าในที่ว่า โฉนบุญไม่ช่วยจากข่าวรถตกเหว รถชน รถคว่ำ คนที่ไปทำบุญทอดกฐินทั้งคันเสียชีวิต บาดเจ็บสาหัส

จะมีสักกี่คันที่ไม่คะนอง ยิ่งกฐินหนุ่มสาว ที่ทั้งร้องรำทำเพลง เปิดคอนเสิร์ตในรถขณะรถวิ่ง ส่งเสียงเกี้ยวเกี้ยวออกนอกกรล ผู้ใช้รถบนท้องถนนก็ยิ่งรู้ ช้าอดอวยพรตามหลังให้ตายดีเสียด้วย วาระน้ำท่วมคงจะลดปริมาณข่าวคนตายจากกิจกรรมนี้ลงบ้าง

ผู้ปกครองบ้านเมืองที่อยู่ในศีลธรรมหนึ่ง ครอบครัวยุคใหม่ให้ความเกื้อกูล ช่วยเหลือกันและกัน ให้ความอบอุ่นหนึ่ง

ชุมชนที่เข้มแข็งพึ่งพาตนเอง ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันและกัน หนึ่ง

การมีสัมมาอาชีพที่อยู่ในศีลธรรม หนึ่ง การมีความรัก กำลังใจแห่งการสามัคคีทำงาน เสียสละแผ่ขยายให้กว้างขวาง หนึ่ง

การส่งเสริมด้านการพัฒนาวิถีชีวิต จิตวิญญาณ ในทิศทางที่ดียิ่งๆ ขึ้น หนึ่ง

การศึกษา เข้าถึงความดีงาม ศิลธรรมอย่าง
ศรัทธาแข็งแรง สม่่าเสมอ อีกหนึ่ง

ชีวิต สังคมคนก็จะผาสุก แม้น้ำจะร้อน ก็ร้อน
อย่างฆ่าเชื้อโรค

แม่ไฟจะเย็น ก็เย็นอย่างกำจัดความร้อน

หากลิ้ม ปล่อยปลละเลย ไม่เคยหันมาทบทวน
ถามตัวเองเลยว่า ปีนี้ เดือนนี้ วันนี้ถึงเวลาที่ปฏิทิน
เขียนว่า “เทศกาลถือศีล กินเจ” แล้วหรือยัง?

ฉันก็ยังฆ่าสัตว์อยู่เหมือนเดิม

ฉันก็ยังกินเนื้อสัตว์อยู่เหมือนเดิม

ฉันก็ยังจัดงานวันเกิดด้วยอาหารเนื้อสัตว์อยู่
เหมือนเดิม

ฉันก็ยังจัดงานบวชลูกชายด้วยอาหารเนื้อสัตว์อยู่
เหมือนเดิม

ฉันก็ยังทอดกฐินด้วยอาหารเนื้อสัตว์อยู่เหมือนเดิม

ฉันก็ยังจัดงานขึ้นบ้านใหม่ด้วยอาหารเนื้อสัตว์อยู่
เหมือนเดิม

ฉันก็ยังใส่บาตรด้วยอาหารเนื้อสัตว์อยู่เหมือนเดิม
พร้อมๆ ไปกับฉันก็เลี้ยงเหล้าเลี้ยงเบียร์ในงาน
ทุกๆ งานดังกล่าวเหมือนเดิม

ฉันก็ยังถวายบุญหรือภิกษุสามเณรอยู่เหมือนเดิม

ฉันก็ยังซื้อขाय เหล้า บุหรี่อยู่เหมือนเดิม

น้ำท่วม อารุสงคราม การปฏิวัติ หรืออะไรอื่นใด
ที่วุ่นวาย ก็คงกล่าวหา เฟ่งโทษสิ่งเหล่านี้ไม่ได้
เพราะคนเกิดมาเพราะกรรม คนเกิดมาร่วมกรรม
คนเกิดมาทำกรรมใดๆ ก็เพราะกรรมเดิมส่งผลให้มา
พบ ให้มาร่วม เพื่อให้โอกาสแก่คน ที่จะให้คน “แก้ไข
กรรม” ดังคำพังเพยเขียนไว้ว่า “บุญทำ-กรรมแต่ง”
เกิดมาควรทำบุญ ทำกรรมต้องตกแต่อย่าเกิดมาลักแต่
ว่าตามกรรม อย่ายุ่อย่างลักแต่ว่าตามกรรม

๖๐ ปีของการครองราชย์ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหาราช ทรงให้คำมั่นสัญญาว่าเรา
จะครองแผ่นดินโดยธรรม พระองค์ทรงกระทำให้เห็น
แล้วในคำมั่นสัญญานั้น ประชาราษฎรของมหาราช
ทั้งหลายแล้ว? จะไม่สนองพระราชดำรัสอันทรง
พระมหากรุณาธิคุณนี้ตามหรือ? เราพร้อมใจกันสวม
เสื้อเหลือง ด้วยความศรัทธาจงรักภักดีในพระองค์ เรา

ก็น่าจะกินอาหารปึกธงเหลืองพร้อมๆ กันไปด้วย ในเมื่อ
พระองค์นั้นคือ “พลังของแผ่นดิน” ความดีที่คนถือ
ศีล กินเจ ก็เป็นพลังชีวิต เป็นพลังแผ่นดิน ที่ควรผนึก
รวมไว้ในพฤติกรรมของคนเข้าด้วยกัน

ชาติเจริญ จากคนในชาติเป็นคนเจริญ

คนเจริญ จากศีลธรรมคนเจริญ

ดังพุทธพจน์จารไว้ว่า

“ช่างดอกไม้ ร้อยพวงมาลัยได้มากมาย จาก
ดอกไม้กองหนึ่ง ฉันใด

คนเกิดมาแล้ว ก็ควรสร้างความดีงามให้มาก
ฉันนั้น” ☸

ชีพแห่งมลพิษ

สหมยศอยู่ย่านชานกรุง
ใกล้รุ่งริบเร่งเมืองหลวง
โหนรถเหน้อยล้า...ไซภาพลวง
ลู่ล่งแหล่งงานชานไป
ฟ้ายังสลัวมัวหม่น
วังวนไอเสี่ยเพลี่ยไฉน
ยามเช้ามลพิษเกิดภัย
ทางเดินหายใจป่วนจริง

โรงงานปั่นด้ายจนสายค่า
ฝุ่นฝ้ายตรลบน่าไม่หยุดนิ่ง
กลับบ้านหาหลักพักพิง
สรรพลิงเวียนหมุนวุ่นวาย
คอนโดมีเนียมนอนไม่หลับ
เหลือนับกระสับกระส่าย
ตื่นขึ้นคงเพลี่ยละเหยียกาย
สหมยศแห่งหน่ายยิ่งนัก

ต่อสูชีวิตรับผิดชอบ
ล้อมรอบโรคร้ายรุมหนัก
ภัยพิษธรรมชาตินำชัก
เสี่ยหลักชีพฝังทั้งเป็น

● วาสนา บุญสม

ความรู้สึกว่าคนทั่วโลก ยังไม่ตระหนักอย่างจริงจังในโทษภัยของระบบทุนนิยม

จะรู้ก็ต่อเมื่อได้รับโทษภัยจากทุนนิยมแล้วนั่นเอง แม้จะรู้โทษภัย ก็มีใช้ว่าจะห้ามใจได้

เหมือนคนป่วยที่ชอบอาหารรสจัดจ้าน แม้จะรู้ว่ากินแล้วป่วย ก็ห้ามใจตัวเองไม่ได้ เพราะความเคยชินในที่สุดก็ตายเพราะห้ามใจตัวเองไม่อยู่

นี่ไม่ต้องพูดถึงพวกอภายมุข ซึ่งเป็นสิ่งเสพติด เช่น บุหรี่ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หวยเบอร์ ฯลฯ ที่รัฐบาลยุคเศรษฐกิจพอเพียงเห็นโทษภัย จะออกกฎหมายควบคุม หรือยกเลิก พวกทุนนิยมต้องต่อต้านแน่ โดยอ้างเหตุผลต่างๆ นานาเพื่อจะได้เสพติดต่อไป

ทุนนิยมจะเน้นเรื่องบริโภคนิยม เรื่องเงิน เรื่องเศรษฐกิจเติบโตแบบไร้ศีลธรรม มองแต่ค่าจีดีพี มองแต่ความมั่งคั่งมั่งมี อย่างขาดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาสังคมมนุษย์ให้อยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข

ทุนนิยมคิดแต่ว่า มีเงินมากขึ้นก็จะมีความสุข ไม่ได้มองว่า คนเราจิตใจเข้มแข็งไม่หลงบริโภคนิยมที่ชาวทุนนิยมไร้จริยธรรมมอมเมาผู้บริโภคอยู่นั้นต่างหาก คือหนทางแห่งความสุขที่แท้จริง

โดยเฉพาะคนที่เรียนมาจากประเทศทางตะวันตก แล้ว หลงลัทธิบริโภคนิยมจากทางตะวันตก จะเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง หรือปรัชญาการดำเนินชีวิตทางตะวันออกนั้น ย่อมเป็นไปได้ยาก!

ลัทธิทุนนิยมที่ไร้ศีลธรรม ก็มุ่งแต่สนองความต้องการของผู้บริโภค เอาใจผู้บริโภค เพื่อให้ลูกหลานติด หรือรักอย่างผิดๆ

สุดท้ายลูกหลานก็เสียคน ตีเอาไส เอาแต่ใจตัว ประชาชนก็เช่นกัน ไม่คิดจะพึ่งพาตนเอง หลงความหรูหรารำรวย กินสุบตีเมเสพ แล้วพยายามเผยแพร่ทุกวิถี

แต่เนี่ยยังดีนะที่ประเทศไทยเรายังมีผู้ใหญ่ที่มีความหวังใยคนไทยด้วยใจจริง คอยดึงเตือน

ดังกรณีสาวโคโยตี้ที่ทุนนิยมเผยแพร่ไปทั่ว จนลามปามไปถึงวัดวาอาราม ก็เพื่อเงินตัวเดียวนั้นแหละ ทำให้คนเรากล้าทำสิ่งที่ไม่ดีต่างๆ ได้

สาวโคโยตี้ สะท้อนลัทธิทุนนิยม

จนกระทั่งสมเด็จพระราชินีทรงห้วงศาสนาเสื่อม หลังทอดพระเนตรภาพ “สาวโคโยตี้” ที่เดินโชว์งานบุญบังไฟที่ จ.หนองคาย ทรงรับสั่งว่าประเทศไทยเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาโลกการจัดแสดงควรรู้กาลเทศะ

ผมและเพื่อนๆ เป็นห่วงวัยรุ่นทุกวันนี้ที่จะเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า ถูกผู้ใหญ่ในวันนี้หลงใหลเงินตราเป็นตัวอย่างไม่ดีแถมยังหาวิธีมอมเมาให้คนหลงลัทธิบริโภคนิยมอยู่ตลอดเวลา

แล้วเยาวชนในวันนี้ จะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้าได้อย่างไร ก็คงเป็นเหมือนผู้ใหญ่ที่หลงลัทธิบริโภคนิยมหลงเงินตราในวันนี้นั่นแหละ **ธ**

• บรรยายเมื่อวันที่ ๔ พ.ค. ๒๕๔๗
หอประชุมใหญ่ธรรมศาสตร์ ตามคำเชิญของ
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลย

• ส.ศิริรักษ์

บทบาทของพระสงฆ์ ในสังคมปัจจุบัน

ถ้าตีประเด็น

ทาน ศีล ภาวนา ไม่แตก

เนื้อหาสาระของพุทธศาสนา

ก็ย่อมกลายสภาพไปได้ง่ายๆ

ทานก็อาจกลายเป็นเลศ

ในการแสวงหาความเห็นแก่ตัว

ไปได้ไม่ยาก

๑.

ก่อนที่จะพูดถึงบทบาทของพระสงฆ์ในสังคมปัจจุบัน จำจะต้องพูดถึงสาระและบทบาทของพระพุทธศาสนาเสียก่อน ทั้งๆ ที่กล่าวกันว่า เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ และคนไทยส่วนใหญ่ถือตนว่าเป็นพุทธศาสนิกแต่พูดกันจริงๆ แล้วเราเข้าถึงเนื้อหาสาระของพุทธธรรมกันมากน้อยเพียงไร หรือเราติดกันอยู่เพียงที่เปลือกกระพี้ของพิธีกรรม จนบางครั้งกลายเป็นพุทธพาณิชย์ หรือลัทธิ ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ไปกันเอาเลย

อาจพูดอย่างง่ายๆ ได้ว่าคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั้นคือแนวทางต่างๆ ที่ช่วยให้เราตื่นขึ้นจาก

ความโลภโกรธหลง ซึ่งเข้ามามีอิทธิพลกับชีวิตเรา เพื่อให้เราหลุดพ้นเสียได้จากความทุกข์ทั้งปวง

รูปแบบของพุทธประเพณีอาจแตกต่างกันออกไปเป็นหลายลัทธิหลายนิกาย จนกลายเป็นดังหนึ่งกับว่าพุทธศาสนิกต้องประพฤติตนตามแนวทางนั้นๆ จนแทบไม่มีการตั้งคำถามกันไปเอาเลยด้วยซ้ำ

ทั้งนี้ก็เพราะพุทธศาสนาเติบโตขึ้นมาหลายต่อหลายศตวรรษแล้ว แนวทางของการสั่งสอนและการประพฤติปฏิบัติแตกแยกออกไป และขยายตัวไปในหลายต่อหลายประเทศ จนมีวัฒนธรรมประเพณีต่างๆ กันออกไป และมีการอธิบายคำสอนของพระศาสดาที่ต่างๆ กันออกไป มีระเบียบวินัยและขั้นตอนของการปฏิบัติธรรม ทั้งสำหรับบรรพชิตและฆราวาส แม้จะมีการใช้รูปเคารพ และพิธีกรรมต่างๆ จนบางครั้งออกไปยังกับว่าเป็นศาสนาพราหมณ์ หรือปนเปไปกับไสยเวทวิทยา โดยเราต้องไม่ลืมว่ากำเนิดของพุทธศาสนาเมื่อกว่า ๒๕๐๐ ปีมาแล้วในชมพูทวีปนั้น อิทธิพลของโลกทัศน์แบบพราหมณ์และของคนอินเดียในสมัยนั้น ย่อมมีส่วนเกี่ยวพันกับโลกทัศน์ของชาวพุทธอยู่มีใช่น้อย โดยที่ถ้าจับเนื้อหาของพุทธศาสนาผิดพลาดไป เราจะหลงอยู่กับประเพณีและพิธีกรรมนั้นๆ ดังที่พระพุทธองค์ทรงเตือนไว้ ไม่ให้ติดในศีล หรือในพรตนอกไปจากนี้แล้ว เรายังต้องสามารถทำใจไว้ให้แยกกายได้ด้วยว่าจะนำความเป็นอกาลิโกของพุทธธรรมมาประยุกต์ใช้กับสังคมร่วมสมัยได้อย่างไร

การที่จะทำเช่นนั้นได้ เราต้องตราไว้ให้ชัดเจนว่า สารของพระพุทธานั้น คืออุบายวิธีที่ช่วยให้เราเกิดความตื่นจากความเห็นแก่ตัว เพื่อรับใช้สรรพสัตว์ โดยเราสามารถนำพุทธวิธีมาช่วยให้เราอาจแปรสภาพจากความโลภที่มีอยู่ในใจของเรา ให้

กลายเป็นเป็นทาน การให้ ตั้งแต่ให้วัสดุสิ่งของไปจนให้ธรรมเป็นทาน หรือการให้ความจริงต่อสังคมที่เต็มไปด้วยความเท็จหรือเท็จปนจริง และการมอมเมาต่างๆ ไม่ว่าจะในนามของคำว่าชาติศาสน์กษัตริย์ หรืออะไรก็ตามแต่ และเราอาจฝึกปรือการให้ จนเอาชนะความกลัวเสียได้ ดังที่ท่านได้คำว่า อภัยทาน กล่าวคือถ้าเราปราศจากความกลัวเสียแล้ว เราย่อมไม่แลเห็นศัตรูอีกต่อไป เราย่อมเข้าได้ถึงหลักชัยแห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ นี่คือนัยวิธีแห่งทานมัย แม้ยังเข้าไม่ถึงขั้นสูงสุด เราก็อาจขยับตัวเราให้เบาบางอย่างลดความเห็นแก่ตัวลงไปเรื่อยๆ

นอกจากเปลี่ยนความโลภให้เป็นทาน การให้แล้ว เรายังอาจฝึกตนจนสามารถเปลี่ยนแปลงความโกรธหรือความรุนแรงในตัวเรา ให้กลายเป็นความเมตตากรุณา หรือความรักอย่างปราศจากความเห็นแก่ตัวอีกด้วย นี่คือนัยวิธีแห่งศีลมัย ซึ่งหมายถึงความเป็นปกติของแต่ละคน ที่ไม่เอาไรต์เอาเปรียบตนเองและผู้อื่น จนสังคมเป็นไปอย่างเรียบง่ายและบรรสานสอดคล้องกัน อย่างมีความยุติธรรมเป็นพื้นฐาน กล่าวคือพยายามหาทางปิดช่องทางในการเอาไรต์เอาเปรียบกันด้วยประการต่างๆ ซึ่งรวมถึงความสมดุลตามสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติด้วย

ประการสุดท้ายคืออุบายวิธีในการฝึกตนให้พ้นไปจากความหลงหรือความรู้้อย่างผิดๆจนเกิดความยึดมั่นถือมั่น ให้แปรสภาพดังกล่าวไปเป็นความเข้าใจในเรื่องตัวตนและสังคมตลอดจนความเป็นจริงในโลกหรือการเข้าถึงกระแสแห่งธรรมนั่นเอง ดังท่านใช้คำว่าปัญญา ฉะนั้นที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ใช้คาถาภาษาบาลีเป็นคติพจน์ที่สำคัญว่า นัตถิ ปัญญา समाอาภา นั้น คือเนื้อหาสาระที่เป็นแก่นของพระพุทธศาสนา อันได้แก่ ภาวนามัยนั้นแล

ถ้าตีประเด็นในเรื่องทาน ศิล และภาวณา ไม่แตกเสียแล้ว เนื้อหาสาระของพุทธศาสนาก็ย่อมกลายเป็นสภาพไปได้ง่าย ๆ กล่าวคือการฝึกตนตามแนวทางของทาน ศิลและภาวณานั้น ต้องตั้งมั่นอยู่บนพื้นฐานที่ลดความเห็นแก่ตัวเป็นประการสำคัญ เพื่อให้เกิดการปล่อยวางอย่างสะอาด อย่างสงบ และอย่างสว่าง หากไม่ทานก็อาจกลายเป็นเลิศในการแสวงหาความเห็นแก่ตัวได้ไม่ยาก แม้ศิลก็กลายเป็นการอวดตัวว่า ตนเองดีกว่าผู้อื่น ยิ่งพระด้วยแล้ว ถ้าไม่ระวังตัวให้ดี ๆ ก็จะมีคิดว่าตนมีศิลสูงส่งกว่าฆราวาส จนเกิดอาการพองขึ้นได้ง่าย ๆ ยิ่งไปติดอยู่กับยศศักดิ์อิสรฐาน และโลกธรรมต่างๆ ในทางบวกด้วยแล้ว นั่นคือหาหนภัยที่สำคัญ แม้จนการภาวณา ถ้าไม่เป็นไปในทางสัมมาสมาธิเสียแล้ว ก็จะก่อให้เกิดความวิปริตต่างๆ ได้ไม่ยาก โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงความเห็นไปของสำนักพระธรรมกาย แม้จนการเรียไรเงินจากคนจนมาช่วยธนาคารแห่งประเทศไทยโดยผู้ซึ่งประกาศตนว่าเป็นพระอรหันต์นั้น เป็นไปตามเนื้อหาสาระของสัมมาสมาธิ หรือมีจณสมาธิ เก่งว่าความข้อนี้ คุณจะไม่มีกรณีอุปราคาในทางธรรมอย่างปราศจากอคติกันเอาเลยก็ได้ ดังพระอาจารย์เจ้าบางรูปที่ทำวัตรอุ้มขลุ่ยออกจำหน่าย เพื่อหาเงินมาสร้างสถาบันการศึกษา และโรงพยาบาลต่างๆ นั้น เป็นกุศลจรรยาหรือว่าปนเปไปกับการหลอกลวงมอมเมารวมอยู่ด้วย ยิ่งพระวิปัสสนาจารย์บางรูปที่ได้รับอภิสิทธิ์ต่างๆ จากทางกองทัพให้มีเครื่องเฮลิคอปเตอร์มารับ เพื่อเอาวัตรอุ้มขลุ่ยไปแจกทหารนั้น สมควรหรือไม่ นี้ก็ไม่มี การตั้งปุจฉาวิสัยชนากัน คือเรามักหลีกเลี่ยงประเด็นกัน จนเกิดความสับสนต่างๆ มิใช่หรือ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำกรอง คำกรองคำ

ป่าเถื่อน

ใช้เวลาเนิ่นนานการเติบโต
ผ่านแดดฝนหนาวกรายหลายจนน้ำ
ยังหยดยืนฝืนตระหง่านผ่านระกำ
จากกันดารยี่ย่าไม่จำยอม

ยืนอยู่บนแผ่นดิน ณ ถิ่นนี้
จะเคลื่อนกายย้ายหนี ให้ใครถนอม
จึงถูกตัดโค่นล้มจนตรมตรอม
เหลือแต่ตอกก็หลอมเกล้าล้อมไฟ

แม้มีดินจะไต่สู่สูงเมฆสูง
หลบหนีฝูงมนุษย์แล้วเห็นแก่ได้
จะแทรกกลางเบื้องบาดาลใต้
เพื่อจะพ้นคนจัญไรในแผ่นดิน

ใช้เวลาเนิ่นนานการเติบโต
มากผู้คนทำลายได้โหดหิน
เพียงนาที่เลื้อยตัดขาดชีวิติน
เป็นทรัพย์สินง่ายๆ ในพริบตา

● สันต์วัช ศรีคำแท้

บทความพิเศษ

• สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

๑. วิเคราะห์สถานการณ์บ้านเมือง

๑.๑ ปัญหาความเสื่อมด้านศีลธรรม โดยเฉพาะ การคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่อยู่คู่ระบบการเมืองไทยมา ทุกยุคสมัย ภายใต้โครงสร้างของวัฒนธรรมทางการเมือง ในระบบอุปถัมภ์ ซึ่งต้องอาศัยเงินเป็นค่าใช้จ่าย ในการสร้างคะแนนนิยมและเป็นภาษีสังคมของ นักการเมืองที่มาจากทางเลือกตั้ง ได้ส่งผลกระทบต่อ ปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรมอย่างเข้าขั้นวิกฤต จนทำให้ผู้คนเห็นเรื่องการไม่ซื่อสัตย์สุจริตเป็นเรื่อง ปกติธรรมดา ในคนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกับชนชั้นนำ

ทิศทาง การพัฒนาบ้านเมือง ที่ควรจะเป็น

ของประเทศ ซึ่งเป็นแบบอย่างของเขาวชน トラบ ใดที่ยังไม่สามารถแก้ปัญหาหลังถึงระดับโครงสร้าง ทางสังคมเพื่อพัฒนาให้สังคมไทยเป็น **“สังคมแห่ง ปัญญา”** ปัญหาการคอร์รัปชัน และปัญหาด้าน ศีลธรรมอื่นๆ ก็จะเป็นเรื่องปกติสำหรับสังคม ไทยตลอดไป

๑.๒ นับตั้งแต่มีการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการ

ปกครองแผ่นดิน เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นมา ตลอดระยะเวลากว่า ๗๕ ปี ของการปกครองใน ระบอบประชาธิปไตยซึ่งมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข สังคมไทยต้องเผชิญกับเหตุการณ์ความขัดแย้งรุนแรง ทางการเมือง ถึงขั้นเกิดการปฏิวัติ รัฐประหาร กบฏ หรือจลาจลนองเลือดรวมแล้วกว่า ๑๘ ครั้ง (เฉลี่ย ประมาณ ๔ ปี/ครั้ง) มีการแก้รัฐธรรมนูญมากถึง ๑๖

ฉบับ (เฉลี่ย ๔ ปีเศษ/ฉบับ) โดยวิกฤติการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นดังกล่าวเกือบทุกครั้ง มีข้ออ้างสำคัญประการหนึ่งคือ เรื่องการทุจริตคอร์รัปชันของผู้บริหารบ้านเมือง ซึ่งถึงแม้ว่าจะมีการปฏิรูปการเมืองครั้งหลังสุดเมื่อปี ๒๕๔๐ จนได้รัฐธรรมนูญฉบับประชาชนที่ทุกคนพึงพอใจ แต่แล้ววงจรแห่งวิกฤติการณ์เดิมก็หวนคืนกลับมา พร้อมกับการเริ่มต้นแก้รัฐธรรมนูญฉบับที่ ๑๗ กันใหม่อีกแล้ว ปัญหาทั้งหมดนี้มีรากเหง้าของสาเหตุจากการพัฒนาประเทศไทยในมิติด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมที่ไม่สมดุลกันเพียงพอ เมื่อผู้บริหารบ้านเมืองในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยจะต้องมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน ครอบครัวยุคใหม่ไม่สามารถพัฒนาให้ผู้คนในสังคมมี “ปัญญา” รู้จักการเลือกผู้บริหารบ้านเมืองอย่างเหมาะสม วงจรของวิกฤติการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ซากๆ นี้ก็ยากจะแก้ไขให้ลุล่วงได้

๑.๓ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมในโลกยุคโลกาภิวัตน์ได้เปิดช่องทางของวิธีทุจริตคอร์รัปชันในเชิงนโยบาย ซึ่งมีส่วนได้เสียมหาศาลกว่าวิธีการคอร์รัปชันแบบเก่าๆ มากมายหลายเท่า ตลอดจนนำไปสู่ลัทธิบริโภคนิยม ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของการเสื่อมเสียศีลธรรมอื่นๆ ตามมา

๑.๔ ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมภายใต้ “ระเบียบโลกใหม่” ที่ผลักดันโดยประเทศมหาอำนาจก็คือวิธีการที่กลุ่มชนซึ่งมีศักยภาพเหนือกว่า พัฒนาให้เกิดขึ้นเพื่ออาศัยเป็นเครื่องมือแย่งชิงความมั่งคั่งจากกลุ่มชนซึ่งมีศักยภาพด้อยกว่า ด้วย “สงครามทางเศรษฐกิจ” ซึ่งมีต้นทุนต่ำกว่าการแย่งชิงด้วย “สงครามทางทหาร” เหมือนเช่นที่เคยเป็นมาในอดีต

๑.๕ ประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก จึงหลีกเลี่ยงได้ยากที่จะไม่ถูกกดดันให้เข้าสู่ “สงครามทางเศรษฐกิจ” ภายใต้ระบบทุนนิยมโลก แต่การเข้าสู่สงครามของการแข่งขันทางเศรษฐกิจโดยที่สังคมไทยยังไม่มีความพร้อมนั้น ก็คือความหายนะของประเทศ

๑.๖ ฉะนั้นนโยบายการพัฒนาทางเศรษฐกิจกับการพัฒนาทางสังคม จะต้องดำเนินควบคู่พร้อมกัน

ไปอย่างสมดุล แต่ในขณะที่ สังคมไทยมีความอ่อนแอ ก้าวไม่ทันการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ถึงแม้รัฐบาลของ นายทศพร ทักสิณ เข้ามาบริหารงานเมื่อ ๕ ปีก่อน ในภาวะที่บ้านเมืองประสบปัญหาเศรษฐกิจ และการเร่งนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงแรกจะเป็นเรื่องเหมาะสม แต่เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัวแล้ว แทนที่รัฐบาลของนายทศพร ทักสิณจะกำหนดนโยบาย “เร่งการพัฒนาสังคมและจริยธรรมให้ก้าวทันการพัฒนาทางเศรษฐกิจ” กลับไป “เร่งพัฒนาทางเศรษฐกิจเป็นด้านหลัก” ต่อไป ซึ่งยิ่งทำให้ความไม่สมดุลของการพัฒนาบ้านเมืองที่เป็นอยู่แล้ว เสื่อมดุลยิ่งๆ ขึ้น จนมีแนวโน้มจะนำพาบ้านเมืองให้พัฒนาไปสู่ความหายนะได้

๑.๗ ตัวอย่างของนโยบาย “การเหยียบคันเร่งทางเศรษฐกิจ” ก็คือการเร่งเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศต่างๆ ซึ่งแน่นอนว่าในการเจรจากับแต่ละประเทศ ย่อมมีธุรกิจบางภาคที่ได้ประโยชน์ และธุรกิจบางภาคเสียประโยชน์ โดยการได้เสียจากการกำหนดนโยบายแต่ละเรื่องนั้นนับเป็นมูลค่ามหาศาล

๑.๗.๑ รัฐบาลของนายทศพร ทักสิณเกิดจากการรวมตัวของกลุ่มทุนขนาดใหญ่ ถึงแม้ว่าประชาชนยังไม่มั่นใจว่ากลุ่มทุนเหล่านั้นจะเข้ามาแสวงหาผลประโยชน์จากนโยบายของประเทศมากน้อยแค่ไหน แต่ในช่วงแรกประชาชนยังให้โอกาสนายทศพร ทักสิณ ในการนำพาประเทศให้พ้นจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจ เพราะเห็นว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และเชื่อในคำกล่าวของตัวนายทศพร ทักสิณ ที่ว่าตนเองและครอบครัวมีฐานะเพียงพอแล้ว ไม่หวังผลประโยชน์อะไรอีก และในการเจรจาเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศต่างๆ จะไม่ทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบอย่างแน่นอน

๑.๗.๒ เมื่อเกิดกรณีการขายหุ้นกลุ่มชินคอร์ปที่สร้างผลกำไรมหาศาลให้แก่ครอบครัวของนายทศพร ทักสิณ ปัญญาชนส่วนหนึ่งของสังคมไทยก็หมดความไว้วางใจอีกต่อไปว่า จะเชื่อมั่นผู้นำของบ้านเมืองที่ยังมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องกับทุนขนาดใหญ่เช่นนี้ ได้อย่างไร มีหลักประกันอะไรว่านายทศพร ทักสิณจะ

ไม่อาศัยเงื่อนไขในการเป็นผู้กำหนดนโยบายการเจรจาเปิดเสรีการค้าต่างๆ กำหนดทิศทางของนโยบายให้เอื้อประโยชน์ต่อภาคธุรกิจของตนเอง ในขณะที่ผลกระทบด้านทุนอันเกิดจากนโยบายเปิดเสรีทางการค้าดังกล่าว ให้กับภาคธุรกิจอื่นและสังคมส่วนรวม

๑.๗.๓ นายกษัตริย์อาจจะมีผลเลิศในแง่บวกว่าการเร่งพัฒนาทางเศรษฐกิจจะช่วยให้คนไทยมีความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น พ้นจากปัญหาความยากจนพร้อมกับธุรกิจของครอบครัวก็ได้รับผลกำไรมากขึ้นด้วยโดยได้ประโยชน์ร่วมกันทั้ง ๒ ฝ่าย (Win Win) **“เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมส่วนรวม”** แต่ในขณะที่นายกษัตริย์อาจเห็นช่องทางในส่วนที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองชัด โดยประเมินความพร้อมของศักยภาพสังคมไทยที่จะรองรับการเร่งพัฒนาทางเศรษฐกิจดังกล่าวไม่ชัด เพราะขาดความเข้าใจในสังคมไทยดีพอ นโยบายที่เร่งนำประเทศเข้าสู่การทำสงครามทางเศรษฐกิจ สุดท้ายก็จะกลายเป็นตนเองได้ประโยชน์ฝ่ายเดียว แต่ความหายนะตกอยู่กับสังคมส่วนรวมที่มีความอ่อนแอและยังไม่พร้อมต่อการเข้าสู่สงครามทางเศรษฐกิจอย่างเต็มตัว

๑.๘ สิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่านายกษัตริย์ยังไม่เข้าใจสังคมไทยดีพอก็คือ **“ความอ่อนด้อยของนโยบายการพัฒนาทางสังคมและจริยธรรม”** โดยในภาวะที่สังคมไทยยังมีความอ่อนแออยู่นี้ ควรที่จะต้อง **“เหยียบคันเร่งของนโยบายพัฒนาทางสังคมและจริยธรรม”** และ **“แตะเบรกนโยบายการเร่งเข้าสู่การทำสงครามทางเศรษฐกิจ”** แต่นายกษัตริย์กลับทำตรงกันข้ามโดยไป **“แตะเบรกนโยบายการพัฒนาสังคม”** ขณะที่ไป **“เหยียบคันเร่งนโยบายการพัฒนาทางเศรษฐกิจ”**

๑.๘.๑ ตัวอย่าง เช่น การสนับสนุนให้ **“ธุรกิจแอลกอฮอล์เข้าตลาดหลักทรัพย์เพื่อเร่งขยายตลาดทุน”** โดยที่ยังไม่มีมาตรการชัดเจนใดๆ ที่จะรองรับไม่ไห้คนไทยชี้เหล่าเมายากันมากขึ้น ทั้งๆ ที่คนไทยก็บริโภคแอลกอฮอล์มากที่สุดเป็นอันดับ ๕ ของประเทศต่างๆ ในโลกอยู่แล้ว และการติดเครื่อง

ดื่มแอลกอฮอล์ ก็คือที่มาของปัญหาทางสังคมอีกมากมาย ทั้งปัญหาหนี้สิน ปัญหาการตกตักกันในครอบครัวเพราะเมฆาขาดสติ การก่อคดีข่มขืนเนื่องจากแอลกอฮอล์ทำให้คุมสติตนเองไม่ได้ ตลอดจนเป็นบ่อเกิดของปัญหาโรคเอดส์ อุบัติเหตุ ฯลฯ **“การมองไม่เห็นว่าการนำธุรกิจแอลกอฮอล์เข้าตลาดหลักทรัพย์จะเกี่ยวข้องกับปัญหาสังคมไทยตรงไหน ก็คือการสะท้อนให้เห็นถึงการไม่เข้าใจความเกี่ยวข้องระหว่างเหตุปัจจัยต่างๆ ที่พุทธศาสนาเรียกว่า กฎอิทัปปัจจตา”** อันทำให้สังคมไทยอ่อนแอ

๑.๘.๒ การเอาหวายไต่ดินขึ้นมาเป็นหวายบนดิน ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการ **“เหยียบคันเร่งนโยบายทางเศรษฐกิจ”** แต่ไป **“แตะเบรกนโยบายพัฒนาทางสังคมและจริยธรรม”** ซึ่งหลักการที่มุ่งจะดึงเงินจากธุรกิจไต่ดินมาทำประโยชน์ให้สังคมโดยไม่ให้ตกอยู่ในมือผู้มีอิทธิพลต่างๆ นั้นน่าจะเป็นสิ่งที่ดี แต่การไป **“ทำการตลาดธุรกิจการพนันของรัฐ”** เพื่อหวังรายได้จากการขายหวายให้มากๆ อาทิ ชื่อสื่อประชาสัมพันธ์ต่างๆ เป็นต้น ได้กระตุ้นให้ผู้คนลุ่มหลงการพนันมากขึ้น จากเดิมที่ต้องแอบซื้อขายไต่ดิน อันทำการตลาดได้ในวงจำกัด ก็กลายเป็นสามารถใช้กลยุทธ์ทางการตลาดอย่างเปิดเผย กระตุ้นให้ผู้คนลุ่มหลงการพนันมากขึ้น **“การมองไม่เห็นที่สังคมที่ผู้คนถูกปลุกเร้าให้หวังร่ำรวยจากการเสี่ยงโชคนั้น จะมีศักยภาพที่พร้อมต่อการรองรับการแข่งขันที่เป็นไปอย่างรุนแรงเข้มข้นในการเปิดเสรีทางการค้ากับต่างประเทศได้อย่างไร”** ก็คืออีกตัวอย่างหนึ่งของการไม่เข้าใจปัญหาสังคมไทยและมองไม่เห็นความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ของการ **“สร้างความสมดุลระหว่างนโยบายการพัฒนาทางสังคมและจริยธรรมกับนโยบายการพัฒนาทางเศรษฐกิจ”** นี้ยังไม่นับรวมถึงความคิดจะออกหวายชื่อหุ้้นทีมฟุตบอลลิเวอร์พูล การตั้งสำนักงานเสี่ยงโชคแห่งชาติ การเปิดบ่อนกาสิโน ฯลฯ

๑.๘.๓ นโยบาย **“ประชาสังคม”** ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการเร่งพัฒนาเศรษฐกิจ จนส่งผลกระทบต่อมิติของการพัฒนาทางสังคม เปรียบเสมือนคนที่

หิว ถ้าช่วยเหลือโดยการให้ข้าวกินเขาก็จะพึงพอใจ แต่เมื่อหิวใหม่ก็จะมาขอข้าวกินใหม่ ขณะที่ถ้ามุ่งสอนให้รู้จักการปลูกข้าว ควบคู่กับการให้ข้าวส่วนหนึ่งกินประทังความหิวในช่วงแรก เขาก็จะมีข้าวกิน อิ่มไปตลอดชีวิต นโยบายให้ความช่วยเหลือผ่านลิน เชื้อประเภทต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม อาทิ กองทุนหมู่บ้าน บ้านมั่นคง แปลงสินทรัพย์เป็นทุน ฯลฯ ถ้าไม่ได้เสริมสร้างให้ผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือมี “ปัญญา” อันประกอบด้วย “ความรู้และคุณธรรมจริยธรรม” ในการ “ลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ ขยายโอกาส” ควบคู่ไปด้วย ผลที่สุดก็จะนำไปสู่การสร้างหนี้สินให้เพิ่มมากขึ้น และคงจะได้เห็นกลุ่มคนยากจนเดินขบวนมาชุมนุมเรียกร้องขอความช่วยเหลือต่าง ๆ จากรัฐบาลตลอดทั้งปี (เหมือนคนที่หิวเมื่อกินข้าวหมด ก็จะมาขอข้าวกินใหม่ไม่รู้จบ)

๒. ข้อเสนอแนะ

รัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งตามครรลองของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ถ้าเปิดใจน้อมรับคำวิจารณ์ที่เป็นเหตุเป็นผล และสามารถปรับปรุงแก้ไขในจุดบกพร่องดังกล่าว พร้อมกับสร้างหลักประกันที่ชัดเจนให้สังคมมั่นใจว่าจะไม่นำประเทศชาติไปสู่ความหายนะ ประชาชนก็ควรจะให้โอกาสทำงาน เมื่อนายกฯ ทักษิณใช้วิธียุบสภาเพื่อคืนอำนาจให้ประชาชนตัดสินใจ และจะมีการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ ทิศทางการพัฒนาบ้านเมืองที่ควรดำเนินการโดยไม่เพียงแต่ปฏิรูปการเมืองด้วยการแก้รัฐธรรมนูญฉบับที่ ๑๗ เท่านั้น ก็คือ

๒.๑ ไม่ว่าใครจะเป็นนายกรัฐมนตรีคนต่อไปก็ตาม ควรปรับทิศทางของนโยบายการพัฒนาประเทศ โดยเร่งนโยบายการพัฒนาสังคมเพื่อเสริมสร้างสังคมไทยให้เป็น “สังคมแห่งปัญญา” บนพื้นฐาน “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” อย่างจริงจัง เพื่อจะได้สมดุลกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

๒.๒ รัฐบาลของนายกฯ ทักษิณได้ประกาศนโยบาย “วาระแห่งชาติเรื่องเมืองไทยแข็งแรง” ซึ่งเป็นกรอบนโยบายการพัฒนาสังคมไว้แล้วเมื่อวันที่

๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๗ โดยตั้งเป้าหมายจะพัฒนาสังคมไทยสู่การเป็น “เมืองไทยแข็งแรง” ๑๗ เป้าหมายภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงมีพระชนมพรรษาครบ ๙๐ พรรษา นโยบายดังกล่าวเป็นเรื่องที่ดี คนที่เป็นนายกรัฐมนตรีควรเร่งผลักดันนโยบายการพัฒนาสังคมดังกล่าวอย่างจริงจังต่อไป

๒.๓ คนที่เป็นนายกรัฐมนตรีควรจะ “พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส” โดยใช้ปมหมางมลพิษที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า ซึ่งทรงเป็นศูนย์รวมดวงใจของคนไทยทั้งชาติจะทรงครองราชย์ครบ ๖๐ ปีในปีนี้ ผนวกรวมให้คนไทยทั้งประเทศได้ร่วมกัน “ทำแผนพัฒนาสังคมและจริยธรรม” ในทุกหมู่บ้านทุกตำบล แล้วถักทอเป็นแผนระดับอำเภอ จังหวัด และประเทศตามลำดับ เพื่อเสริมสร้างสังคมไทยให้เป็น “สังคมแห่งปัญญา” ตามเนื้อหา “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานแก่พลกนิกรชาวไทย จากนั้นอาศัยช่วงระหว่างปี ๒๕๕๑-๒๕๖๐ เป็น “ทศวรรษแห่งการสร้างเมืองไทยให้แข็งแรง” ตามแนวทางที่คนไทยทุกคนทุกหมู่เหล่าได้มีส่วนร่วมกันคิดร่วมกันทำ เพื่อให้เป็นของขวัญที่คนไทยทั้งแผ่นดินจะร่วมใจกันน้อมเกล้าถวายแด่องค์พระประมุขของชาติ ในปีที่พระองค์ท่านจะทรงมีพระชนมพรรษาครบ ๙๐ พรรษา ในปี พ.ศ.๒๕๖๐

๒.๔ จากเนื้อหา “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ตามที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้กลั่นกรองจากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในวโรกาสต่างๆ และพระองค์ท่านได้ทรงแก้ไขแล้วพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้นำไปเผยแพร่ นั้น มีข้อน่าสังเกตว่า ในเนื้อหาสั้นๆ เพียงความยาวประมาณครึ่งหน้ากระดาษ มีข้อความที่ย้ำถึงความสำคัญของ “เศรษฐกิจพอเพียง” ในฐานะเป็นพื้นฐานที่จะ “รองรับการพัฒนาทางเศรษฐกิจให้ก้าวทันโลกยุคโลกาภิวัตน์” อยู่ถึง ๓ จุดด้วยกัน

๒.๕ เนื้อหาปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ก็คือ

การสร้างสังคมไทยให้เป็น “สังคมแห่งปัญญา” ที่ประกอบไปด้วย “การมีความรู้และคุณธรรมจริยธรรม” ในขณะที่ประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก ย่อมยากที่จะหลีกเลี่ยงการไม่ถูกกดดันให้เข้าสู่ “สงครามทางเศรษฐกิจ” ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งถ้าไม่สามารถสร้างสังคมไทยให้เป็น “สังคมแห่งปัญญา” ตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนี้ สังคมไทยก็จะมีพื้นฐานหรือระบบภูมิคุ้มกันสำหรับรองรับการเข้าสู่การทำสงครามทางเศรษฐกิจในโลกยุคโลกาภิวัตน์ได้เลย

๒.๖ ศูนย์อำนวยการต่อสู้เพื่อเอาชนะความยากจนซึ่งพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ เป็นผู้อำนวยการศูนย์ฯ ได้วางยุทธศาสตร์ที่จะใช้การทำแผนแม่บทชุมชนเป็นกลไกสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของชุมชน โดยอาศัยความร่วมมือจากเครือข่ายปราชญ์ชาวบ้านทั้งหลาย ขณะที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ก็กำลังทำโครงการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ในแต่ละตำบลให้เป็นเครือข่าย “ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงของชุมชน” เพื่อใช้เป็นแหล่งสร้างวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในแต่ละหมู่บ้านและตำบล ถ้าคนที่เป็นนายกรัฐมนตรีได้ให้น้ำหนักความสำคัญต่อการเร่งผลักดัน “นโยบายด้านการพัฒนาสังคมและจริยธรรม” ตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเหล่านี้ ในขณะที่ชะลอนโยบายการเร่งนำประเทศไทยเข้าสู่ “การทำสงครามทางเศรษฐกิจ” เพื่อให้สังคมไทยมีความแข็งแกร่งเพียงพอที่จะรองรับผลกระทบต่างๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ของการแข่งขันทางเศรษฐกิจในยุคโลกาภิวัตน์ “การปรับนโยบายการพัฒนาประเทศให้มีความสมดุลมากขึ้นก็จะทำให้ทิศทางการพัฒนาบ้านเมืองเป็นไปอย่างเหมาะสม”

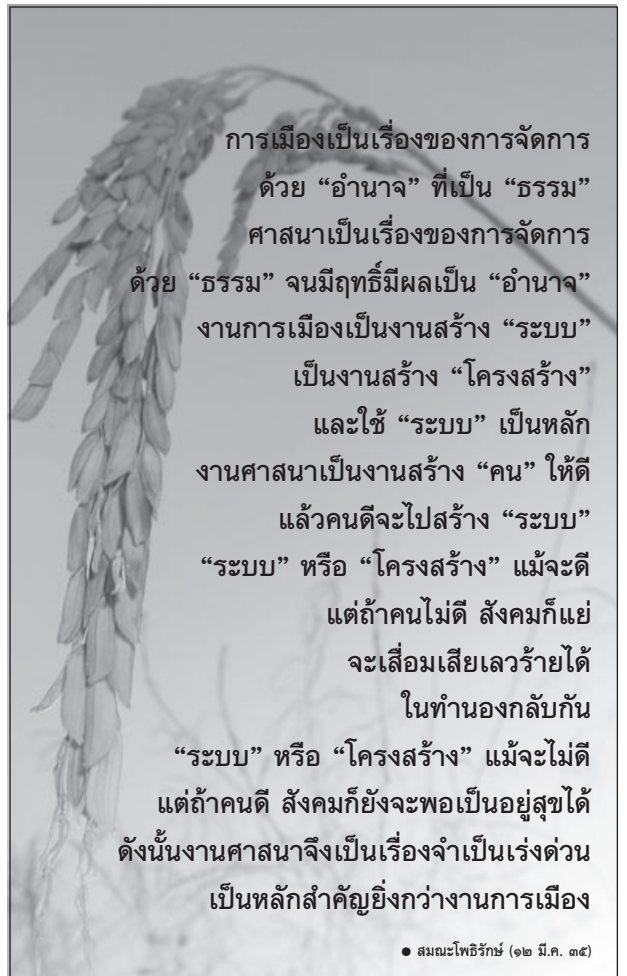
บทสรุป

การนำประเทศเข้าสู่ “สงครามทางเศรษฐกิจ” ในขณะที่ไม่เร่ง “พัฒนาสังคม” ให้สมดุลกัน ก็เหมือน

การเร่งเปิดศึกสงคราม โดยไม่ได้เตรียมกำลังพลรองรับให้เข้มแข็ง ซึ่งมีแต่จะนำความหายนะและความพ่ายแพ้ในสงครามการแข่งขันทางเศรษฐกิจมาสู่ประเทศชาติ

คงไม่มีคนไทยคนไหนอยากเห็นภาพความหายนะเช่นนั้นเกิดขึ้นกับบ้านเมืองใช่หรือไม่

การเร่งนโยบายด้านการพัฒนาสังคมเพื่อให้คนไทยมีความแข็งแกร่งทาง “ปัญญา” บนรากฐานของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จึงนอกจากจะเป็นหนทางสำคัญที่ช่วยให้สามารถพัฒนาบ้านเมืองได้อย่างยั่งยืนภายใต้ความกดดันของกระแสการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่เป็นไปอย่างรุนแรงในยุคโลกาภิวัตน์แล้วยังจะช่วยหยุดยั้งวงจรวิกฤติการณ์ทางการเมืองของสังคมไทยที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ซากๆ ตลอดเวลากว่า ๗๓ ปีที่ผ่านมาด้วย **๒**

การเมืองเป็นเรื่องของการจัดการด้วย “อำนาจ” ที่เป็น “ธรรม” ศาสนาเป็นเรื่องของการจัดการด้วย “ธรรม” จนมีฤทธิ์มีผลเป็น “อำนาจ” งานการเมืองเป็นงานสร้าง “ระบบ” เป็นงานสร้าง “โครงสร้าง” และใช้ “ระบบ” เป็นหลักงานศาสนาเป็นงานสร้าง “คน” ให้ดี แล้วคนดีจะไปสร้าง “ระบบ” “ระบบ” หรือ “โครงสร้าง” แม้จะดี แต่ถ้าคนไม่ดี สังคมก็แย่ จะเสื่อมเสียเลวร้ายได้ ในทำนองกลับกัน “ระบบ” หรือ “โครงสร้าง” แม้จะไม่ดี แต่ถ้าคนดี สังคมก็ยังคงพอเป็นอยู่สุขได้ ดังนั้นงานศาสนาจึงเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วน เป็นหลักสำคัญยิ่งกว่างานการเมือง

● สมณะโพธิรักษ์ (๑๒ มี.ค. ๓๕)

วาทกรรม บทกตัทับรับแบกหาม คนสร้างเอง และต้องทำตามเอง

ในโลกสมัยใหม่ : โลกสมัยใหม่ในความหมายปัจจุบัน ในความหมายของคนยุคปัจจุบันทันด่วน ตัวนได้ คำอธิบายง่ายๆ มีวิธีชีวิตง่ายๆ นั้น คิดกันแค่เสี้ยว วินาทีนี้และวินาทีข้างหน้า วันนี้และวันหน้าก็พอเพียง แล้ว ลืมคำว่าอดีตจนหมดสิ้น เหลือแต่ในมือถือ เท่านั้นพอ เลขหมายและข้อความสั้นๆ เข้าใจดี นี่คือน โลกยุคใหม่โลกสมัยใหม่ที่แท้จริงเป็นคำอธิบายที่ชัดเจน มีเพียงเดี่ยวยจะทำอะไรแล้วทำเลย หรือคิดไปข้างหน้า อีกสักนิดหน่อยพอแล้ว เหตุหรือผลหรือตรรกสมัย ใหม่อยู่ที่การเสพวัตถุเทคโนโลยีสิ้นสุดลงโดยพลัน โดนใจแล้วเป็นอันใช้ได้ เป็นโลกที่เสพผ่านสื่อข่าวสาร นี้แหละที่น่าพา “วาทกรรม” เข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะ เจ้าวาทกรรมมีอยู่ในสาร ผ่านสื่อมาสู่ผู้เสพในโลก ไปใหม่นี้

“๑. วาทกรรมใช้ภาษาและหนังสือ
อะไรอะไรส่งผ่านสื่อสู่ความหมาย
คือภาษาและหนังสืออีกทีหมายถึง
เป็นนิยายนิยามหมายถึงคนถึงแทนคน

๒. รูปธรรมนามธรรมนามรูปลักษณะ
ประจักษ์พยานรับรู้เห็น
คนถึงคนเรื่องราวประเด็น
นั่นแหละเป็น ‘วาทกรรม’ ”

ผู้กระทำผู้ถูกระทำ : ในโนโลกสมัยใหม่มักกล่าวถึง ลิทธิเสรีภาพน้อย พูดถึงประชาธิปไตยน้อย ก็ด้วย เหตุผลพัฒนาการของมนุษย์และโลกเจริญก้าวหน้า มากยิ่ง อุตสาหกรรมล้ำยุคสมัย วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีก้าวไกลเกินไป เกินกว่าจะไปเหนี่ยวรั้งให้ หันกลับมาพูดถึงในเรื่องสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์แล้ว จำต้องปรับเปลี่ยนตามโดยบริบททันทีทันใด ไม่เช่นนั้น

ไม่สามารถดำรงอยู่ได้ ทุนนิยมข้ามชาติ รุ่งเรืองสุดขีด ครอบงำโลกแล้ว และก็เป็นทุนที่กุมความคิดสติ ปัญญาโลก ครอบครองวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ไว้จนหมดสิ้น ประชาธิปไตยจึงเป็นแบบทุนนิยม การเมืองการค้า ลิทธิเสรีภาพ ที่ประชาชนควรจะได้ นั้น ได้ตามที่ปันส่วนอันสมควรจะได้เท่านั้น เป็น เหมือนหุ้นส่วนทางธุรกิจเป็นส่วนหนึ่งในระบบ เศรษฐศาสตร์แบบทุนนิยมสมัยใหม่ ลิทธิมนุษยชนหรือ ทรัพยากรมนุษย์เท่านั้น ทั้งนั้นและทั้งนี้มนุษย์กระทำ ขึ้นเองและต้องจำนนจ่ายอมทำตามโดยปริยาย คน คิดคนจึงต้องทำตามที่คนคิด

“๑. เชื่อเชื่อระบบที่เราคิด
เราจึงเข้าไปติดจักรกลบดขยี้
ศรัทธาหลงไหลเหตุผลที่เรามี
เราจึงแหกหนีเกราะล้อมออกไปไม่ได้

๒. ความจริงโลกนี้ไร้ระบบ
เราเอามาลำดับจัดเรียง

ความจริงเหตุผลยกอ้างขึ้นมา
ถ้ารื้อลอกไว้แก่นสาร”

ภาคการแสดงออก : คนต่างยุคสมัยอาจอึดอัดมาก
ที่ต้องมีชีวิตอยู่ร่วมกับคนในยุคใหม่ อยู่กับโลกสมัยใหม่
ได้แต่บ่นในใจ แสดงออกมาก็ไม่ได้ เพราะนั่นล้วน
เป็นลูกเป็นหลานของตนเองทั้งนั้น คนในสังคม
สมัยใหม่มีปริมาณมากกว่า มีอายุเฉลี่ยต่ำกว่ามาก มี
บทบาทในตลาดผู้บริโภคสินค้าด้วย เป็นผู้เสพวัตถุ
นิยมมากที่สุด นั่นคือเขาเหล่านั้นกำลังแสดงบทบาท
แห่งยุคสมัยของเขาแล้ว ยึดครองพื้นที่โลกใบนี้
เสียแล้ว วาทกรรมใหม่ผ่านสื่ออย่างการ์ตูนญี่ปุ่น เมื่อ
การนำเสนอบันเทิงหรือวรรณกรรมคดีพื้นบ้านอย่างไทย
ยังต้องอาศัยรูปแบบเทคนิควิธีแบบการ์ตูนญี่ปุ่นเลย
จึงจะประสบความสำเร็จทางธุรกิจ งานบันเทิง แล้วที่
ลึกเข้าไปกว่านั้นอย่างโชน ก็ไม่ต้องสงสัยที่มีแต่
ขาประจำคือคนสูงอายุจำนวนอันจำกัด กับนักเรียนที่

ครูบังคับให้มาดูแล้วทำรายงานส่ง วาทกรรม อย่าง
โชนจึงค่อยเสื่อมคลายตกไป ขาดการอธิบายใหม่ใน
โลกใหม่ โลกสมัยใหม่คนสมัยใหม่ ต้องมี “วาทกรรม
ใหม่เสมอๆ” ผ่านการแสดงออกหรือภาคการแสดงของ
ผู้กระทำผู้ถูกระกระทำ

“๑. ผู้กระทำ กระทำ

ก่อการดีการร้าย

คิด-กระทำลงไป

ผลกรรมเกิดร้ายดีตามมา

๒. ผู้ถูกระกระทำ-ต้องถูกระกระทำ

รับการกระทำทั้งร้ายดี

ผู้กระทำคิด-กระทำลงมา

ผลกรรมร้ายดีตกผู้ถูกระกระทำ”

คนในวาทกรรมสมัยใหม่ : ไม่ว่าจะเสพลินค้าพื้นฐาน
ดำรงชีพ อาหารที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม สาธารณสุข
สุขภาพ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกสบายต่างๆ
เสพลข่าวสารสื่อพิมพ์ สื่อไร้สายมีเสียงมีภาพ ล้วนเป็น
ตัวกลางนำวาทกรรม ในแต่ละชนิด ประเภทกลุ่มพวก
มาให้ทั้งนั้น ดังที่กล่าวแล้วว่าวาทกรรมไม่ใช่เพียงแต่
ภาษาและหนังสือ แต่สื่อสารอื่นด้วย โดยเฉพาะสารที่
เป็นสิ่งแทนมนุษย์ได้ แทนความคิดภูมิปัญญา แทน
พฤติกรรมและผลของพฤติกรรม ในวาทกรรมมีคนอยู่
เสมอ อยู่ในฐานะผู้กระทำการเองบ้าง และเป็นผู้ถู
กระทำเข้าบ้างใครจะมาบอกว่าไม่เกี่ยวข้องคงไม่ได้แล้ว
เพราะวาทกรรมเข้ามาในตัวตนคนทางความรู้สึกนึกคิด
ทางการรับรู้ เรียนรู้ได้ด้วย โดยผ่าน “การแสดงออก
หรือภาคการแสดง” ของมนุษย์นั่นเอง เพียงแต่คน
เป็น “ประธาน” หรือ “กรรม” เท่านั้น

“๑.วาทกรรมว่าด้วย

สิทธิเสรีภาพ

สิทธิมนุษยชน

บนปลายแหลมโจ่งจุ่มของเขาควายป่า

๒. สิทธิเสรีภาพ

ในช่องทางที่มีให้เลือกเท่านั้น

สิทธิมนุษยชน

ตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ให้มีชีวิตรอด” ๓

มีภา วาทกรรมวิวาทะหลังสังคมสมัยใหม่

● ภาพมิชชัน

สรุปห่วยบนดิน ผิดกฎหมายชัด

ห่วย เศรษฐกิจพอเพียง งานแรกของรัฐบาล

นายฯ สุรยุทธ์ ไม่ฉงนแปลกใจกับจิตใจ
คุณธรรม คุณภาพ ของผู้จัดทำ พ.ร.บ.
ห่วย และตัวเนื้อหา พ.ร.บ. ที่ส่งเข้าสภาฯ
บ้างหรือครับ...

ถ้าใช้คุณธรรม ผู้จัดทำสามารถเสนอ
พ.ร.บ. ทำให้ห่วยบนดินถูกกฎหมายพร้อมกับ
มีมาตรการลดการเล่นห่วยทั้งหมดลงเป็นขั้น
ตอนอย่างชัดเจนก็คงไม่มีใครว่า

แต่ พ.ร.บ.ที่เสนอกลับทำตรงกันข้าม ให้
สามารถขายได้มากขึ้นอย่างไม่มีขอบเขต

ถ้ารัฐบาลจะแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.สำนัก-
งานสลากกินแบ่งรัฐบาล (พ.ร.บ.ห่วย) ให้
ห่วยบนดินกลายเป็นถูกกฎหมาย พร้อมกับ
แก้วัตถุประสงค์ให้สำนักงานสลากฯ มี
หน้าที่ความรับผิดชอบหลักในการดำเนิน-
การให้มีมาตรการควบคุม ให้การเล่นห่วย
ทั้งบนดินและใต้ดินทั้งหมดทุกชนิดลดลง
เป็นขั้นตอน ก็คงจะไม่มีใครว่าอะไร

แต่น่าเศร้าใจ ที่รัฐบาลกลับแก้ไข
พ.ร.บ.ให้สำนักฉลากฯ สามารถขายห่วยบน
ดินได้เพิ่มขึ้นเท่านั้น

ช่วยให้ธุรกิจตู้ห่วยอัตโนมัติออนไลน์ผิด
กฎหมาย ที่จะเปิดใช้เดือนมกราคมหน้า กวาด
ต้อนเขาวชนลูกค้าใหม่เข้าเล่นห่วยได้เพิ่มอีก
มหาศาลในปีหน้าอย่างถูกกฎหมาย

เราคงจะสามารถหลับตานึกถึงภาพที่
เด็กๆ ประถมรวมเงินกัน ๒๐ บาทไปกดตู้พนัน
ห่วยออนไลน์ทันสมัยสวยงามหน้าโรงเรียน
สนุกสนานกันไม่ช้า

นี่หรือคือคุณธรรมของผู้จัดทำ พ.ร.บ.ตาม
ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ในขั้นต้นคงต้องเข้าใจ เข้าถึง ข้อมูลห่วย
และหน้าที่ต่อประชาชนก่อน ผมไม่ทราบว่า
นายฯ สุรยุทธ์ ได้รับทราบข้อมูลจากผู้จัดทำ
พ.ร.บ.เพียงพอรึไม่ครับ...

ข้อมูลห่วยมีดังนี้ครับ...

การพนันสลากกินแบ่งนั้น ขายเป็นอยู่เดือนละ ๓,๖๘๐ ล้านบาท หรือปีละ ๔๔,๐๐๐ ล้านบาท ในขณะที่การพนันหวยบนดิน ๒ ตัว ๓ ตัว ได้มีการขายเพิ่มอย่างรวดเร็วจากเดือนละ ๔,๐๐๐ ล้านบาท เป็นเดือนละ ๖,๒๐๐ ล้านบาท หรือกำลังเพิ่มเป็นปีละ ๗๐,๐๐๐ ล้านบาท ใน ๒ ปีที่ผ่านมา หวยบนดินได้ดึงเยาวชนระดับมัธยมขึ้นไป ซึ่งเป็นลูกค้าใหม่ เล่นหวยบนดินเพิ่มขึ้นจากระดับ ๔๐๐,๐๐๐ คน เป็น ๑,๕๐๐,๐๐๐ คน ถ้ามีตู้ออนไลน์คู่ทันสมัย ก็คงจะเพิ่มเยาวชนเล่นหวยได้อีกหลายล้านคน

นายกฯ สุรยุทธ์ไม่แปลกใจหรือครับ...

แปลกใจ ที่ให้ พ.ร.บ. หวยของรัฐบาล ทำลายเศรษฐกิจพอเพียง “เศรษฐกิจพอเพียง” ที่พระราชทานนั้นบอกเราว่า จะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่รัฐ ให้มีสำนึกในคุณธรรม มีสติ มีปัญญา เพื่อบริหารประเทศด้วยความพอประมาณ มีเหตุผล มีภูมิคุ้มกัน (มีระบบคุณค่า ไม่ใช่มูลค่า) พร้อมต่อการรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงจากโลกภายนอก”

ผู้จัดทำ พ.ร.บ. ไม่มีคุณธรรม จึงทำ พ.ร.บ. โดยไม่คิดเรื่องวิบัติการพนัน คิดแต่จะเพิ่มการพนันที่ทำลายจิตใจ คุณธรรม และการดำรงชีวิตด้วยวิถีเศรษฐกิจพอเพียงของคนไทย

แปลกใจ ที่นายกฯ สุรยุทธ์ วันแรกในการดำรงตำแหน่งว่า จะพัฒนาบ้านเมืองด้วยเศรษฐกิจพอเพียง ใช้ดัชนีความสุข แต่ให้กระทรวงการคลังผู้จัดทำ พ.ร.บ. ทำรูปธรรมของงานแรกที่ทำลายความหวังของนายกฯ และของประชาชนลงสิ้นเชิง

แปลกใจ ที่ความคิดห้ามโฆษณาเหล้าซึ่งเป็นสิ่งที่ตักกลับอ้างว่าไม่มีกฎหมายรองรับ จึงห้ามโฆษณาไม่ได้ แต่การเล่นหวยบนดินเป็นสิ่งที่ไม่ดีและไม่มีกฎหมายรองรับกลับแก้กฎหมายให้ทำไม่ได้เพิ่มขึ้นได้

แปลกใจ ที่ผู้จัดทำ พ.ร.บ. หวยทำให้รัฐบาลที่มาจากการทำรัฐประหาร (เนื่องจากรัฐบาลที่แล้วไม่มีจริยธรรม เพิ่มอบายมุขให้ชาวบ้าน) กลับมาเพิ่มอบายมุขให้ชาวบ้านเสียเอง

แปลกใจ ที่นอกเหนือจากการไม่มีคุณธรรมแล้ว คุณภาพการทำ พ.ร.บ. ก็เป็นปัญหา พ.ร.บ. เดิมในมาตรา ๔ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ไว้แล้วแต่กลับเพิ่มมาตรา ๑๓ กำหนดให้ ร.ม.ว. คลังรักษาการตาม พ.ร.บ. นี้เพิ่มขึ้นซ้ำอีกแห่งทำไมถึงต้องรักษาการ ๒ มาตรา ๒ ครั้ง

นายกฯ สุรยุทธ์ ครับ... การให้หวยบนดิน ถูกกฎหมายก็ไม่ใช่ไร ถ้าได้แก้ไขในมาตรา ๕ ให้เพิ่มวัตถุประสงค์ของสำนักงานสลากกินแบ่งข้อ (๑/๒) ว่า “ให้มีหน้าที่หลักรับผิดชอบดำเนินการ ให้มีมาตรการควบคุมจำนวนงวดให้ไม่เกิน ๑ ครั้ง/เดือน ภายใน ๑ ปี ควบคุมจำนวนตัวแทนจำนวนเงินรางวัล วิธีการจำหน่าย และอื่นๆ เพื่อลดการซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล สลากกินรวบ และสลากผิดกฎหมายของประชาชนลงเป็นขั้นตอน”

โดยให้คณะกรรมการมีหน้าที่ควบคุมติดตามวัตถุประสงค์ข้างต้นและรายงานต่อรัฐบาล รัฐบาลจริงใจไหมครับ...

ถ้าลดงวดการออกหวยลงเหลือเช่นเดือนละ ๑ ครั้ง ลดรางวัลลง ทำให้การซื้อหวยไม่ใช่เรื่องโก้ โดยไม่สนใจเยาวชนให้พนันเพิ่มขึ้นด้วยตู้อัตโนมัติออนไลน์ (ราคาหวยไม่เพิ่มหรือครับ เพราะลูกค้าเลือกเลขได้ไม่จำกัด) ก็คงจะทำให้การเล่นหวยลดเป็นขั้นตอนได้

ขาดเพียงคุณธรรม คุณภาพ ที่จะรักษาเศรษฐกิจพอเพียงของผู้จัดทำ พ.ร.บ. เท่านั้น...

นายกฯ สุรยุทธ์ น่าจะฉงนใจ และลองตรวจสอบคุณธรรมของผู้จัดทำดูครับ... ☹

ะพูดถึงอาหารอีสานแซบอีหลีสักอย่าง ซุบหน่อไม้ ึ่งเป็นหนึ่งในความแซบนั้น นอกจากแซบแล้ว ยังประโยชน์สูง ประหยัดสุดอีกต่างหาก เพราะประกอบด้วย เครื่องปรุงหลากหลายวิตามิน เสริมสุขภาพสุดยอด ซุบหน่อไม้จานธรรมดาที่ไม่ธรรมดา ปรับระบบ ขับถ่ายได้ดีทีเดียว

เครื่องปรุง

๑. หน่อไม้รวกชุดเป็นเส้นฝอย ๑/๒ กก.
๒. ย่านาง ๒ ชีด
๓. ตะไคร้ ๒-๔ ต้น(หั่นฝอยหรือทุบพอแตก)
๔. ใบแมงลัก ๕-๗ ยอด
๕. พริกชี้หูสด ๕-๑๐ เม็ด (หรือพริกปน)
๖. กะปิเจ (หรือน้ำปลาร้าเจ) ๑ ช้อนโต๊ะ
๗. ซีอิ้วขาว ๒ ช้อนโต๊ะ
๘. เกลือ ๑-๒ ช้อนชา
๙. หอมแดงสดหั่นฝอย ๕ หัว
๑๐. ต้นหอมหั่นฝอย ๒-๓ ต้น
๑๑. หอมเป (ผักชีฝรั่ง) หั่นฝอย ๒ ต้น
๑๒. สะระแหน่เด็ดใบ ๕-๗ ยอด
๑๓. ผักชีหอมหั่นฝอย ๒ ต้น
๑๔. งาขาวคั่วโขลกพอแหลก ๑-๒ ช้อนโต๊ะ
๑๕. ข้าวเหนียว ๒ ช้อนโต๊ะ
๑๖. มะนาว ตามชอบ

วิธีทำ

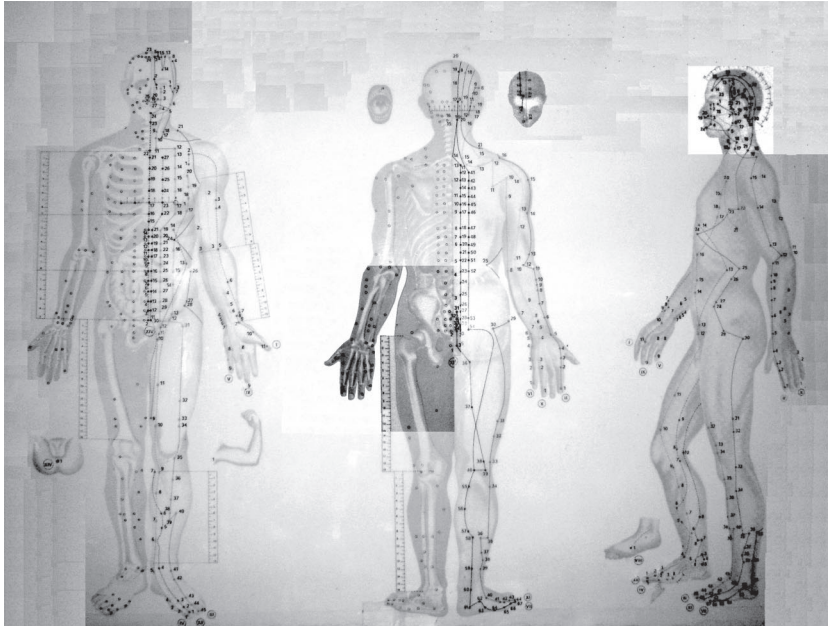
๑.หน่อไม้ที่ต้มจืดแล้ว บีบให้สะเด็ดน้ำ ใส่ลงในหม้อน้ำย่านาง คนหน่อไม้ให้กระจาย ใส่ ตะไคร้ ใบแมงลัก ข้าวเหนียวแช่น้ำและโขลก ให้ละเอียดใส่ลงไป เคี่ยวไฟจนหอม ยกกลง ปล่อยให้เย็น ตักหน่อไม้ใส่ครก ใส่พริกชี้หู ที่โขลกเตรียมไว้ ปรุงด้วย กะปิเจ ซีอิ้วขาว เกลือ หอมแดง และมะนาว คนให้เข้ากัน โรยหน้าด้วย ต้นหอม สะระแหน่ และผักชีหอม กินคู่กับผักสดนานาชนิด

ซุบหน่อไม้

ซุบจานเด็ดมีสรรพคุณทางยาด้วยดังนี้
หน่อไม้ มีรสขมหวานร้อน ประกอบด้วยเส้นใย อาหารจำนวนมาก ช่วยระบบขับถ่าย
ย่านาง นอกจากจะขุรสให้กลมกล่อมหวาน ยังลดรสขื่นขมของหน่อไม้ได้อีกด้วย ทั้งเป็น สมุนไพรถอนพิษได้อีกต่างหาก
มะนาว รสเปรี้ยวขับเสมหะ แก้ไอ แก้เลือดออกตามไรฟัน ช่วยฟอกโลหิต

ผักชี รสเผ็ดสุขุม ช่วยให้เจริญอาหาร ขับลม แก้ท้องอืดท้องเฟ้อ ขับเสมหะ ดับกลิ่นคาว
หอมใบ รสหวานเผ็ดเค็มฉุน แก้ไข้หวัดคัดจมูก น้ำมูกไหล แก้โรคตา แก้ไข้กำเดา
สะระแหน่ รสหอมร้อน ขับเหงื่อ แก้หืด แก้ปวดท้อง ขับลมในกระเพาะลำไส้ แก้จุกเสียดแน่นเฟ้อ
งา รสฝาดหวานขม ให้พลังงาน ความอบอุ่นแก่ร่างกาย ให้แคลเซียมสูง
พริกชี้หู รสเผ็ดร้อน ทำให้เจริญอาหาร บำรุงธาตุ ช่วยขุรส แต่งกลิ่นสีให้น่ารับประทาน
ข้าวสาร รสมัน หอมหวาน บำรุงร่างกาย แก้อาพาฬ แก้เหน็บชา **๒**
 (ข้อมูลจาก อาหารพื้นบ้าน ๔ ภาค สถาบันการแพทย์แผนไทย กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข จัดพิมพ์เนื่องในงานชุมนุมแพทย์แผนไทยและสมุนไพรแห่งชาติ ครั้งที่ ๑)

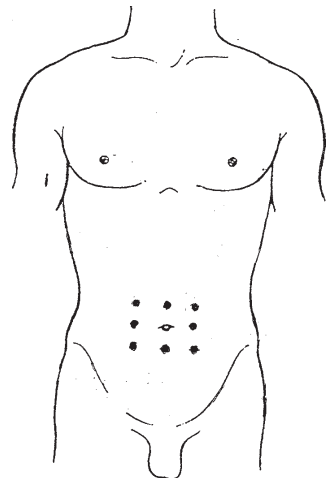
เส้นสายสร้างดุลยภาพ

วิธีปรับสมดุล

ทุกครั้งที่ยกของหนัก ควรยกหลายคน หลังจากยกแล้วทุกครั้ง ควรจะ**อังด้วยกระเป๋าน้ำร้อน อังด้วยหม้อดินใส่เกลือตั้งไฟพออุ่น** (อย่าให้หม้อดินร้อนจนเกินไป) แล้วมาวางทับที่ท้องบริเวณที่มีปัญหา โดยมีผ้าฝ้ายรองหลายชั้น เพื่อให้ความร้อนถ่ายเทไปที่ท้องในปริมาณที่เหมาะสม ถ้าร้อนเกินไปก็ให้เพิ่มผ้าฝ้ายอีก ถ้าเย็นก็เอาผ้าฝ้ายออกทีละชั้น จนระดับความร้อนเหมาะสม ถ้าใส่ที่บวมก็จะค่อยๆ คลายตัวและหดตัวเข้าสู่สมดุลตามปกติ อาการที่ปวดบริเวณหน้าท้องจะลดลง อาการปวดหลังก็จะลดลงได้ด้วย เนื่องจาก**ลำไส้บวม**นั้นจะไปดัน**ไต กระเพาะปัสสาวะ มดลูก ต่อมลูกหมาก** อาจเกิด**ไส้เลื่อน**ได้ด้วย พอปรับสมดุลบริเวณนี้ ก็จะทำให้บริเวณที่มีผลกระทบหายปวดด้วย

กดจุดบริเวณห่างจากสะดือ ๒ ข้อนิ้ว กดยาวเป็นแนวตั้งเหนือสะดือ ๒ ข้อนิ้ว และยาวลงมา

ใต้สะดือ ๒ ข้อนิ้ว กดทั้งสองข้าง แล้วให้กดเหนือและใต้สะดือ ๒ ข้อนิ้ว เป็นเส้นขนานกันห่างจากจุดนี้ไปข้างละ ๒ ข้อนิ้ว จะเป็นรูปเหมือนสี่เหลี่ยมรอบสะดือ กดปรับสมดุลทุกครั้งที่ยกของหนัก (ดูตามรูป)

วิธีกด อาจใช้ กำปั้น ฝ่ามือ ไม้ตีพริก สันเท้า ในการกดจะดีกว่านิ้วมือ ก็เลือกเอาตามความเหมาะสม ตอนกดที่แรกค่อยๆ ลงน้ำหนัก ถ้าเจ็บให้กดค้างไว้จนเลือดมาเลี้ยงบริเวณที่เจ็บจนมีอาการเบาขึ้น แล้วค่อยๆ เพิ่มแรงกดลึกลงไปอีก ถ้ามีอาการเจ็บอีกก็กดค้างไว้จนหายเจ็บ

ควรดื่มน้ำสมุนไพร พืชผักตระกูลมินท์ เพื่อปรับค่าความเป็นกรดของเลือดให้เป็นด่าง ปรับระบบดูดซึมทางเดินอาหาร ลดมูกที่มีมากเกินไปในระบบทางเดินอาหาร ขับลมในลำไส้ ทำให้ระบบย่อยอาหารดีขึ้น การหลังน้ำเอนไซม์ทำหน้าที่ตามปกติ ลื่นที่รบกวนรสชาติจะเข้าสู่ภาวะปกติ ปกติถ้าเราเบื่ออาหาร กินอาหารไม่อร่อยถูกปาก เราจะพยายามปรุงอาหารให้รสเค็ม หวาน เปรี้ยว เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ หรือใส่ผงชูรสมากขึ้น เพื่อให้อร่อยยิ่งขึ้น ที่จริงแล้วเรากินอาหารปรุงรสให้สุกง่ายๆ จะเพิ่มรสชาติก็เพียงเล็กน้อยก็พอ แต่หลังจากที่เราดื่มน้ำสมุนไพรตระกูลมินท์ลงไป จะทำให้ลิ้นของเรารับรู้รสชาติเป็นธรรมชาติได้ดีขึ้น จึงไม่สามารถกินอาหารที่รสจัดเกินไปได้อีก

สูตรน้ำสมุนไพร ตระกูลมินท์ทั้ง ๕ คือ กะเพรา โหระพา สะระแหน่ ตะไคร้ ใบมะกรูด อย่างละ ๑ กำมือ น้ำ ๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที ควรดื่มในเวลาเช้าให้หมด จะช่วยขับมูกเมื่อกออกจากลำไส้ได้ดี ดื่มน้อยๆ ช่วยทำให้ระบบการทำงานของลำไส้เข้าสู่สมดุลได้เร็วขึ้น

อาการปวดท้องสาเหตุจากความเครียด

จะเป็นความเครียดด้วยสาเหตุใดก็ตาม การหายใจของเราจะสั้นและหายใจถี่เร็ว จนหายใจไม่ทัน ฤงน้ำดี ลำไส้เล็กตอนต้นจะไม่ส่งน้ำดีมาย่อยไขมันต่างๆ อาหารก็ไม่ถูกย่อย จึงเกิดแก๊สขึ้นได้อย่างรวดเร็ว จนเกิดอาการปวด และเสียด แน่นท้องอย่างมากได้ ส่งผลให้มีอาการเสียดหน้าอก ตาพร่ามัว ตึงเส้นคอ ตึงเส้นขาด้านนอก

วิธีปรับสมดุล

ให้หายใจเข้าไปลึกๆ (ทางจมูก) กลับเอาไว้นับ

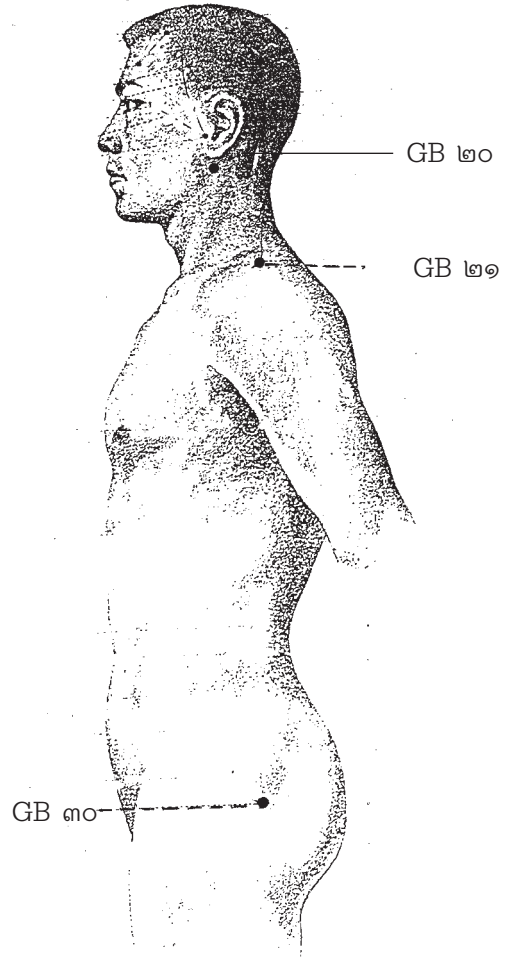
๑ - ๑๐ ในใจ แล้วเป่าลมออก(ทางปาก) ทำเช่นนี้หลายครั้ง ในกรณีที่เครียดน้อย ถ้าเครียดมากก็ให้ใช้วิธีหายใจยาวๆ ลึกๆ ทั้งเข้าและออก โดยนับลมหายใจเข้า-ออกให้ได้จำนวน ๓๐๐ ครั้ง เมื่อครบแล้วให้นับต่อให้ครบ ๓๐๐ ครั้ง ให้นับให้ได้จำนวนมากที่สุด จนกระทั่งอาการเครียดลดลง อาการปวดบริเวณท้องก็จะลดลงตามด้วย โดยไม่ต้องง่วนวายไปซื้อยามากิน

กดจุด...

ฤงน้ำดี (GB ๒๐) อยู่ห่างจากติ่งหู ๑ ข้อนิ้ว

ฤงน้ำดี (GB ๒๑) อยู่ระหว่างกิ่งกลางระหว่างไหปลาร้ากับคอ

ฤงน้ำดี (GB๓๐) อยู่ที่สลักเพชรระหว่างข้อต่อต้นขากับสะโพก (ดูตามรูป)

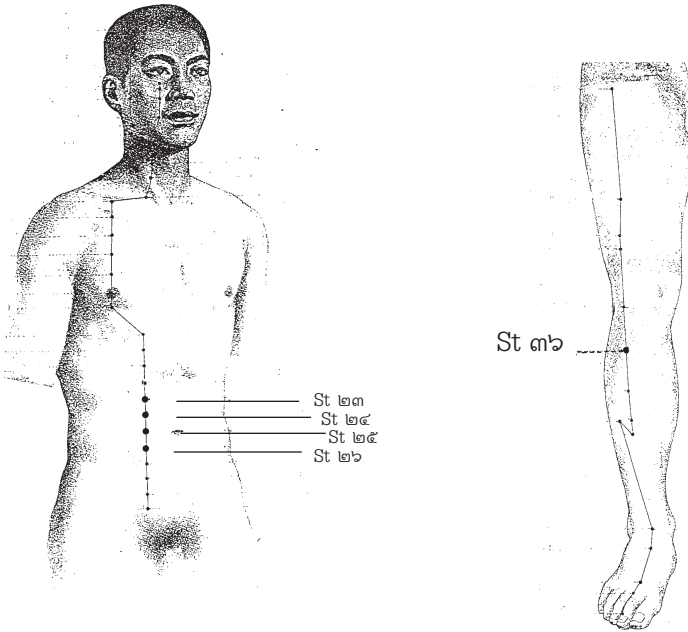

กระเพาะอาหาร (St ๒๕) ห่างจากสะดือ ๒ ข้อนิ้ว

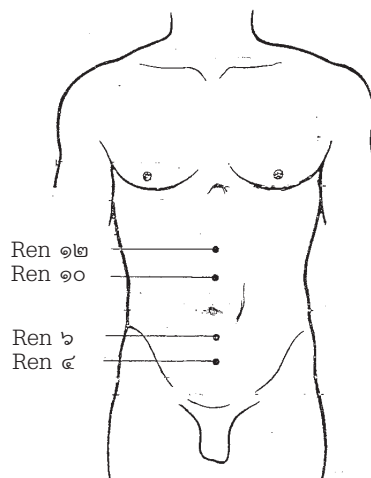
กระเพาะอาหาร (St ๒๖) ห่างจาก St ๒๕ ขึ้นไป ๑ ข้อนิ้ว

กระเพาะอาหาร (St ๒๓,๒๔) ห่างจาก St ๒๕ ลงมา ๑ ข้อนิ้ว ๒ ข้อนิ้ว

กระเพาะอาหาร (St ๓๖) อยู่ใต้หัวเข่าด้านนอกห่างจากเข่า ๓ ข้อนิ้ว (ดูตามรูป)

พลังงานรวมหน้า (Ren ๔,๖,๑๐,๑๒) อยู่เหนือหัวเหน่าขึ้นมา ๒ ข้อนิ้ว ๔ ข้อนิ้ว ๑๐ ข้อนิ้ว ๑๒ ข้อนิ้ว (ดูตามรูป)

ระหว่างกดจุดควรหายใจเข้า - ออกยาวๆ จะช่วยให้ลดอาการเจ็บได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ตามรอยพ่อ... พอเพียงและสุข

เราต้องเอาจอบสับริมคันนายนกคันไ่ว้ออย่าให้มันแผ่ไปกินที่นา ต้องรักษาที่นาให้มีที่
๖ ปักดำกว้างๆ เอาไว้ทุกปี

เวลาปักดำนาให้ลูกๆ จับตรงสุดโคนต้นกล้า หากไปจับเหนือโคนให้ต้นกล้ายืนยาวออกไป
ไป เมื่อเราปักดำลงดินต้นกล้าก็จะหักพับ

แปลงนาใหญ่หลายแปลงที่อยู่กลางทุ่ง ตรงมุมคันนาให้กันไว้กว้างสักหนึ่งวา

แล้วเอาโพรงไม้มาลง เอาใบตาลมาคลุมไว้และมีช่องให้ปลาเข้าออกได้ เมื่อถึงตอนบ่ายอากาศร้อนปลาจะเข้ามาอาศัย เราเป็นชาวนา รายได้น้อยต้องอาศัยอาหารจากแหล่งธรรมชาติตามฤดูกาลมาเสริมเป็นหลักเอาไว้

เวลาหัดเกี่ยวข้าวใหม่ๆ ให้ตั้งสติอยู่ตลอด เดียวคมเคียวจะบาดมือ เมื่อเอาเคียวรวบต้นข้าวเข้ามาเอามืออีกข้างกำต้นข้าวไว้แน่น มือข้างที่กำเคียวเวลาเกี่ยวให้หันปลายเคียวลงไปในท่าเฉลียงทุกครั้งเป็นการเพิ่มความคมให้เคียว และปลอดภัยจากคมเคียวด้วย

หากที่นาเรามี ๑๕ ไร่ แต่มีแรงงานแค่สองคนเราต้องปลูกข้าวสามสายพันธุ์ เพื่อยืดเวลาให้พอติดกับแรงงาน ที่นา ๕ ไร่ซึ่งเป็นที่ดินเราเอาพันธุ์ข้าวเบามาปลูก มันจะออกรวงให้เก็บเกี่ยวก่อน ที่นาระดับกลางอีก ๕ ไร่ก็ปลูกข้าวสายพันธุ์กลางที่ออกรวงให้เก็บเกี่ยวต่อมาส่วนที่นาอีก ๕ ไร่สุดท้าย ซึ่งเป็นพื้นที่ลุ่มก็ปลูกข้าวพันธุ์หนักที่ออกรวงล่าสุด เวลาเกี่ยวจึงเป็นลำดับไม่จำเป็นต้องไปจ้างแรงงาน เกี่ยวข้าวพันธุ์เบาเอาขึ้นยุ้งฉางเรียบร้อย ก็เกี่ยวข้าวพันธุ์กลางนวดส่งขาย (ส่วนมากข้าวพันธุ์กลางจะเป็นข้าวเจ้า) และเกี่ยวข้าวพันธุ์หนักล่าสุด

พอเก็บเกี่ยวข้าวแล้วเสร็จ เราก็ปลูกแตงโม หลุมหนึ่งให้หยอดเมล็ดพันธุ์สักสี่ห้าเม็ด พอมันงอกขึ้นมาเริ่มแทงยอดเราก็เลือกเอาต้นพันธุ์ดีไว้หลุมละสองต้น ถ้าอยากให้ลูกแตงโมโตต้นหนึ่งจะคงไว้เพียงลูกเดียวลูกอ่อนที่ออกใหม่ก็ปลิดมาแกงส้มต้มน้ำจิ้มน้ำพริกได้

หรือเมื่อเราปลูกถั่วฝักยาว พอมันแทงยอดเราก็หาไม้มาปักให้มันได้เลื้อยขึ้นไป เวลาเราเก็บฝักถั่วให้เอามือข้างหนึ่งจับขั้วเอาไว้มืออีกข้างจับฝักถั่วหมุนลักสองสามรอบ ถั่วฝักยาวก็จะหลุดออกจากขั้ว ทำวิธีนี้เพื่อกันดอกถั่วที่กำลังบานไม่ให้มันหลุดร่วงออกจากขั้วเพราะถั่วช่อหนึ่งมันจะออกดอกออกฝักหลายครั้ง

ในตอนกลางคืนเดือนมืดเมื่อลูกจำเป็นต้องออกเดินทาง และไม่มีไฟส่องทาง ให้ลูกหาไม้ยาวขนาดพอเหมาะมาถือ ตีนำค้ำทางไปก่อน หากว่ามีงูเห่าอยู่ตรงหน้างูเห่ามันจะส่งเสียงฟู่ๆ ตามธรรมชาติของมันก็

กลัวคนอยู่เหมือนกัน เราก็จะรู้ตัวก่อนที่จะไปเหยียบมันจะปลอดภัยขึ้นอีกระดับหนึ่ง

เวลาพอกินอาหารอิ่มแล้ว หลังกินน้ำล้างคอก็บ้วนปากหลายๆ ครั้งฟันจะได้สะอาดคงทน หรือตอนเช้าเมื่อตื่นนอนพอก็จะอมเกลือไว้สักครู่ แล้วจึงค่อยบ้วนทิ้งให้ความเค็มมันช่วยทำความสะอาดอีกแรง ฟันเราก็คงทนขึ้น

พ่อแม่ส่วนใหญ่ในยุคเก่าก่อนนั้น มักสำนึกว่าเราคือชาวนา เรามีข้าวเปลือกเก็บไว้ในยุ้งฉางบริโภคได้ตลอดทั้งปี ลูกๆ เมื่อเติบโตใหญ่ก็คือชาวনারุ่นต่อไป ทักษะความรู้ทุกแง่ทุกมุมที่ประสบมา ก็จะนำมาบอกสอนบรรดาลูกได้เรียนรู้เพื่อจะได้ยึดเป็นอาชีพเลี้ยงตัวสืบทอดตลอดต่อไป ดังนั้น **สังคมไทยยุคก่อนจึงอุดมไปด้วยวัฒนธรรม ประเพณีอันดีงาม ชาวบ้านต่างมีน้ำใจ ช่วยเหลือเผื่อแผ่กัน มีความเป็นอยู่แบบพี่แบบน้องทั้งหมู่บ้าน ยกบ้านใหม่หรือทำไร่ทำนาชาวบ้านต่างมาลงแขกช่วยกันโดยไม่ต้องจ้างสังคมหมู่บ้านจึงอยู่กันสงบสุขสมดังคำว่าสยามเมืองยิ้มอย่างแท้จริง**

เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ในยุคนั้น ต่างสำนึกอยู่เสมอว่าพวกเขาคือชาวนา เมื่อเติบโตขึ้นก็คือชาวนาในอนาคต พวกเขาจึงมีความฝืนในการทำอะไรทำนาและเขาจะนึกถึงผลผลิตที่จะได้ตามมา

ขั้นตอนในการทำอะไรทำนาก็ได้เรียนรู้จากประสบการณ์กับพ่อแม่จนชำนาญ เป็นวิชาชีพติดตัวและนำพาครอบครัวเป็นชาวนาที่พึ่งพาตัวเองได้

เด็กในสมัยนี้ถูกอำนาจของทีวี มหรรสพโรงใหญ่คอยดึงใจส่วนหนึ่งของพวกเขาให้หลงจดจ่อจนเคยชิน ชีวิตประจำวันต้องเสียเวลาไม่น้อย จดจ้องอยู่หน้าจอทีวี นำเสียตายเวลาชีวิตจริงๆ **☹**

๕ สังคมรวยยิ่งขึ้น คือ ทุกคนขยันสร้าง แต่สละ...ไม่เอามาเป็นของตน
สังคมจนยิ่งขึ้น คือ ทุกคนขยันสร้าง แต่โลก...ต่างแย่งเอามาเป็นของตน
© โสลกธรรม สมณะโพธิรักษ์

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๕๐

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๕๐

อาวุธปืน คือ อาวุธสำหรับใช้ยิง ประกอบด้วย ลำกล้อง ดินระเบิด เครื่องจุดชนวนดินระเบิด หรือที่เรียกว่าเครื่องลั่นไก และกระสุนปืนจะถูกขับเคลื่อนออกจากลำกล้องด้วยแรงระเบิดของดินปืน

นอกจากอาวุธปืนตามหลักข้างต้นแล้ว ยังหมายความรวมถึงอาวุธทุกชนิด ซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิด หรือกำลังดันของแก๊ส หรืออัดลม หรือเครื่องกลไก ใดๆ ซึ่งต้องอาศัยอำนาจพลังงานในส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ถือเป็นอาวุธปืนโดยรัฐมนตรีจะระบุไว้ในกฎกระทรวง

อาวุธปืน มีทั้งประเภทที่นายทะเบียนสามารถออกใบอนุญาตให้เอกชนมีและใช้ได้ และประเภทที่นายทะเบียนไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ ซึ่งมักเรียกกันว่าอาวุธปืนสงคราม เช่น อาวุธปืนเอ็มสิบหก อาร์ก้า เป็นต้น กระสุนปืนนั้นหมายรวมถึงกระสุนโดด กระสุนปราย

กระสุนลูกแตก ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ทุ่นระเบิด และจรวด ซึ่งเป็นเครื่องมือประหารหรือทำลายล้างด้วยแรงปะทะของกระสุนปืน

อาวุธปืน จึงหมายถึงเครื่องมือที่ใช้ยิงไปทำอันตรายร่างกายมนุษย์และสัตว์ถึงบาดเจ็บ หรือตายได้ เช่น ปืนแก๊ป ปืนอัดลม ที่ชาวบ้านใช้ยิงนก ยิงปลา

ปืนที่โดยสภาพไม่อาจใช้ทำอันตรายบุคคลถึงสาหัสได้ เช่น ปืนเด็กเล่น จึงไม่ถือว่าเป็นอาวุธปืน แต่เป็นสิ่งเทียมอาวุธปืน

ปืนที่ใช้ยิงไม่ได้ เช่นปืนซำรูด ก็ยังถือว่าเป็นอาวุธปืน ถ้าผู้ใดมิไว้โดยมิได้รับอนุญาต ย่อมมีความผิดเช่นเดียวกับ การมีอาวุธปืนที่ใช้ยิงได้ แต่ลงโทษน้อยกว่า

ส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืน ให้ถือเป็นอาวุธปืนด้วย คือ

- ๑.ลำกล้อง
- ๒.เครื่องลูกเลื่อนหรือส่วนประกอบสำคัญของลูกเลื่อน
- ๓.เครื่องลั่นไก หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่อง

ลันโก

๔.เครื่องกระสุน ของกระสุน เฉพาะซึ่งเป็นส่วนประกอบที่เป็นตัวปืนนั้น โดยถ้าขาดของกระสุนไป ปืนนั้นก็ใช้ยิงไม่ได้ หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้ แต่พานท้ายปืน สายสะพาน ไม้ประกับด้ามปืน ไม้ถือเป็นอาวุธปืน

ประชาชนจะมีอาวุธปืนและใช้อาวุธปืนได้ ต้องขออนุญาตต่อนายทะเบียน สำหรับผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร เขตที่กองทะเบียน กรมตำรวจ ผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดขอต่อนายอำเภอท้องที่ซึ่งตนมีภูมิลำเนาอยู่ โดยนำบัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้านติดตัวไปด้วย พร้อมทั้งให้กำนัน หรือผู้ใหญ่บ้าน หรือผู้ที่นำเชื่อถือรับรองความประพฤติให้ด้วย

วิธีการยื่นคำขอ

๑.เขียนคำร้องขออนุญาตในแบบพิมพ์ ป.๑

๒.เมื่อนายทะเบียนท้องที่พิจารณาอนุญาตแล้ว จะออกใบอนุญาตให้แก่ท่านตามแบบพิมพ์ ป.๓ ซึ่งเรียกว่าใบอนุญาตให้ซื้อ หรือรับโอน ซึ่งในแบบพิมพ์ดังกล่าวจะระบุไว้ชัดเจนว่าอนุญาตให้ท่านไปซื้ออาวุธปืนจากที่ไหน หรือให้รับโอนอาวุธปืนจากใคร

๓.เมื่อท่านได้รับใบอนุญาตให้ซื้อ หรือรับโอน ป.๓ แล้ว ท่านจะต้องซื้อ หรือรับโอนอาวุธปืนให้เสร็จสิ้นภายใน ๖ เดือนนับแต่วันที่ยื่นใบอนุญาต มิฉะนั้นใบอนุญาตจะหมดอายุ แต่ถ้าหากท่านยังไม่พร้อมที่จะซื้อ หรือรับโอน ท่านจะต้องยื่นคำร้องขอต่อใบอนุญาตดังกล่าวต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ออกใบอนุญาตนั้น

๔.อาวุธปืนที่ท่านจะซื้อจะต้องตามขนาดและแบบที่ได้ระบุไว้ในใบอนุญาต ป.๓

๕.เมื่อท่านซื้ออาวุธปืนแล้ว จะต้องนำอาวุธปืนดังกล่าวไปขึ้นทะเบียนต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ออกใบอนุญาต ป.๓ ภายใน ๒๕ วัน เพื่อให้ท่านออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนตามแบบ ป.๔

เมื่อท่านได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนแล้ว หากจะโอนให้ผู้อื่นจะต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนด้วย มิฉะนั้นจะมีความผิดฐานโอนอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต

อย่างไรถือว่าเป็นการโอนอาวุธปืน

การโอนตามความใน ม.๕๙ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.๒๔๙๐ หมายถึงการโอนกรรมสิทธิ์ ดังนั้น ถ้านาย ก. ซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน นำอาวุธ

ปืนดังกล่าวไปจำหน่ายให้กับนาย ข. โดยส่งมอบอาวุธปืนให้นาย ข. ครอบครองเป็นประกันหนี้จำนำ ดังนี้ นาย ก. ไม่มีความผิดฐานโอนอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต เพราะมิได้โอนกรรมสิทธิ์ แต่ นาย ข. มีความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำว่ามีอาวุธปืน หมายถึง มีกรรมสิทธิ์ หรือมิไว้ในครอบครอง ในกรณี นาย ก. มิใช่โอนอาวุธปืนแล้ว นำอาวุธปืนไปให้ผู้อื่นยืม นาย ก. ไม่มีความผิด เพราะการให้ยืมอาวุธปืนไม่เป็นการโอนปืนตาม มาตรา ๕๙

แต่ผู้ยืมจะมีความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้ยืมเป็นสำคัญ กล่าวคือ ถ้าผู้ยืมต้องการเอาปืนไปเก็บไว้กับตนนานๆ ก็ย่อมมีความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ถ้ายืมมาช่วยชั่วคราวก็ถือว่าไม่มีเจตนายึดถือเพื่อตน จึงไม่ผิด การจะทราบถึงเจตนาก็ต้องดูพฤติการณ์เป็นสำคัญ

ผู้ที่มีใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนได้โอนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน โดยสลักหลังใบอนุญาตให้ผู้อื่น คือโอนกันเอง ผู้โอนย่อมมีความผิดฐานโอนอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต จะเห็นได้ว่าอาวุธปืนมีทะเบียนที่โอนโดยไม่ถูกต้อง ย่อมมีความผิดทั้งผู้โอนและผู้รับโอน แต่ปืนดังกล่าวมิใช่ทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิด จึงรับไม่ได้

การได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนก็ดี ใบอนุญาตให้พกอาวุธปืนติดตัวไปก็ดี เป็นการเฉพาะตัวของผู้นั้นที่ได้รับใบอนุญาตเท่านั้น ผู้อื่นไม่มีสิทธิได้รับและต้องใช้อาวุธปืนชนิดและขนาด รวมทั้งทะเบียนที่ระบุไว้ในใบอนุญาตด้วย

ดังนั้น การจะครอบครองอาวุธปืนของผู้อื่นจะต้องระวังให้ดี เพราะอาจจะมีความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตก็เป็นได้

แต่การครอบครองอาวุธปืนของผู้อื่นที่ไม่ผิดกฎหมายก็อาจมีได้ ๓ กรณี คือ

๑. อาวุธปืนของราชการทหาร ตำรวจ และของหน่วยราชการ และรัฐวิสาหกิจตามที่ผู้ครอบครองมีหน้าที่เกี่ยวข้อง เช่น ทหารมีอาวุธปืนของทางราชการไปปล้น แม้การเบิกอาวุธปืนไปนั้นไม่ถูกต้องตามระเบียบ แต่ทหารนั้นก็ไม่มี ความผิดฐานมีอาวุธปืนในครอบครอง ผิดข้อหาปล้นทรัพย์ข้อหาเดียว

๒. อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนประจำเรือเดินทะเล รถไฟ และอากาศยาน ตามปกติซึ่งได้แสดงให้พนักงาน ศาลการตรวจตามกฎหมายแล้ว

๓. ผู้ครอบครองอาวุธปืนที่ซอบด้วยกฎหมายของ บุคคลอื่นเท่าที่จำเป็นเพื่อรักษาอาวุธปืนนั้นไว้ไม่ให้สูญหาย และผู้ครอบครองต้องมีคุณสมบัติที่จะมีอาวุธปืนได้ เช่น

๓.๑ บิดานาย ก. เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีและ ใช้อาวุธปืน ต่อมาบิดานาย ก. ตาย นาย ก. จึงครอบครอง อาวุธปืนนั้นเพื่อรอแจ้งการตายภายใน ๓๐ วัน นับแต่ ทราบวันตาย และขอรับมรดกของบิดา เช่นนี้ นาย ก. ไม่มี ความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

๓.๒ แต่ถ้าเป็นกรณีบิดานาย ก. ได้มอบอาวุธปืน ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของนาย ก. ก่อนตายโดยมิได้จัดการโอน ทางทะเบียน เมื่อบิดาถึงแก่กรรมแล้ว นาย ก. ก็ยังคง ครอบครองอาวุธปืนนั้นต่อมาโดยมิได้นำอาวุธปืนไปแจ้งต่อ นายทะเบียน ถือว่าเป็นการครอบครองเพื่อตนเอง มิใช่ กรณีปืนตกอยู่ในครอบครองของนาย ก. เนื่องจากบิดาถึง แก่กรรม กรณีนี้ นาย ก. ย่อมมีความผิดฐานมีอาวุธปืน ไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต

๓.๓ นายดำเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ อาวุธปืน ต่อมานายดำวิกลจริต นางสาวภรรยา นายดำ ได้ ครอบครองปืนของนายดำ เพื่อรอส่งมอบอาวุธปืนแก่ นายทะเบียน เช่นนี้นางสาวไม่มีความผิด

๓.๔ นาย ก. เก็บอาวุธปืนมีทะเบียนได้ ตั้งใจจะ นำไปมอบให้นายทะเบียน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ กำนันก็มา ถูกจับเสียก่อน นาย ก. ย่อมไม่มีความผิด ทั้งนี้ต้องดูสภาพ ท้องที่และระยะเวลาที่กล่าวอ้างวันที่เก็บปืนได้จนถึงวันที่ ถูกจับ ถ้าอยู่ในฐานะ สภาพที่จะนำไปมองให้ได้ แต่เก็บไว้ หลายวัน ไม่นำไปมอบให้นายทะเบียน เช่นนี้ นาย ก. จะ อ้างให้พ้นผิดมิได้

๓.๕ ข. บิดาได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้และพกพา อาวุธปืน ได้ไปรัฐต่างจังหวัดกับ ก. บุตรชาย โดยจะนำ ปืนติดตัวไปด้วย ระหว่างทางรถขึ้นรถประจำทางได้มอบ อาวุธปืนให้ ก. ถือไว้ ดังนี้ ก. ไม่มีความผิด เพราะบิดา มอบปืนให้ยึดถือไว้ชั่วคราว โดยที่บิดาเจ้าของปืนก็ควบคุม ดูแลอยู่อย่างใกล้ชิด ไม่ทำให้ ก. บุตรชายมีสิทธิครอบ ครอบในอาวุธปืนนั้น เพราะ ก. มิได้ยึดถือเพื่อตน สิทธิ

ครอบครองยังคงอยู่กับ ข. บิดานั้นเอง

๓.๖ เจ้าของบ้านไม่อยู่บ้าน ไปต่างจังหวัด จึงได้ มอบหมายให้คนทำสวนเฝ้าบ้าน ปืนอยู่ในห้องบนบ้าน แม้จะมอบอาวุธปืนให้ประจำตัวคนสวนไว้ ปืนก็ได้อยู่ที่ ตัวคนสวน ซึ่งคนสวนมิได้ยึดถือเพื่อตน จึงถือว่าเจ้าของ บ้านยังคงเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนนั้น คนสวนย่อมไม่มี ความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

๓.๗ ใช้คนไปหยิบอาวุธปืนมาจากบ้านนำมาส่งให้ ตนห่างกันประมาณ ๑๐ เส้น เพื่อมอบคืนแก่เจ้าของผู้มิได้ โดยซอบด้วยกฎหมาย ผู้ไปหยิบปืนถูกจับยังถือไม่ได้ว่าผู้ไป หยิบปืนมีความผิด และผู้ชี้ให้ไปหยิบก็ไม่มีผิดด้วย เช่นกัน

ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ย่อมมีสิทธิมี เครื่องกระสุนปืนชนิดและขนาดที่ใช้ยิงได้กับอาวุธปืนที่ได้ รับอนุญาตนั้น ไว้ในครอบครองด้วยโดยไม่ผิดกฎหมาย

ซึ่งตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๘ ห้ามมิให้ผู้ใดมีเครื่องกระสุนปืนซึ่งมิใช่สำหรับใช้กับอาวุธ ปืนที่ตนได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้

ดังนั้น ถ้าจะมีเครื่องกระสุนจึงมิใช่สำหรับใช้กับอาวุธ ปืนที่ได้รับอนุญาต จะต้องได้รับใบอนุญาตพิเศษสำหรับ กระสุนปืนนั้นอีกต่างหาก

ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ไม่ใช่เอกสารแสดง กรรมสิทธิ์ แต่เป็นเพียงเอกสารซึ่งแสดงว่าผู้มีชื่อในใบ อนุญาตนั้นเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ครอบครองและใช้อาวุธ ปืนจากเจ้าพนักงานแล้วเท่านั้น ส่วนผู้มียกรรมสิทธิ์ในอาวุธ ปืนนั้นอาจเป็นบุคคลอื่นก็ได้

คำว่ามีอาวุธปืน หมายถึงมียกรรมสิทธิ์หรือมีไว้ใน ครอบครอง

มีไว้ในครอบครอง หมายถึงยึดถือไว้เพื่อตน ยึดถือเพื่อตน หมายถึงยึดถือไว้โดยแสดงอาการหวง กันไว้ ซึ่งไม่จำเป็นต้องถือไว้โดยเจตนาเป็นเจ้าของ

ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนไว้ใน ครอบครองนั้น จะพกพาอาวุธปืนไปนอกบริเวณบ้านมิได้ คือ จะพกพาไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะ หรือในที่ ชุมนุมชนไม่ได้ เว้นแต่ จะได้รับใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติด ตัวอีกต่างหาก จึงจะพาออกนอกบ้านไปในสถานที่ดังกล่าว ได้โดยไม่ผิดกฎหมาย

ถ้าท่านนำอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตให้มีและให้ใช้ แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้พา แล้วพาไปในเมืองหรือหมู่บ้าน ทางสาธารณะ ท่านก็มีความผิดฐานพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตเท่านั้นเพราะกฎหมายไม่บัญญัติไว้ให้มีความผิดฐานพาเครื่องกระสุนปืน

ดังนั้น ถ้าท่านนำเครื่องกระสุนปืนไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะ หรือในที่ใดก็ตาม ท่านก็มีความผิดเฉพาะข้อหาเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ถ้าท่านไม่ได้รับอนุญาตให้มีกระสุนปืนนั้น

เครื่องกระสุนปืนแยกเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทที่นายทะเบียนออกใบอนุญาตให้ได้และประเภทที่ออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ เช่น ลูกกระเบิด กระสุนปืน เอ็ม ๑๖ เป็นต้น ถ้าท่านนำลูกกระเบิดอันเป็นเครื่องกระสุนปืนซึ่งทางราชการไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ (ลูกกระเบิด) ไว้ในครอบครองโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย มีโทษหนักถึงจำคุก ๒ ปี ถึงตลอดชีวิต

ดังนั้น เมื่อท่านได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนแล้ว จะพาไปในเมืองทางสาธารณะได้ก็ต้องขออนุญาตก่อน ผู้ที่มีอำนาจออกใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัวไปภายในเขตจังหวัด คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับกรุงเทพมหานครหรือพาไปติดตัวทั่วราชอาณาจักรคืออธิบดีกรมตำรวจ

แต่ถ้าท่านไม่ได้รับใบอนุญาตให้พาก็อาจพาอาวุธปืนได้ ๒ กรณี โดยไม่ผิดกฎหมาย คือ

๑. เมื่อมีเหตุจำเป็น และเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ เช่น กำลังไล่ตามจับคนร้าย

แม้ว่าจะได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน รวมทั้งได้ใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัวแล้วก็ตาม ก็ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในที่ชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อมัสการ (เช่น งานพระปฐมเจดีย์ งานนมัสการรอยพระพุทธบาท จ.สระบุรี เป็นต้น) การรื่นเริง (เช่น งานรื่นเริงวันขึ้นปีใหม่ วันสงกรานต์ เป็นต้น) การมหรสพ (เช่น งานศพที่มหรสพแสดงและงานอื่นๆ ที่มีมหรสพแสดงด้วย เป็นต้น) เว้นแต่จะเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหาร และตำรวจซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

อย่างไรเรียกว่า พาอาวุธปืน คำว่าพามีได้หมายเพียงพกปืนติดตัวไป เช่น เหน็บเอาไป ถือ หิ้ว แบกไปเท่านั้น แต่การพาอาวุธปืนเคลื่อนที่ไป ไม่ว่าจะใส่ในรถ ในกระเป๋า

ถ้าเป็นการพาเคลื่อนที่ไปกับตัวเองในลักษณะที่จะหยิบใช้ได้ แล้วก็ย่อมถือว่าเป็นการพาอาวุธปืน และจะมีความผิดฐานพาอาวุธปืนก็ต้องหมายถึง พาไปในเมือง หรือในหมู่บ้านในที่ซึ่งจัดให้มีการชุมนุมมัสการต่างๆ หรือในทางสาธารณะ

ถ้าพาอาวุธปืนติดตัวไปในป่าย่อมไม่มีความผิดข้อหาพกพาอาวุธปืน

นอกจากอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนออกใบอนุญาตให้ได้แล้ว ยังมีอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ หรือที่เรียกว่าอาวุธที่ใช้ในราชการสงคราม เช่น ปืนกล ปืนใหญ่ ปืนเอ็ม ๑๖ อาก้า เครื่องยิงจรวด ลูกกระเบิดชนิดต่างๆ เป็นต้น ซึ่งกฎหมายวางโทษหนักถึงจำคุกตั้งแต่ ๒ ปี ถึงตลอดชีวิต สำหรับผู้ที่กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งคือทำประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ ชื้อ มิ ใช้ ลังเข้า นำเข้า คำ หรือจำหน่ายซึ่งอาวุธปืนสำหรับใช้เฉพาะแต่ในราชการสงคราม

สำหรับอาวุธปืนที่ทำขึ้นเองโดยไม่มีเครื่องหมายประจำอาวุธปืนของนายทะเบียนประทับไว้ ซึ่งชาวบ้านเรียกกันว่า “ปืนเถื่อน” นั้น

ถ้าผู้ใดมีไว้ในครอบครองก็มีความผิดมีโทษสูงกว่ามีอาวุธปืนที่ผู้อื่นได้รับอนุญาตให้มีและใช้แล้วในครอบครอง และถ้าพกพาอาวุธปืนเถื่อนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะก็ย่อมมีโทษสูงขึ้นไปอีก ศาลมักลงโทษจำคุกโดยไม่รอกการลงโทษ และอาวุธปืนเถื่อนหรือปืนไม่มีทะเบียนนี้ถือว่าเป็นทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดต้องริบเสียทั้งสิ้น

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายได้กำหนดกฎเกณฑ์การมีและใช้และการพาอาวุธปืนไว้อย่างละเอียดรอบคอบ เพราะเป็นที่ยอมรับว่าเป็นอาวุธที่ร้ายแรงไม่สมควรที่จะอนุญาตให้บางคนมีและใช้หรือพกพาได้ แม้บุคคลส่วนใหญ่ต้องการที่จะมีปืน ต้องการที่จะได้รับอนุญาตให้มีและใช้และพาอาวุธปืนโดยชอบด้วยกฎหมายแต่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตย่อมต้องพิจารณาเป็นรายๆ ไปว่าผู้ผู้นั้นมีคุณสมบัติครบถ้วนและเหมาะสมมีความจำเป็นที่จะได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ หรือได้รับอนุญาตถึงขั้นพกพาอาวุธปืนได้หรือไม่เพียงใด เพราะถ้าอนุญาตให้แก่ผู้ที่ไม่สมควรและอนุญาตให้มีหรือพกพาอาวุธปืนกันเป็นส่วนใหญ่เหตุร้ายต่างๆ ก็ย่อมตามมาอย่างแน่นอน **๕**

สमानแผล แผ่นดินไทย..

หวังดีต่อแผ่นดิน
วอนถวิลกตัญญู
พลาตผิตยกเป็นครู
อย่าพลาตซ้ำร้ายกรรม
ไซ่ยอมเพราะจำยอม
ฟังยอมพร้อมจิตน้อมนำ
สำนึก...ผิตเคยทำ
เพราะมัวเมาประโยชน์ตน
อกุศลที่ก่อไว้
ตามวิสัยปุถุชน
ลั้งสมอตัดตาดน
สร้างปัญหาสารพัน

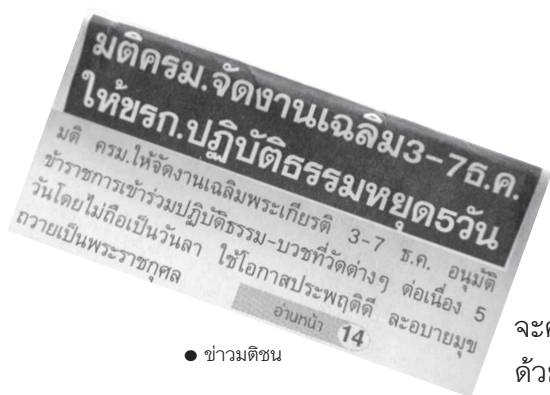
หัวโชนที่เคยมี
ถึงวันนี้ปล่อยวางพลัน
คิดการร่วมสร้างสรรค์
จรรโลงชาติจรรโลงชน

 ปิดท้าย
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

หลอมใจสमानฉันท์
สमानกันก่อกุศล
เฉลิมภูวดล
ฉลองชนม์พระภูมินทร์
ทกลีบ ๕ ครองราชย์
ทรงประกาศก้องแผ่นดิน
ผองไทยย่อมยลยิน
ลูแปดลือบพรธากาล

จะครองแผ่นดินนี้
ด้วยวิถีธรรมบาล
ยึดมั่นเป็นแก่นสาร
ประโยชน์สุขประชาชน
มาเถิดมาพร้อมหน้า
ลั้งอตัดตาด่วนทุกคน
ลูห้าธันवादล
ร่วมน้อมเกล้าถวายพระพร ๒

● ขวามติชน